

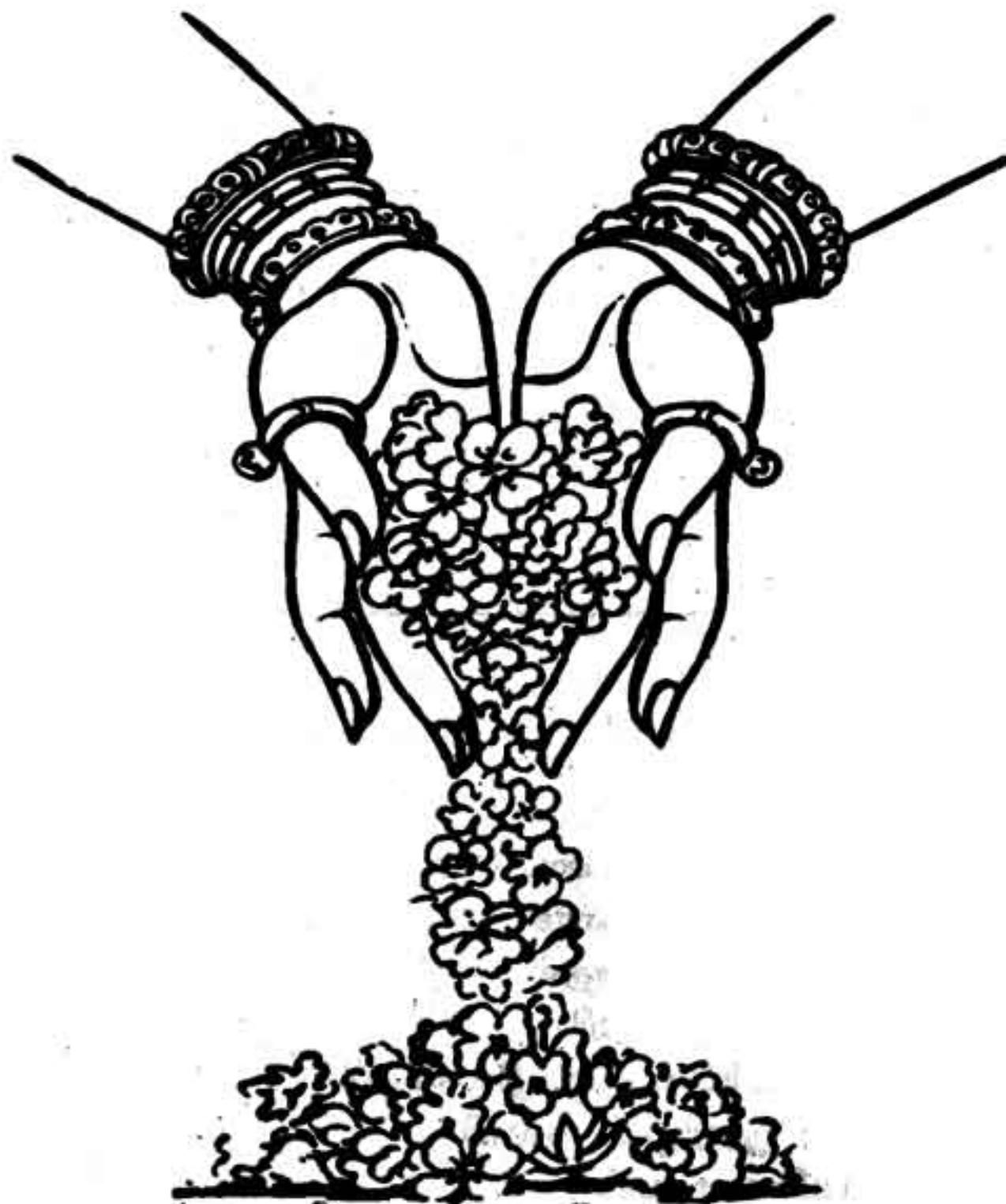
மது வளம் நமது செல்வம்

பிரத்யீ. வா. செ. குழந்தைசாமி

PRICE: RS.36/-

■ MATHIVALAM NAMATHU SELVAM - ESSAY ■ BY DR. V.C.
KULANDAISWAMY ■ FIRST EDITION AUGUST 1998 ■ SECOND
EDITION JULY 2K ■ PRICE: RS.36.00 ■ COPY RIGHT:
K. SOUNDARA VALLI ■ PUBLISHED BY: BHARATHI
PATHIPPAGAM, 108, USMAN ROAD, T.NAGAR, CHENNAI-600 017.
PHONE: 4340205. ■ PRINTED AT SIVAKAMI PRINTO GRAP-
HICS, CHENNAI-5.

என்னை வளர்த்தவரின், இரவு பகலாகத்
தன்னை அழித்தினைக்குத் தடம்செய்தத நந்தையரின்,
அன்னை எனும்பெயரின் அழியாத காலீயத்தின்
பொன்னை நிகர்த்தபதம் போற்றிப் படைக்கின்றேன்.

இதனுள்ளே...

I.	முன்னுரை	
II.	பதிப்புரை	
1.	மதிவளம் நமது செல்வம்	5
2.	அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்	7
3.	எம்மினும் மிஞ்சினோர் வளர்க	15
4.	தெரிந்த இனத்தொடு தேர்தல்	22
5.	அடித்தளம்: ஆரம்பக் கல்வி	28
6.	மேல்நிலைப் பள்ளியில் தொழில்கல்வி	37
7.	ஆறிலும் கல்வி; நூற்றிலும் கல்வி	48
8.	விடுதலைக்குப்பின் உயர்கல்வி	59
9.	அறிவியல் பார்வை	77
10.	அறிவியல் தந்த அடசை பாத்திரம்	84
11.	அறிவியல் தொழில்நுட்ப ஆய்வு	98
12.	புதுவன ஏற்காத போதனை மரபு	107
13.	கதவைத் தட்டும் கல்வி வாய்ப்புகள்	114
14.	உயர்கல்வி: சில அவசரத் தேவைகள்	120
15.	பல்கலைக்கழக வளர்ச்சி: தமிழகத்தின் தாழ்நிலை	131
16.	தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களின் வறுமை	144
17.	மையத் தேர்வுகள்: தமிழகத்தின் சரிவு	152

முன்னுடையர்

அறிவுடையார் எல்லா முடையார்:
அறிவிலார் என்னுடையரேனு மிலர்!

என இன்றிலிருந்து 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே வள்ளுவர் கூறினார். அன்று அவரது கூற்று, ஒரு தொலை நோக்குள்ள, மேதையின் வாக்கு. மாணிட இனம் என்னும் வளம் நிறைந்த சுரங்கத்திற்குள் அடங்கி நிற்கும் அளவிடற்காரிய ஆற்றலின் சாத்தியக் கூறுகளை ஊடுருவி உணர்ந்திருந்த, காலம் கடந்து காணும் கருத்துக் கதிர் பெற்றிருந்த, ஒரு ஞானியின் கணிப்பு. ஆனால் இன்று, அது நாம் பல துறைகளிலும் காணும் உண்மை.

இக்குறளுக்கு உரை காண வந்த பரிமேலழகர், நாம் அதிசயிக் கத்தக்க அளவில் நுட்பமான விளக்கம் கூறுகிறார்.

‘செல்வம் எல்லாம் அறிவால் படைக்கவும் காக்கவும் படுதலின், அஃது உடையாரை, எல்லாம் உடையார் என்றும், அவை எல்லாம் முன்னே அமைந்து கிடப்பினும் அழியாமல் காத்தற்கும். தெய்வத்தான் அழிந்துழிப் படைத்தற்கும் கருவியுடையவர் அன்மையின் அஃது இலாதாரை என்னுடையரேனும் இலர் என்றும் கூறினார்.’

என்பார் பரிமேலழகர். அறிவுடையார் செல்வம் அழிந்த காலத்து அதை மீண்டும் உருவாக்கும் கருவியுடையார் எனின், இல்லாத காலத்தும் அறிவின் துணை கொண்டு செல்வத்தைத் தாமே படைக்க வல்லார் என்பதும் தெளிவு. இன்று இதற்குப் பல சான்றுகள் கூறலாம்.

1955 முதல் 1970 வரையிலான 15 ஆண்டுகளில் அமெரிக்காவில் தனி மனிதனின் வருமானம் ஆண்டுக்கு 7500/- டாலரில் இருந்து 11500 - க்கு உயர்ந்தது. இந்தக் காலப் பகுதியில் அமெரிக்கர்கள் தங்கள் நாட்டில் புதிய இயற்கை வளம் என எதையும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் செல்வம், ஆய்வு மையங்களில், சோதனைச் சாலைகளில் உருவாக்கப்பட்ட புதிய செய் முறைகள், புதிய கருவிகள், புதிய பொருள்கள் ஆகியவற்றின் துணை கொண்டு படைக்கப் பட்டது தான்.

நிலவளம், நீர்வளம், கனிவளம், என்பவற்றுள் எதையும் இயற்கை தராத பாலை நிலையிலும், ஒரு சிறிய நாடான இஸ்ரேல் இன்று வலிமையும் வளமும் கொண்டு நிற்பதற்கு அந்நாட்டின் மதிவளம் பெற்ற மனித வளம் தான் காரணம். சிங்கப்பூர் 35-இலட்சத்திற்கும் குறைவான மக்கள் தொகையைக் கொண்ட ஒரு சிறு நகர நாடு (City State) . இயற்கை வளமெனக் கூறத்தக்க அளவில் அங்கு எதுவுமில்லை. குடி தண்ணீர் கூட அண்மை நாடான மலேசியாவில் இருந்து தான் வருகிறது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கடலின் உப்புநிரை உண்ணும் நீராக மாற்றிப் பயன் படுத்துகிறார்கள். அதிலும், அவர்கள் ஒரு நாள் தன்னிறைவு பெறக் கூடும். 1960-களில், ஏறத்தாழ நம்மையொத்த நிலையில் தான் சிங்கப்பூர் இருந்தது. இன்று அது உலகின் வளம் மிக்க நாடுகளில் உயர்ந்த இடத்தை வகிக்கிறது. இந்த மகத்தான முன்னேற்றத்துக்குப் பாதை அமைத்தது, பயணத்திற்கு வாகனம் படைத்துத் தந்தது கல்வியறிவு: கல்வியறிவின் அடிப்படையில் அமைந்த மனித வளம்: மனித வளத்தின் மதிவளம்.

இன்று செயற்கைக் கோள்கள் பல, பூமியை வலம் வருகின்றன. அவை இயற்கையில் கிடைக்கும் தாதுப் பொருள்களைக் கொண்டு, எஃகு, செம்பு போன்றவற்றால் செய்யப்பட்டவை

அல்ல. விண்ணில் செல்லும் வேகம் தாங்கும் திண்மை, வெப்பம் தாங்கும் திறன் போன்ற, விண்வெளி அறிவியல் - தொழில் நுட்பவல்லுநர் விரும்பும் கூறுபாடுகளைக் கொண்ட செய்பொருளால் ஆனது செயற்கைக் கோள். அதற்கென்றே மனிதன் சோதனைச் சாலையில், இயற்கை தரும் பொருள்களைத் தனது மதிவளத் தின் துணைகொண்டு, தனது தேவைக்கேற்பக் கலந்து, திருத்தி உருவாக்கிய புதிய உலோகம். பரிமேலழகர் உரைக் கேற்ப, இல்லாத ஒன்றைப் படைக்கும் திறத்தினால் விளைந்த செய்பொருள் (Material.) இப்படி எண்ணற்ற சான்றுகள் கூறலாம்.

மனித வாழ்வு, சூழன்று சூழன்று வரும் சக்கரம் போன்றதன்று, மனிதன் தொடர்ந்து அடையாளம் காண இயலாத சிகரத்தை நோக்கிச் செல்லும் முடிவில்லாத முன்னேற்றயாத்திரையில் ஒரு பயணி. அவன் நேற்றினும் இன்று சற்று மேம்பட்டவன். இன்றினும் நாளை சற்று மேம்படுபவன்! இந்த மேம்பாடு நாம் கோல் கொண்டு அளக்க இயலாதது. ஆனால் நிகழ்வது!

மனித சமுதாயம் நாள் தோறும் வளர்வது. வளர்ச்சிக்கு மாற்றம் தேவை. இந்த மாற்றம் தொடர்ந்து இடம் பெறுகிறது. இதன் வேகம், தவமும் நிலையிலும் இருக்கலாம். தத்தி நடப்பதாக வும் அமையலாம். தாவிக்குதிக்கும் நிகழ்வும் இடம் பெறலாம். தாவிக்குதித்து முன்னேறுவது போன்ற மாற்றங்கட்கு அடிப்படை அமைப்பது மானிடக் கூட்டமன்று! அது அசாதாரணத்திறன் படைத்த, தனி மனிதர் பங்களிப்பு: மேதைகளின் கொடை.

ஒரு சமுதாயத்தின் ஒவ்வொரு துறையிலும் தனி மனிதர்களின் பங்களிப்பு, சாதனை, முக்கியமானது. புது யுகத்தைப் பொது மக்கள் உருவாக்குவதில்லை. எந்தத் துறையிலும் உச்சியை ஊர்முழுவதும் தொடுவதில்லை. எண்ணாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு கலப்பையைக் கண்டு பிடித்து வேளாண்மையுக்கத்தை உருவாக்கிய அடையாளம் தெரியாத மேதை முதல், இந்த நூற்றாண்டின் மத்தியில் கணிப்பொறியைப் படைத்துக் கல்வி யுகத்தை உருவாக்கிய விஞ்ஞானி வரை, எண்ணற்ற தனி மனித மேதைகட்கு இந்தச் சமுதாயம் இன்றும் என்றும் கடன் பட்டிருக்கிறது. இனியும் நாம் கடன் படத்தக்க மாற்றங்கள், புரட்சிகள் உருவாகியே தீரும்.

மானிட சமுதாயத்தின், அரசியல், சமுதாய, பொருளாதார வாழ்வில் புரட்சிகரமான மாற்றங்களை உருவாக்கும் மேதைமை, எந்த ஒரு சாதியின், இனத்தின், நாட்டின் ஏகபோக உரிமை அன்று. அத்தகைய தெய்விகத் திறன் கொண்டவர்கள் எல்லாக் சமுதாயத்திலும் பிறக்கிறார்கள். எல்லா இனத்தவரிலும், எல்லா நிறத்தவரிலும், எல்லா மட்டத்திலும் பிறக்கிறார்கள். சிலர் அடையாளம் தெரிந்தவர்களாக உயர்கிறார்கள். சிலர் அடையாளம் காணப்பட்டு, உயர்வதற்கு உதவி பெறுகிறார்கள். சிலர் அடையாளம் தெரியாதவர்களாக, பாலையில் காடும் நிலவு போல், பாறையில் விழுந்த விதை போல் மறைந்து விடுகிறார்கள்.

மனிதனது ஆற்றல் பிறப்பில் அமைந்ததா, சூழ்நிலையால் உருவானதா, பயிற்சியால் அடைந்ததா என்பது பற்றிய விவாதத் திற்கு அளவில்லை. எது எப்படியிருப்பினும் கருவில் திரு என்பது ஒரு கூறுபாடு. அதிலும் எல்லோரும் ஒரே விதமான ஆற்றலோடு பிறப்பதில்லை. ஓவ்வொருவரும், ஓவ்வொரு துறையில் சூடர் விடத்தக்க அல்லது ஓரளவு திறமை பெறத்தக்க, ஜியற்கையொடு பிறக்கிறார்கள். அது விதை போன்றது. அது முனை விடுவதும், வளர்வதும், பின்னர் பூவும், காடும், கனியுமாகப் பலன் தருவதும் அதற்கு அமைந்த நிலத்தை, நீரை, எருவை, வெளிச்சத்தை, பாதுகாப்பைப் பொறுத்தது. எல்லோரும் நியூட்டன்களாகும் வித்துடன் பிறப்பதில்லை. எந்தப் பயிற்சியும் எல்லோரையும் M.S. சுப்புலட்சுமி யாக்கிவிட முடியாது. வளரும் பயிர் வாழையா, கரும்பா, மற்ற பயிர்வகையா என்பது வித்துடன் பிறந்தது. ஆனால் அது வளர்ந்து பயன் தருவது, அதற்கு வாய்க்கும் வசதியைப் பொறுத்தது. மனித சமுதாயத்திற்கு ஓவ்வொரு பயிரும் தேவை. நெல்மட்டுமன்று; புல்லும் தேவை. பயன் இடத்திற்கேற்ப மேலோ, கீழோ இருக்கலாம்.

சமுதாயத்திற்குப் பயன்படும் திறமை, தகுதி என்பது, முழுமையாகப் பிறப்பில் அமைந்த மேதைமை மட்டுமன்று. சூழ்நிலையால் மட்டும் உருவாக்கப்படுவதும் அன்று. முயற்சியால் மட்டுமே பெறக் கூடியதும் அன்று. அவை மூன்று பரிமாணங்களின் சேர்க்கை.

கருவில் அமைந்த திரு+குழ்நிலை+முயற்சி = தகுதி (Merit)

ஒவ்வொரு சமுதாயத்திற்கும் பல துறைகளில், தகுதி மிக்கவர் கள் தேவைப்படுகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் உருவாக அந்தந் தத் துறைகளில் கருவில் திருவுடையாரை அடையாளம் கண்டு, ஒரு சமுதாயம் உயர்த்திப் பிடிக்க வேண்டும்.

“பொருளாதார வளர்ச்சித் துறையில் புதியன் காணும், ஒரு தொழில் நுட்பத் திறனர்தம் பொருளாதாரப் பங்களிப்பு, ஒரு நகர் முழுவதற்கும் கல்வி வாய்ப்பை அளிக்கும் சக்தி வாய்ந்தது” என்றார் ஆல்.ப்ரெட் மார்ஷல் (1870). நாம் வாழ்வது அறிவியல், தொழில் நுட்பங்கள். வளர்ந்துள்ள நாடுகளின் வளத்திற்கு அடிப்படையாய் அமைந்திருப்பன,

- ★ அறிவியல், தொழில் நுட்ப, அறிவில் உச்சநிலை.
- ★ புதியன் காணும் ஆற்றல்
- ★ புதியன் காண்பதனடிப்படையில் உருவான புனைவுகளை (Innovations), கருவிகளை (Tools), செய் முறைகளை (Processes) செய் பொருள்களை (Materials) அரசியல், சமுதாய, பொருளாதார மேம்பாட்டிற்குப் பயன்படுத்தும் திறன்.

அறிவியல், தொழில் நுட்பத் துறையில், உச்ச நிலை அறிவு பெறத் தரம் மிக்க உயர் கல்வி தேவை: புதியன் காண ஆய்வு தேவை: அறிவியல், தொழில் நுட்பத்தைப் பொது மக்கள் பயன்படுத்த, எல்லோருக்கும் குறைந்தது நடுநிலைப் பள்ளி வரை கல்வி தேவை. நமது தேவையைச் சுருக்கமாகக் கூறுவதானால்,

- ★ எல்லோருக்கும் அடிப்படைக் கல்வி (Basic education for all)
- ★ ஒரு சிலருக்காவது தரம் வாய்ந்த உச்ச நிலைக் கல்வி (The highest of education at least for a few)
- ★ மேம்பட்ட நிலையிலுள்ள ஆய்வுத் திறன் (Well developed research capability)

எனவே ஒரு சமுதாயத்தின் பிரச்சினைகளின் தீர்வு, பொதுவாகப் பயிலவும், பயிற்சி பெறவும், வாய்ப்பளிப்பதிலும், மனித வளத்தை உயர்த்துவதிலும், சிறப்பாக,

தசைவலி ஆண்டது தளர்ந்து, செல்வர்தம் விசையும் வேகமும் மெலிந்து, மாணிடர்

மதிவள மொன்றே வையக வாழ்வின் நிதியென, நிறையென நிறுவிய கல்விப்

பகு யுகம் வானில் புலர்வதைக் கண்டு, அதன் தாக்கத்தையும், எதிர்காலத் தேவைகளையும் எண்ணி

வேண்டுவ படைக்கும் மேதையின் வித்துளர் யாண்டு தோன்றினும், யாவரே யாயினும் போற்றுவதிலும்...

துறைதொறும், துறைதொறும் துருவி ஆய்ந்துள.
அறிஞரை,

அடையாளம் கண்டு ஊக்குவிப்பதிலும், உயர்த்திப் பிடிப்பதிலும், அவர்கள் காட்டும் வழி நின்று பயன் பெறுவதிலும் இருக்கிறது.

ஆங்கிலத்தில் Information, Knowledge, Wisdom என்ற சொற்கள் வரையறுக்கப்பட்ட பொருளுடையவை. தமிழில் Knowledge என்பதற்கும் Wisdom என்பதற்கும் தரப்படுத்தப்பட்ட சொல் புழக்கத்தில் இல்லை. இரண்டிற்கும் ‘அறிவு’ என்ற சொல்லையே பெரும்பாலும் பயன்படுத்துகின்றோம். அறிவு என்பதற்குச் சூடாமணி நிகண்டு 11 சொற்களை வரிசைப்படுத்துகிறது. அவற்றைப் பயன்படுத்தி Knowledge, Wisdom, போன்றவற்றிற்கு ஏற்ற சொற்களைத் தரப்படுத்துவது எளிது. ஆனால் நாம் செய்யவில்லை. நாம் மேலே குறிப்பிடவற்றிற்கு இங்கு முறையே தகவல், கல்வியறிவு, மெய்யறிவு என்ற சொற்களைப் பயன்படுத்துவோம்.

கல்வி அறிவு என்பது வேளாண்மை நாகரிகத்தில் இலக்கணம், இலக்கியம், ஏரணம் (Logic) போன்றன பயிலுதல், விவாதத்திற்கு பெறல் என்ற அளவில் இருந்தது. கல்வி பொருளாதார முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. கல்விப் பயன்பாடு என்பது அதன்

பரிணாம வளர்ச்சியில் மூன்று கட்டங்களைக் கண்டிருக்கிறது.* முதல் கட்டம் கல்வியறிவைக் கருவி கட்கும், செய்முறை கட்கும், செய்யப்படும் பொருள்கட்கும் பயன்படுத்தியது. (Application of knowledge to tools, processes and products). இது தொழில் புரட்சியை (Industrial Revolution) உருவாக்கியது. இரண்டாவது கட்டம், கல்வியறிவை மனிதர்களின் உற்பத்தித் திறனை அதிகரிக்கப் பயன்படுத்தியது. (Application of knowledge to productivity). இது உற்பத்தித் திறன் புரட்சியை (Productivity Revolution) உருவாக்கியது. நாம் இதை மனிதவள மேம்பாடு என்றும் குறிப்பிடலாம். மூன்றாவது கல்வியறிவைக் கல்வியறிவுக்குப் பயன்படுத்தியது (Application of knowledge to knowledge). அதாவது கல்வியறிவை எவ்வாறு திறம்படப் பயன்படுத்துவது: அதன் பயனை உயர்த்துவது: அதை மேலும் வளர்ப்பது போன்ற நோக்கங்கட்குக் கல்வி அறிவைப் பயன்படுத்துவது. இது தகவல் யுகத்தை, கல்வியுகத்தை (Age of Knowledge) உருவாக்கியது. மேலாண்மைத் துறை வளர்ச்சி, புதியன காண்பதற்கு வழிகளை உருவாக்குதல் போன்றன இப்பகுதியில் இடம் பெறுவன. நாம் இன்றும் இந்தக் கட்டத்தை முழுமையாக எட்டவில்லை. இது முன்னேறிய நாடுகட்கு மட்டும் தேவை என்பதன்று. முன்னேறும் நாடுகட்கும் தேவை.

தமிழகம் நீர் வளம் மிக்க தன்று. இன்றயை நிலையில் ஒரு தனி நபருக்குத் தமிழகத்தில் இருக்கும் நீரின் அளவு, இந்தியாவில், சராசரியாக ஒரு தனி நபருக்கு இருக்கும் அளவில் மூன்றில் ஒரு பங்கு தான். நமது நிலவளமும், நிறைவுதருவதாக இல்லை. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் மக்கட தொகையில் நாம் 6.6 சதவிகிதம் (1991). ஆனால் நமது நிலப்பரப்பு 4.0 சதவிதம்தான். தமிழகத்தில் ஒரு தனி நபருக்கு இருக்கும் நிலத்தின் பரப்பு 1.0 ஹெக்டேர். ஆனால் இந்தியாவில் தனி நபருக்கு இருக்கும் நிலப்பரப்பு 1.69 ஹெக்டேர். மேலும் நமது நிலப்பரப்பில் ஏற்ததாழ் 50 சதவிகிதம் மானாவாரி நிலம் அல்லது தரிசு நிலம்.

* Peter F. Drucker: *The Post Capitalist Society*, 1994.

இந்தியாவின் வனவளம் மொத்தப் பரப்பில் 23.0%. ஆனால் தமிழகத்தின் வனவளம் 17% தான். தமிழகம் இரும்பு, நிலக்கரி, எண்ணெய் போன்ற பல்வகைக் கனிவளங்கள், எரிபொருள் வளங்கள் ஆகியவற்றில் இயற்கையின் கருணையைப் பெற வில்லை. வாழ்க்கைத் தரத்திலும் தனி நபர் வருமானம் என்ற அளவில் 25 மாநிலங்களில் நாம் 7-ஆவது இடத்தில் இருக்கி ரோம் (1993-94). பொதுவாக நாம், இயற்கை வளம் சூன்றிய ஒரு மாநிலம் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய மேம்பாட்டுப்பாதையில் (Development Path for a Resource Scarce State) செல்ல வேண்டும். நமக்குக் கை கொடுக்கக் கூடியது கல்வியும், கல்வியின் அடிப்படையில் உருவாகும் மனித வளமுந்தான். இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ள கட்டுரைகள் அனைத்தும் இந்தப் பின்னணியில் எழுதப்பட்டவை.

இந்நால் முதலிலிருந்து கடைசி வரை ஒரு நால் வடிவில் எழுதப்பட்டது அன்று. தனித் தனியே எழுதப்பட்ட பல கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. இதையொத்த தொகுப்பில், கூறியது. ஆங்காங்கு மீண்டும் கூறப்படுவதைத் தவிர்க்க இயலாது. பெரும்பாலான கட்டுரைகள் தினமணி இதழில் ஆசிரியர் உரைப் பக்கத்தில் இடம் பெற்றவை. சில தினமணியின் மலர்களில், கலைமகள் தீபாவளி மலரில் இடம் பெற்றவை. இந்த இதழ்கட்கு, குறிப்பாகத் தினமணிக்கு நான் மிகுதியும் நன்றியுடையேன்.

இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ள கருத்துகள், கல்வித் துறையில் நீண்டகால ஈடுபாட்டின், நேரடித் தொடர்பின், அனுபவத்தின், அடிப்படையில் அமைந்தவை. சமுதாய, பொருளாதார வளர்ச்சியில், மேம்பாட்டில் ஈடுபாடுள்ளவர்கட்குப் பயன்படும் என்ற நம்பிக்கையில் இந்நாலைத் தமிழகத்திற்குப் படைப்பதில் மன நிறைவு கொள்கிறேன்.

1.8.98,

சென்னை

வா.செ. குழந்தைசாமி

பதிப்புரை

டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசாமி அவர்கள் உலகறிந்த பேரினார். அறிவியல் வளர்ச்சியையும் தமிழ் மலர்ச்சியையும் தம் இரு கண்களாகக் கொண்டு அகிலத்தைப் பார்ப்பவர்; மற்றவர்களும் அவ்வாறு காண வேண்டும் என விஷேபவர்; அதன்வழி, 'புதியதோர் உலகு' செய்ய வேண்டும் எனும் புரட்சி எண்ணம் கொண்டவர்.

"விண் சமைக்க வருக" என, கவினார் குலோத்துங்களாக நின்று அழைத்த டாக்டர் வா.செ.கு., இங்கே, "மதிவளம் மிக்க மன் சமைப் போம் வாரீர்" எனக் குரல் கொடுக்கிறார்.

உலகில் அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும் தலையாய மேம்பாட்டுச் சக்திகளாகி விட்டன. மதிவலிமை இருப்பின் அதன்வழி தசைவலியும் பொருள் வலியும் பெற இயலும். "அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்" என்று வள்ளுவர் சொன்னது அவர் காலத்தில் ஒரு உயர்வு நவீற்சி; முழுமையான சமுதாய உண்மையல்ல; தொலைநோக்குள்ள சொல் என்று வேண்டுமானால் கூறலாம் என முன்பொரு, கட்டுரையில் கூறி யுள்ள இந் நூலாசிரியர் இப்போது வள்ளுவர் வாக்கு நடைமுறை வாக்காகி விட்டதை உணர்த்துகிறார்.

துறைதோறும் துறைதோறும் தகுதி வாய்ந்தவர்களை உருவாக்காத வரை சமுதாயம் வளர இயலாது. இத்தகுதி வாய்ந்த வல்லுநர்களை

வள்ளுவர் 'தெரிந்த இனம்' என்கிறார். 'தெரிந்த இனத்தோடு' குழந்து செயற்படும் அரசே மதிவளம் நிறைந்த மக்களை உருவாக்க முடியும்.

மதிவளம் சொத்தாக வேண்டுமானால், கல்வி நம் உழைப்புக் கருவியாதல் வேண்டும். எனவேதான் கல்வியும் கல்வி சார்ந்த கருத்துக் கூம் கொண்ட 'அறிவுத் தினை' நூலாக இதனை ஆசிரியர் ஆக்கியிருக்கி றார்.

நாட்டின் வளர்ச்சியும் மேன்மையும் ஆரம்பக் கல்வி என்ற அடித்த எத்தின் மேல்தான் எழுப்பப்பட முடியும். ஆதலின் அந்த அடித்தளத்தை முதலில் உறுதியாக அமைக்க வேண்டும்.

நம் கல்வி வாய்ப்புகள் விரிவடைந்திருக்கின்றன; ஆனால் கல்வி அமைப்பு மாறவில்லை; மாற்ற முயன்றிருக்கிறோம்; என்றாலும் முழு வெற்றி பெற்றோமில்லை.. கைவினைஞராயினும், கல்வி நிபுணர் ஆயி னும் காலத்திற்கேற்ற மாற்றங்களைத் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டும். கதவைத் தட்டும் கல்வி வாய்ப்புகள் உருவாகியுள்ளன; வாயிலைத் திறந்து வரவேற்கும் மனப்பான்மை வளர வேண்டும்.

கடந்த காலங்களில் தமிழகத்தில் பல்கலைக் கழக வளர்ச்சியில் உரிய கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. 'அண்மைக் காலத்தில் பல்கலைக் கழகங் கள் பல தோன்றியுள்ளன; எனினும் அவை வறுமையில் உழூல்கின்றன. கல்வி வளர்ச்சியின் கணக்கைப் பார்க்க வேண்டுமே தவிர, அதற்காகும் செலவைக் கணக்குப் பார்க்கக் கூடாது. போதிய நிதி ஒதுக்கீடு இல்லாத தால் நம் பல்கலைக்கழகங்கள் நிலைகுலைந்து நிற்கின்றன.

மையப் பொதுத் தேர்வுகளில் முன்பெல்லாம் 'மாலை நிழலாக' வளர்ந்து வந்த தமிழகம், இப்போது. 'காலை நிழலாகக்' குறுகி வருகிறது. காலை, மாலையாகி அது தமிழ்நாட்டின் அறிவு வளர்ச்சித் தோளில் அணியப்படும் புகழ் மாலையாகத் திகழ வேண்டும்.

நாம் வாழ்வது அறிவியல், தொழில் நுட்ப யுகம். அறிவியல் தொழில் நுட்ப ஆய்வு; அதன் விளைவாக புதியன புனைதல்; புனைந்த வற்றை முழுமையாகப் பயன்படுத்துதல் ஆகியவையே முன்னேறிய நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக் காரணம். இதனை மனத்திற் கொண்டு நாம் முனைப்புடனும் விழிப்புடனும் செயற்பட்டாக வேண்டும்.

மேலே கூறியுள்ள கருத்துகளை உள்ளடக்கி ஓர் ஆய்வுப் பெட்டக மாக இந்நாலை அறிஞர் குழந்தைசாமி உருவாக்கியிருக்கிறார். குறை களை மட்டும் சுட்டிக் காட்டுபவராக இல்லாமல், அக்குறைகளைக்

களையத் தெளிவான வழிமுறைகளையும் வா.செ.கு. விரிவாகக் கூறியுள்ளார்.

டாக்டர் வா.செ.குழந்தைசாமி அவர்களின் எழுத்தை வெளியிட. 'நான், நீ' என முந்திக் கேட்கப் பதிப்பகத்தார் பலர் இருந்தும், அவர் தொடர்ந்து தம் நூல்களை வெளியிடுகின்ற வாய்ப்பினை, 'பாரதி பதிப்பகத்தார்க்கே' அளித்து வந்திருக்கிறார். பதிப்பக நிறுவனர் பழ.சிதம் பரம் அவர்கள்பால் வா.செ.கு. கொண்டிருந்த பற்றும், பாசமும், பரிவுமே இதற்குக் காரணங்களாம்! டாக்டர் வா.செ.குழந்தைசாமி அவர்களின் நூல்களை வெளியிடுகின்ற பதிப்பகம் இது' எனச் சுட்டிக் காட்டும் பெருமையை பாரதி பதிப்பகத்திற்கு அளித்துள்ள ஐயா அவர்கட்கு எம் உளமார்ந்த நன்றி. வடத்திசையையே நோக்கி நிற்கும் காந்தமுள் போல, என்றும் அவர் திசையையே நோக்கி நிற்கும் எம் பதிப்பகம்!

இந்நூல்,

‘கல்வியாளர்க்கு ஒரு சிந்தனைக் களஞ்சியம்
ஆய்வாளர்க்கு ஓர் அறிவியல் கூடும்
அரசியலாளர்க்குத் ‘தெரிந்த இனம்’ சுட்டும் வழிகாட்டி
பொது மக்கட்கு மதிவளப் பாதை காட்டும் ஒளிவிளக்கு.
பாரதி பதிப்பக அணிகலனில் மதிப்பு மிக்கதொரு மணி சேர்கிறது
எனும் பெருமகிழ்வுடன் இந்நூலை வெளியிடுகின்றோம்.

பாரதி பதிப்பகம்

மதிவளம் நமது கெல்வம்*

அன்றுநான் எனது துன்பம்
 ஆயிரம் நினைந்து நெஞ்சம்
 பொன்றுவேன், புழுங்கி நொந்து
 புலம்புவேன், ஆனால் ஐய:
 இன்றுநான் பிறந்த மண்ணை
 எண்ணியே உழல்வ தல்லால்
 ஒன்றுமே நினைவிற் காணேன்:
 உணர்வெலாம் தானே யானாள்
 மண்வளம் நிறைந்த தென்று
 மகிழ்வதற் கில்லை: மண்ணின்
 பொன்வளம் சிறந்த தில்லை:
 பொய்கையும் நதியும் கொண்ட
 தண்புனல் மிகுதி யில்லை:
 தமிழர்நம் வலிள் தென்ற
 நுண்பொருள் ஆய்ந்த துண்டோ:
 நுவல்கலைத் தலைமை ஏற்றீர்:

* குலோத்துங்கன் கவிதைகள், கலைவாணி புத்தகாலயம், சென்னை, 1970.

பரப்பினும் சிறிதே இற்றைப்

பைந்தமிழ் நிலம்:செ றித்து
நிரப்பிய கலமே யன்ன

நெருங்கினர் மக்கள்: வாழ்க்கைத்
தரத்தினும் வறிய ராணோம்;

தமிழர்நம் மொழியும் வாழ்வும்
சிறப்புற வழிளாம் தென்ற

தெளிவும துள்ளத் துண்டோ:

வழிவழி வந்த பண்பின்

மதிவளம் நமது செல்வம்;
தொழில்வளம், வலிமை, ஆய்வுத்

துறைகளில் முதன்மை, பேசும்
மொழிவளம், தலைமை, யாவும்

முறையொடு பயின்ற கல்வி
வழியதே யன்றோ; மேதை

வளமுளார் யாவு முள்ளார்!

நீரிலா வளமும், நன்செய்

நிலமிலா விளைவும், நூற்ற
நாரிலா உடையும், பல்பொன்

நலமிலாத் தொழிற்ப டைப்பும்
வேரிலா நாற்றும், நெஞ்சுசம்

விளைவன யாவும் சேர்ப்பர்
கூரிய மதியும், ஆய்வும்.

கொள்கையும் கொண்ட வல்லோர்;

சிறுபயன் நாடிச் சாதிச்

சிற்றினம் சேர்த்து, நெஞ்சில்
வறுமையை வளர்ப்போர் காட்டும்

வழியெலாம் தவிர்ப்பீர்; ஆன்ற
பெருமையும், புகழும், நாளைப்

பெற்றியும், உயர்ந்த கல்வி
தருமெனல் தெளிவோம்; ஆய்வுச்
சாலைநம் படைவீ டென்போம்.

அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்

நாம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில், இருபத் தோராம் நூற்றாண்டின் வைகறை நெருங்கும் நிலையில் நிற்கி ரோம். இந்த நூற்றாண்டின் சாதனைகளை, நிறைகுறைகளை எடை போடுவது பொருத்தமானதாகும். நாம் இங்கு அப்பணியை மேற்கொள்ளப் போவதில்லையெனினும், ஒரு முக்கியமான கூறுபாட்டைக் கோடிட்டுக் காட்டுவது நாம் பேச இருக்கும் பொருளுக்குத் தனம் அமைப்பதாகும். மனித இனம் அரசியல், சமுதாயம், பொருளாதாரம் ஆகிய துறைகளில் இந்த நூற்றாண்டில் கண்டுள்ள மாற்றங்கள், கடந்த 19 நூற்றாண்டுகளில் கண்ட மாற்றங்கள் முழுவதையும் மிஞ்சுபவை. பெரிய புரட்சிகள் எனக் கூறத்தக்கவை சில; சிறிய புரட்சிகள் மிகப் பல. இவை இரண்டிற்கும் இடைப்பட்டவையும் பல. இவற்றுள் மகத்தான புரட்சி, இந்த நூற்றாண்டில் கல்வியறிவு (Knowledge) பெற்றுள்ள தலைமைப் பீடம்; 'கல்வி' பெற்றுள்ள உன்னத நிலை. இன்று மேம்பாட்டை, வளர்ச்சியை உருவாக்கும் கருவியும் (Tool), கல்வி; வளர்ச்சிக்கு ஊட்டம் தரும் வளமும் (Resource) கல்வி.

மனித சமுதாய வாழ்க்கையில் தலைமுறை தலைமுறையாக முக்கியமான இடம் பெற்று வந்திருக்கும் சக்திகள் மூன்று. அவை, தசை வலிமை (Muscle Power), பண வலிமை (Money Power), மதி வலிமை (Power of the Mind). மனித வரலாற்றின் ஆரம்ப காலத்தில் 'தசை வலிமை' மூலம் எதையும் சாதிக்க முடிந்தது. இந்த நிலை பல உருவங்களில், பல பெயர்களில் தோற்ற மனித்தது. நிலச்சுவான்தார்கள் செல்வாக்காயினும், சிற்றரசர்கள் ஆட்சியாயினும், வல்லரசுகளின் வலிமையாயினும், பின்னணி யில் நின்றது ஆட்பலம்தான். பாராண்ட மன்னர்கள் அனைவரும் படை வலிமையால்தான் ஆண்டனர். அரசனின் மணி முடி, அவனது கையிலிருந்த செங்கோலை விட, இடையிலிருந்த வாளைத்தான் நம்பியிருந்தது. பண பலமும் தேவைப்பட்டது. மதி வலிமையும் துணை நின்றது. எனினும் 'ஆள் வலிமை' தான் அடிப்படை.

நாகரிகம் வளர வளரப் போக்குவரத்து ஓரளவு விரிவடைந்தது. வணிகம் வளர்ந்தது. மன்னர்க்கு அடுத்தபடி வணிகரின் செல்வாக்கும் வளர்ந்தது. தமிழகத்தில் இந்த நிலைமையின் 'அரும்புகளை'ச் சங்கம் மருவிய காலத்திலேயே பார்க்கிறோம். சிலப்பதிகாரத்தில் 'இந்திர விழிஷுரெடுத்த காதை'யில் அரசு குமரரும், வணிக குமரரும் குதிரையில், யானையில், தேரில் தம்மிற் பொருந்தி ஒன்றுபடத் திரண்டு வருவது பேசப்படுகிறது. 'படை வலிமை'க்குப் பண வலிமையின் பங்கு பையப் பைய உயர்ந்தது. போருக்கு வில்லையும், அம்பையும், வாளையும், வேலையும் நம்பியிருந்த நாட்கள் கழிந்து, துப்பாக்கியும், வெடி மருந்தும் ஆயுதங்களான பின் அவற்றைச் செய்யும் தொழில் நுட்பமும், சேகரிக்கத் தேவையான பொருளும், பயன்படுத்தும் திறனும் உடல் வலிமைக்கு முக்கிய உறுப்புகளாயின. பொருளின் முக்கியத்துவம் பற்றிப் பேச வந்த வள்ளுவர்,

செய்க பொருளை செறுநர் செருக்கறுக்கும்
எஃகதனில் கூரிய தில்
என்கிறார். பகைவரின் செருக்கை அழிக்கத் தகுதியான கருவி

பொருளினும் வேறொன்றில்லை என்பது அவர் முடிவு. ஐரோப் பாவில் மறுமலர்ச்சிக் காலம் தாண்டித் தொழிற் புரட்சி வந்த போது 'பண வலிமை' அதிக முக்கியத்துவம் பெற்றது. தொழிற் புரட்சி என்பதே, ஓரளவு தொழில் நுட்பம் தெரிந்த கல்வி யாளரும், வணிகத் துறையில் புது வாய்ப்புகளைத் தேடிய முன்னோடிகளும் சேர்ந்து உருவாக்கியதுதான்.

இரண்டாவது உலகப் போருக்குப் பின், ஒர் இனத்தின் ஒரு நாட்டின் வலிமைக்குக் காரணமாக இருந்த இந்த மூன்று அம்சங்களின் பரஸ்பர முக்கியத்துவத்தில் மீண்டும் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. இரண்டாவது போரின் இறுதி வெற்றிக்கு அணுக்குண்டு காரணமாயிற்று. அண்மைக் காலத்தில் நடந்த குவைத் போரில் வெற்றியை ஈட்டித் தந்தது மின் பொறியியலும், கணிப் பொறியும், அவற்றைக் கையாண்ட நிபுணத்துவமுமே யாகும். இன்றைய போர் விமானத்தைப் 'பறக்கும் கணிப்பொறி' என்றே கூறலாம். இந்த நூற்றாண்டின் மத்தியிலிருந்து தொடங்கி, படிப்படியாக 'மதி வலிமை' ஏற்றம் பெற்று வந்தது. மதி வலிமை இருப்பின் அதன் வழி தசை வலிமையும், பொருள் வலிமையும் பெற இயலும் என்ற நிலைமை உருவாகி, வளர்ந்து, ஓரளவு முழுமை பெற்றுள்ளது என்றே கூற வேண்டும். தொலை நோக்குள்ள வள்ளுவர், “அறிவுடையார் எல்லாமுடையார்” என்று சொன்னது அன்று, ஒரு தீர்க்கதுரிசன வாக்கு; இன்று நடை முறை உண்மை.

இருபதாவது நூற்றாண்டின் இறுதியில் மனித வரலாறு இதுவரை கண்டிராத ஒரு நிலைமையைக் காண்கிறோம். பொது வாக எல்லா நாடுகளிலும் ஏழைகள், செல்வர்கள் இருந்தார்கள் - சமவுடைமை நாடுகள் உட்பட. ஆனால் ஒரு நாடு முழுவதும் ஏழை நாடு என்றோ அல்லது ஒரு நாடு முழுவதும் பணக்கார நாடு என்றோ பிரிக்கப்பட்டதில்லை.

இன்று உலகம் பணக்கார நாடுகள், ஏழை நாடுகள் அல்லது 'வளர்ந்த நாடுகள்', 'வளரும் நாடுகள்' என்ற இரு பிரிவுகளாகப் பாகுபட்டு நிற்கின்றது. முன்னேறிய நாடுகளில் வாழும் ஏறத்தாழு

20 சதவிகிதம் மக்கள் உலகின் 80 சதவிகித வருமானத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். கடை நிலையிலிருக்கும் 20 சதவிகித ஏழை மக்கள் பெறுவது 1.4 சதவிகித வருமானம்தான். வளர்ந்த நாடுகளின் செல்வத்துக்கும், வளரும் நாடுகளின் வறுமைக்கும் காரணம் என்ன என்பதை ஆய்ந்த நோபல் பரிசு பெற்ற விஞ்ஞானி டாக்டர் அப்துஸ் சலாம், காரணங்கள் பல கூறலாம். எனினும் அவற்றுள் முதன்மையானவை, முக்கியமானவை என மூன்று காரணங்களைக் கூறுகிறார். குருக்கமாக அவை பின்வருமாறு:

- I. அறிவியல் - தொழில் நுட்பத் துறைகளில் உச்ச நிலை நிபுணத்துவம்.
- II. புதியன படைக்கும் ஆற்றல்
- III. புதிதாகப் படைக்கப்பட்ட கருவிகளை, செய்முறைகளை, மேம்பாட்டுக்கும், வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் திறன்.

1955 முதல் 1970 வரையிலான 15 ஆண்டுகளில் அமெரிக்காவின் சராசரி தனி நபர் வருமானம் 7500 டாலரிலிருந்து 11500 டாலராக உயர்ந்தது. இந்தக் காலப் பகுதியில் அங்கு புதிய இயற்கை வளம் எதுவும் கண்டு பிடிக்கப்படவில்லை. இந்த வளர்ச்சி, அறிவியல் - தொழில் நுட்ப ஆய்வு தந்த கொடையோகும். மனித வளமும், மதி வளமும் பொதுவாக எல்லா நாடுகளுக்கும் முக்கியம் எனினும், இயற்கை வளங்களில் சற்று வறியதாகிய தமிழ்நாட்டிற்கு அவைதான் முதலீடு; அவை தான் கருவுலம்.

அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் தலையாய மேம்பாட்டுச் சக்திகளாகி விட்ட இந்தக் கல்வியுகத்தில் சராசரி மனிதத் திறன் முக்கியம் என்றாலும், அசாதாரண ஆக்கத் திறன் பெற்ற தனி மனிதர்கள், மேதைகள் ஆகியோரின் பங்களிப்பு மிகவும் முக்கியம். மானிடத்தின் முன்னேற்றப் பயணத்தில், அந்தந்தக் காலகட்டத்தில் தனிமனிதர்களின் காண்கையும் (Invention), கண்டுபிடிப்

பும் (Discovery), புனைவும் (Innovation) தான் புதிய சகாப்தங்களையே உருவாக்கியிருக்கின்றன.

**தத்துவம் சொல்வேன்; தனிச் சிலர் சாதனை
தவழும் மாணிடம்
தாவிட விசை தரும்**

என்ற கவிஞரினின்* கூற்று மாற்றுக் குறைவில்லா உண்மை. மாணிடத்தின் நீண்ட வளர்ச்சிப் பயணத்தில், 'தவழும் மாணிடம் தாவிட' வழி செய்தவர்கள் தனி மனிதர்கள்தான். மனித சமூதாய வளர்ச்சி, மேம்பாடு எனும் தருவுக்கு அவர்கள்தான் 'வித்தாக' இருந்திருக்கிறார்கள். 'வித்தே' தானாக மரமாகி விடுவதில்லை. என்றாலும் வித்தின்றி, வித்துக்கு இணையான 'கரு'வின்றி மரமில்லை. எனவே இன்று தனி மனிதர்களின் பங்களிப்பு இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் 'மேதைமை'யின் சாயல் தோன்றினாலும், அடையாளம் கண்டு. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு உலகு தழுவி, வலை வீசி அவர்களது படைப்புத் திறனைப் பயன்படுத்துகிறது. அதன் இன்றைய வளத்தின் அடிப்படையே, மற்ற முன்னேறிய நாடுகளை விட முன்பாகவே, மேதைமையின் மகத்துவத்தை உணர்ந்து பயன் படுத்தியதுதான்.

புதியன படைக்கும் ஆற்றல் உள்ளவர்கள் ஒரு சமூதாயத் தில், எல்லா மட்டத்திலும், எல்லாப் பிரிவினிலும் உருவாகிறார்கள். சிலர் அடையாளம் காணப்படுகிறார்கள். சிலர் அவர்கள் பிறந்த சூழ்நிலை காரணமாக வளரும் வாய்ப்பைப் பெறுகிறார்கள். பலர் அடையாளம் காணப்படுவதில்லை. அவர்கள், 'மேதைமை' வளரும் வாய்ப்பைப் பெறுவதில்லை. அவர்களை அடையாளம் காணப்பதும், அவர்களுடைய இயற்கைத் திறன் முழு வளர்ச்சியும் வடிவும் பெற உதவுவதும் ஒரு சமூதாயத்தின் கடமையாகும். நல்ல சமூதாயம், அதை ஒரு புனிதமான

* விண்சமைப்போர் வருக: பித்தனும் வேண்டும், குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1984.

பணியாகக் கருதிச் செய்ய வேண்டும். இந்தப் பின்னணியில் நான் தமிழக அரசின் கீழ்க்கண்ட அறிவிப்புகளைப் பார்க்க முயல்கிறேன்.

- ★ பத்தாவது வகுப்பில் முதல் மூன்று இடங்களைப் பெறும் மாணவர்கள், பன்னிரண்டாவது வகுப்பு வரை படிக்கும் செலவை அரசு ஏற்கும்.
- ★ பன்னிரண்டாவது வகுப்பில் முதல் மூன்று இடங்களைப் பெறும் மாணவர்களின் மேற்படிப்புச் செலவை அரசு ஏற்கும்.
- ★ பட்டதாரிகளாக யாருமே இல்லாத குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களில், மொத்தம் 300 மதிப்பெண்களில், முதல் பத்து இடங்களைப் பெறுவோர்களின் கல்விக்கான முழுச் செலவையும் பொறியியல் கல்லூரிகளிலும், மருத்துவக் கல்லூரிகளிலும், பல் மருத்துவக் கல்லூரிகளிலும், வேளாண்மைக் கல்லூரிகளிலும், கால்நடை மருத்துவக் கல்லூரிகளிலும் அரசே ஏற்றுக் கொள்ளும்.

மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும் பொழுது இது ஒரு பெரிய திட்டமாகத் தோன்றாது இருக்கலாம். பலர் கவனத்தை ஈர்க்கத் தவறலாம். பத்திரிகைகள் கூடத் தலையங்கம் எழுதத் தகுதியானது என எண்ணாது விடலாம். ஆனால் இது ஆலின் விதை போன்றது. விரிந்து, பரவி, விழுதிறக்கும் 'இயற்கை'யைத் தன்னுள் கொண்டது. சமுதாய முன்னேற்றத்தில் தனி மனிதனின் பங்களிப்பை அரசு உணர்ந்திருக்கிறது என்பதன் பிரகடனம், தொலைநோக்கோடும், கற்பனை வளத்தோடும் செய்யும் சிறந்த முதலீடு. தஞ்சை தந்த மேதையான ராமானுஜன்களை அடையாளம் கண்டு ஆதரிக்கத் தாமஸ் ஹார்டி (Thomas Hardy) இங்கிலாந்திலிருந்து வர வேண்டிய தேவையை மாற்றி மேதைக் கதிரின் ஒளியை இளமையிலேயே இனங்கண்டு ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்ற அணுகுமுறையின் முதல் 'படி' (Step). முதல் தானே தவிர இது முடிவாக இராது. இது தேவைக் கேற்ப வளர்க்கூடும்; வளரும். விரியக்கூடும்; விரியும். மாற்றம் பெறவும் கூடும்.

தமிழகம் மூவாயிரம் ஆண்டுப் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்ற நாகரிகமும், பண்பும் உடையதெனிலும் நமது அணுகுமுறையில் ஓர் 'அநாகரிகம்' சீற்றுத் தலைதூக்கி நிற்கிறது. பதவியிலுள்ளவர்களைப் பாராட்டினால், அதை உண்மையானது; உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து வருவது எனப் பலர் நம்புவதில்லை. அது மட்டுமின்றி அதற்கு உள்நோக்கமும் கற்பிக்கப்படுகிறது. இது வருந்தத்தக்க நிலை. தமிழக அரசின் இந்த அறிவிப்போடு கொள்கையளவில் எந்த அளவிற்கு உடன் பாடுடையேன் என்பதற்கு 'விதியே விதியே தமிழச் சாதியை...?' (1996) என்ற எனது கவிதைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள கீழ்க்காணும் கவிதை வரிகள் சான்று பகரும்.

நிலமும் நீரும் நிலம்தரு, நீர்தரு
வளமும் நிறைவூற வாய்த்தில வேணும்

அறிவுள் ரென்போர் அனைத்துமுளர் எனும்
நெறியினை அன்றே நிறுவிய வள்ளுவன்

பொய்யா மொழியினன்; புலமைன் றுளதேல்
எய்தா வளமென எதுவும்ஜின் நிலையால்

வேண்டுவ படைக்கும் மேதையின் வித்துளர்
யாண்டு தோன்றினும் யாவரே யாயினும்

போற்றுவீர்: நம்நிலப் புதையல் என்றவர்தமை
வேற்றுமை யறியா விழியொடு காணுவீர்

துறைதொறும் துறைதொறும் துருவி ஆய்ந்துள
அறிஞரைப் பணிவுடன் அழைத்துப் போற்றுவீர்.*

அரசின் 'நிதி - நிலை' அறிக்கையில் சாதாரணமான சலுகை போலத் தோற்றமளிக்கும் இத்திட்டத்தில் இடம் பெற்றிருக்கும் 'பார்வை' முக்கியமானது. அந்தப் பார்வையில் இருக்கும் தெளிவு முக்கியமானது. அது காட்டும் திசை முக்கியமானது.

* விதியே விதியே தமிழச் சாதியை...? குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1996.

சமுதாய நீதி பரவலாக மனித வளத்தின் தரத்தை உயர்த்துகிறது. தரத்தின் தளத்தை உயர்த்துகிறது. மேதைமையின் சாயல் தென்படும் தனிப்பட்ட இளைஞர்களைப் பார்த்துத் தேர்ந்தெடுத்துப் பயிற்றுவிப்பது சிகரங்களை அடையாளம் காட்டுகிறது.

மனித முன்னேற்றமெனும் தொடர் வண்டிப் பயணத்திற்கு இந்த இரு தண்டவாளங்களும் இணையாகச் செல்ல வேண்டும். இது ஒரு நல்ல பயணத்திற்கு முதற்படி. எவ்வளவு நீண்ட யாத்திரையாயினும் அது நாம் முதலாவதாக எடுத்து வைக்கும் சிறிய காலடி மூலம் தானே தொடங்குகிறது.

3

எம்மினும் யிஞ்சினோர் வளர்க

தமிழகச் சட்டமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட 1996-97 நிதி நிலை அறிக்கையில் இரண்டு முக்கியமான அறிவிப்புகள் இடம் பெற்றிருந்தன. *

★ பத்தாவது வகுப்பில் மாநில அளவில் முதல் மூன்று இடங்களைப் பெறும் மாணவர்கள்க்கு பள்ளியிறுதிவரையான கல்விச் செலவை அரசு ஏற்கும். அதே போல +2 வகுப்பில் முதல் மூன்று இடங்களைப் பெறும் மாணவர்களின் மேற்படிப்புச் செலவை அரசு ஏற்கும்.

அடுத்த ஆண்டு இத்திட்டம் மாவட்டங்கள்க்கும் விரிவு படுத்தப்படும்.

★ இதுவரை பட்டதாரிகள் யாருமே இல்லாத குடும்பத்தில் இருந்து வருகின்ற மாணவர்களில் மாநில அளவில்

* இது 2-ஆவது அத்தியாயத்திலுள்ள கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

மொத்தம் 300 மதிப்பெண்களில் முதல் 10 இடத்தில் வருபவர்களுக்கு மேற்கொண்டு தொழில் படிப்புப் படிப்பதற்கான செலவு முழுவதையும் அரசு ஏற்கும்.

பல ஆயிரம் கோடி செலவினம் கொண்ட நிதி நிலை அறிக்கையில் இது சில ஆயிரம் ரூபாய்கள் கொண்ட ஒரு திட்டம். எனவே பத்திரிகைகள் இதைப் பெரிய எழுத்தில் போடவில்லை. தலையங்கம் எழுதவில்லை. ஆனால் எனக்கென்னவோ இது ஒரு பெரிய திட்டமாகப் பட்டது.

உருவுகண்டு எள்ளா மை வேண்டும்; உருள்பெருந்தேர்க்கு அச்சாணி அன்னார் உடைத்து

என்பார் வள்ளுவர். எனவே நிதி நிலை அறிக்கையில், நிதி ஒதுக்கீட்டின் அளவை வைத்தே ஒரு திட்டத்தை மதிப்பிட வேண்டியதில்லை. அடுத்த தேர்தல் தாண்டிச் சிந்திக்க இயலாத வர்களே அரியணை ஏறும் இன்றைய அரசியல் சூழ்நிலையில், அடுத்த தலைமுறை பற்றிய சிந்தனையை, செயலை அடையாளம் காண்பது ஒரு நல்ல சமுதாயத்தின் கடமையாகும். 1997-98 நிதி நிலை அறிக்கையில் 1996-97 ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில் அறிவித்த படியே இத்திட்டம் மாவட்டங்களுக்கும் விரிவுபடுத்தப் பட்டிருக்கிறது. 3 என்பது 90 ஆகியிருக்கிறது; மொத்தம் 180. அத்துடன் நிதிநிலை அறிக்கையின் முடிவுரையில், தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட, மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின்....உயர்வுக்கும், உரிமைக்கும் வழி வகுக்கும் ஆற்றலும் அக்கறையும் உள்ளவர்களைக் கண்டு, அரவணைத்து அவர்தம் துணையுடன் ஒடுக்கப்பட்டோர் உன் னத வாழ்வுக்காகவும்...அறிவாற்றல் சிறந்தோங்குவதுமான தமிழ்ச் சமுதாயத்தைக் காண வேண்டுமென்பதில் தணியாத ஆர்வத்தின் காரணமாகத் தயாரிக்கப்பட்டதே இந்த நிதி நிலை அறிக்கை" என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

துறைதொறும் துறைதொறும் துருவி ஆய்ந்துள அறிஞரைப் பணிவுடன் அழைத்துப் போற்றுவீர்

என்பது கவிஞரின்* வேண்டுகோள் அதற்கு இணங்க ஆற்றல் மிக்காலை அடையாளம் கண்டு, அரவணைத்துப் பயன்படுத்திக் குறிக்கோளை அடைவதைக் கொள்ளை அளவில் அறிவித்திருக்கும் அனுகு முறை மேலெழுந்த வாரியாகப் படித்து விடக் கூடியது அன்று. ஆழ்ந்த கவனத்திற்குரியது.

நான் UNESCO நிறுவனத்தில் பணி புரிந்து கொண்டிருந்த பொழுது என்னோடு அன்றைய சோவியத் ஹன்றியத்தின் பேராசிரியர் ஒருவர் இருந்தார். அவரிடம் ஒரு சந்தேகம் கேட்க வேண்டும் எனத் தோன்றியது.

“யூதர்கள் (Jews) எங்கிருந்தாலும் செல்வாக்குடன் இருக்கிறார்கள்; பெரிய பதவியில் இருக்கிறார்கள்; கலை, கல்வி போன்ற துறைகளில் முன்னோடிகளாகவும் இருக்கிறார்கள். உங்கள் நாடு பொது உடமை நாடு; யாருக்கும் தனிச் சலுகை காட்டாத நாடு; யாருடைய ஆதிக்கத்தையும் அனுமதிக்காத நாடு. உங்கள் நாட்டில் யூதர்கள் நிலை என்ன?..”

என்று கேட்டேன்: அவர் கூறியது.

“எங்கள் நாட்டிலும் யூதர்கள் கைத்தொழில் செய்பவர்களாக இல்லை; தச்சரையோ, கொல்லரையோ அல்லது மெக்கானிக் (Mechanic) போன்ற வேலை செய்பவர்களையோ அவர்களில் பார்க்க இயலாது. அவர்கள் மருத்துவர், வழக்கறிஞர், பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர், பத்திரிகை ஆசிரியர், இசை, நடன வல்லுநர் போன்ற துறைகளில் சிறப்போடும் செல்வாக்கோடும் இருக்கிறார்கள்” என்றார்.

அதற்கு நான், “உங்கள் நாட்டு மக்களின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும் அவர்கள் மட்டும் அவ்வாறு குறிப்பிடத் தக்கவர்களாக வாழ்வது ஏன்” என்று கேட்டதற்கு, அவர்,

“நான் இதைப் பற்றிச் சிந்தித்ததில்லை. எனக்குத் தெரிந்த அளவில் ஒரு காரணம் கூற முடியும். அவர்கள்

* விதியே விதியே தமிழ்ச் சாதியை...?, குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1996.

தங்களுக்குள் திறமையுள்ளவர்களை அடையாளம் காண்கி றார்கள்; அவர்களை ஆதரிக்கிறார்கள்; அவர்களை உயர்த் திப் பிடிக்கிறார்கள்; முன்னுக்குவர உதவுகிறார்கள். அப்படி மேல் நிலைக்கு வருபவர்கள் மூலம் நாடும் தங்கள் சமுதாயமும் உயரும் என்று நம்புகிறார்கள்''

என்று கூறினார். எந்த ஒரு சமுதாயத்திற்கும் ஒரு நல்ல வித்தை, விதையை அடையாளம் காண்பதும், அது வளர்ந்து, விரிந்து விழுதிறக்கிப் பயன் தருவதற்கான நிலமும், நீரும், ஏரூவும் அமைத்துத் தருவதும் மிகவும் முக்கியம். இந்த வகையில், சமுதாயத்தின் கடமை பற்றி வள்ளுவர் இரண்டாயிரம் ஆண்டு கட்கு முன்பே பேசியிருக்கிறார்

**தோண்றில் புகழோடு தோண்றுக அஃதிலார்
தோண்றவின் தோண்றாமை நன்று.**

என்பது அனைவரும் அறிந்த குறள். அது அவர் தனி மனிதனுக்குக் கூறியது. அவர் சமுதாயத்திற்குக் கூறிய குறள் ஒன்றுண்டு.

**வசைலூ வண்பயன் குன்றும் இசைலூ
யாக்கை பொறுத்த நிலம்.**

என்பார். அதாவது ஒரு நாடு புகழ் பெறாத மக்களுடைய உடலின் பாரத்தைச் சுமக்க நேருமாயின் அந்நாட்டில் மாசிலாத-விளைவின் பயன் குறையும் என்கிறார். சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் புகழ் பொங்கும் மக்களைப் பெறாத நாடு தரிசு நிலம் போன்றது. வள்ளுவரின் குறள் ஒவ்வொன்றும் பெரும்பாலும் செயலுக்கு வழிவகுப்பது. உலகில் புகழில்லாத வாழ்க்கையினர் பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் நில மகள் வேண்டிப் பெற்றவர்களல்லர். அப்படிப்பட்டவர்கள் பிறக்கிறார்கள்; வாழ்கிறார்கள். ஒரு நாடு அவர்களைத் தாங்காது என்ன செய்ய முடியும்? மேலும் எல்லோரும், எல்லாக் காலத்திலும் புகழுடைய வர்களாக ஒரு நாட்டில் இருப்பதில்லை. ஒரு நாடு அவர்களைச் சுமக்காது என்ன செய்ய முடியும்? என்ற கேள்வி ஏழுகிறது.

புகழ் மிக்கவர்கள் ஒரு நாட்டில், வானத்திலிருந்து மழை போலத் தாமாக வருவதில்லை. அவர்கள் உருவாக்கப் படுகிறார்கள். ஒரு நாடு அவர்களை உருவாக்க வேண்டும். அதற்கான வளம் அந்த மண்ணில் இருக்க வேண்டும்; அதற்கான சூழ்நிலை அந்தச் சமுதாயத்தில் இருக்க வேண்டும். ஒரு நாடு எந்தப் பண்பை, எந்தத் திறனைப் போற்றுகிறதோ, உயர்த்துகிறதோ, ஊக்குவிக்கிறதோ அந்தத் திறன், அந்தப் பண்பு வளரும்; மலரும்.

சில தனி மனிதர்கள் உயர்வதனால் மட்டும் ஒரு சமுதாயம் உயர்ந்து விடாது. ஆனால் பல துறைகளிலும் தகுதி வாய்ந்தவர்களை உருவாக்காத சமுதாயம், உருவானவர்களை உயர்த்திப் பிடிக்காத சமுதாயம் வளர இயலாது.

பண்டை வரலாற்றிலிருந்து ஒரு சான்று கூறுவது பொருந்தும். இன்றிலிருந்து ஏறத்தாழ 2450 ஆண்டுக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர் சாக்ரஸ். இன்றும் கிரீஸ் நாடு மட்டுமின்றி உலகு முழுவதும் அவரை அறிவின் சின்னமாக ஏற்றுப் போற்றுகிறது. அவரது மாணவர் பிளேட்டோ. அவரை உலகு முழுவதும் குடியரசுத் தத்துவத்தின் தந்தை என ஏற்கிறது. அவரது மாணவர் அரிஸ்டாட்டில். அவர் 17ஆவது நூற்றாண்டு வரை எல்லாத் துறைகளிலும், 'அரிஸ்டாட்டிலை மிஞ்சிய அறிஞர் இல்லை' என்று போற்றப்பட்டவர். சுமார் 2450 ஆண்டுக்கு முன்பு பார்த்தினான் கோவிலை அமைத்த சிற்பி ஃபிடியஸ் (கி.மு. 500-432). அவரும் சிற்பக் கலையின் தந்தை என உலக அளவில் மதிக்கப்படுகிறார். ஒரு சிறிய நகரில் ஒரு நூற்றாண்டு காலத்திற்குள் இவ்வளவு பெருமக்கள், இன்றும் உலகம் போற்றுபவர்கள் - எவ்வாறு தோன்றினார்கள் என்ற கேள்விக்கு ஒரு வரலாற்றாசிரியர் சொன்ன பதில்: "அன்றைய கிரேக்க சமுதாயம் அத்தகைய திறமையைப் பெரிதும் மதித்ததுதான் காரணம். சாக்ரட்டைசுக்கு அவர்கள் நஞ்சு கொடுத்ததை மனத்திற் கொண்டும் நான் கூறும் பதில் இதுதான்" என்றார்.

ஆண்டு தோறும் அறிவிக்கப் படும் நோபல் பரிசு பெற்ற வர்கள் பட்டியலைப் பார்த்தால் பெரும்பாலானவர்கள்

அமெரிக்கக் குடி மக்களாக இருக்கிறார்கள். அதனால், அப்பரிசு பெறும் மேதை உள்ளவர்கள் அங்குதான் பிறக்கிறார்கள் என்பது இல்லை. ஆனால் அப்படிப் பட்டவர்கள் உருவாவதற்கான சூழ்நிலை, வசதி அங்கு இருக்கின்றன.

இன்னொரு சான்று கூறுவதும் பொருந்தும். முன்னேறிய நாடுகளில், எங்கு சென்றாலும், இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் இருந்து ஆன்மிகத் தலைவர்கள் மகரிஷி, மகாயோகி, ஆனந்தா, சுவாமிஜி என்ற முன் விகுதி, பின் விகுதி கொண்ட பெயர்களோடு சீரும் சிறப்புடன் ஆசிரமம் அமைத்துச் செயல்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கட்கு நோபல் பரிசு தருவதாயின் ஆண்டு தோறும் நமது நாட்டுக்கு ஒரு பரிசு கிடைக்கும். இத்தகையானவர்களை நம் அரசு ஒரு துறை அமைத்து உருவாக்கி ஏற்றுமதி செய்யவில்லை. இப்படிப்பட்டவர்கள் உருவாவதற்கான உரம் இந்த நாட்டின் நீரில், நிலத்தில், காற்றில் கலந்து இருக்கிறது.

பாரதியின் கூற்றுப்படி, மகாகவிகளைப் போற்றும் நாட்டில் மகாகவிகள் தோன்றுவார்கள். மகான்களைப் போற்றும் நாட்டில் மகான்கள் தோன்றுவார்கள். எனவே நாம் எதைப் போற்றுகிறோமோ அது உருவாகும்; எதை மதிக்கிறோமோ அது வளரும்; எதை ஊக்கவிக்கிறோமோ அது உயரும்.

- ★ ‘யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்’ என்ற பரந்த பார்வையைத் தான் நமது முன்னோர் பண்பாக நமக்குத் தந்தனர்.
- ★ ‘தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழுநர்’ இருப்பதால் தான் இவ்வுலகம், ‘உண்டாலம்ம’ எனத் தியாக உணர் வைக் கவிதை வடிவில் ஒரு காவலன் நமக்கு ஊட்டி விட்டுச் சென்றான்.
- ★ ‘பெயக்கண்டும் நஞ்சன்ன டமைவர், நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டு பவர்’ என நாகரிகத்திற்கே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர், இன்றும் நாம் எண்ணி வியக்கும் நுட்பத்துடன் எல்லை வகுத்தனர் நமது பெரியவர்கள்.
- ★ ‘அரசியல் பிழைத் தோர்க்கு அறம்கூற்றே’னப் பிரகடனம் செய்ய ஒரு காவியமே படைத்தான் எம் கவிஞர்.

இவ்வளவு செம்மைக்கு உரிய இந்த இனத்திற்கு ஏனோ இயற்கை கருணை காட்ட வில்லை. நமக்கு நீர்வளம் இல்லை; நிலவளமும் குறைவுதான். இதை அறிந்தோ என்னவோ, வள்ளுவர் நமக்கு அன்றே ஆறுதலும் சொன்னார்; அறிவுரையும் கூறினார்.

'அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்'

என்றார். அழுத்தம் திருத்தமாக, ஐயத்திற்கு இடமின்றி, 'எல்லாம் உடையார்' என்றார். எனவே வழி வழி வந்த மதி வளம் நமது செல்வம். நாம் இந்தச் செல்வத்தைப் பெருக்க வேண்டும். அதற்கான திட்டம் தான் மாநிலத்தில், மாவட்டத்தில் முதல் இடத்தில் வந்த மாணவர்களைப் பாராட்டுவது, பரிசுரிப்பது. அவர்கள் மேலே படிக்க வழி செய்வது. ஆற்றலுடையாரை அடையாளம் கண்டு அரவணைத்துப் பயண்படுத்துவது. இது ஒரு புனிதமான யாத்திரை. இதைச் சென்ற ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில் தமிழக அரசு துவக்கி 'வைத்தது' அரசு அந்தப் பயணத்தைத் தொடர்கிறது. இந்தப் பயணத்தில் பலர் கூட வந்து சேர்கிறார்கள்.

என்னினும் மிஞ்சினோர் வளர்க: எம்மினம்
எவரினும் மேலென எழுக: நாள்தோறும்
தன்னினும் மிஞ்சினோர் சமைவதற்கெனத்
தடம் அ மைப்பவர் தம்புகழ் பாடுவேன்.

என்பான் கவிஞன்.* இவர்கள் அனைவரும் தம்மினும் மிஞ்சினோர் உருவாகத் தடம் அமைக்க முன் வந்தவர்கள். அவர்கள் முன் தலை வணங்குகிறோம்.

* விண்ண சமைப்போர் வருக, என்னினும் மிஞ்சினோர் வளர்க: குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1984.

தெரிந்த இனத்தொடு தேர்தல்

ஆட்சியில் பொறுப்பேற்றுத் தீர்வு காண வேண்டிய பல பிரச்சினைகளைச் சந்திப்பவர்கட்கு, எதிர் நோக்குபவர்கட்கு - அது மன்னர் ஆட்சிக் காலமாயினும், மக்கள் ஆட்சிக் காலமாயினும் - ஒரு தலையாய கருத்தை முன் வைக்கிறார் வள்ளுவர்.

தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்துள்ளேசிச் செய்வார்க்கு அரும்பொருள் யாதொன்றும் இல்

இது வள்ளுவர் வாக்கு. இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது 'தெரிந்த இனம்' எனும் சொற்றொடர். இக்குறள் பொருட்பாலில் அரசியல் என்ற பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளதாகலின், அரசருக்குக் கூறப்பட்டுள்ள அறிவுரை என்ற அளவில், பரிமேலழகர் 'தெரிந்த இனம்' என்பது 'புரோகிதரும், அமைச்சரும்' எனப் பொருள் கொள்கிறார். நல்ல வேளையாக அவர் அதோடு நின்றுவிட வில்லை. 'ஆராயப்படுவனவெல்லாம் ஆராய்ந்து போன இனம்' என்றும் கூறுகிறார். ஆராய்ந்து போன

இனம் என்பதை விடப் பொதுவான ஒரு சொற்பயன்பாட்டை இங்கு எண்ண இயலாது. 'தெரிந்த இனம்' என்ற சொல் எடுத்துக் கொண்ட எந்தத் துறைக்கும் பொருந்தும். 'தெரிந்த இனத்தின்' வழிகாட்டுதலோ அல்லது அறிவுரையோ அரசருக்கும் தேவை; அமைச்சருக்கும் தேவை; கொள்கை வகுக்கும், திட்டம் வகுக்கும் பொறுப்பிலுள்ள அனைவருக்கும் தேவை. 'தெரிந்த இனம்' என்பது பிரச்சினைக்கேற்ப, பொறுப்பில் உள்ளவர்கட்கேற்ப மாறக் கூடியது. இது ஒரு நிரந்தர உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரே குழு அன்று.

இன்றைய சமூதாயம் சிக்கல் நிறைந்தது; பிரச்சினைகட்குத் தீர்வுகள் எளிதானவேயாக இருப்பதில்லை. எனவே அரசனெனின் ஓர் அமைச்சர் மட்டுமே வழிகாட்ட இயலாது. இன்றைய குடியாட்சியில், அமைச்சர்கட்குச் செயலர், அல்லது துறைத் தலைவர் மட்டுமே, கொள்கை வகுப்பதில், திட்டம் தீட்டுவதில், பரந்த ஆழந்த பரிச்சயத்துடன் பிரச்சினைகளை அலசி, ஆய்ந்து முடிவான ஆலோசனை கூற இயலாது. எனவே இன்று "ஆராயப்படுவனவெல்லாம் ஆராய்ந்து போன இனத் தொடு" கூறந்து, ஆலோசித்து, அவ்வினத்தின் கருத்தைப் பெற்று, அதைத் தன்னாலியன்ற அளவிற்குத் தானும் பரிசீலித்து முடிவெடுக்க வேண்டியது பொறுப்பில் உள்ளவர்தம் கடமை; தவிர்க்க இயலாத தேவை.

இன்று பெரும்பாலும் எந்த ஒரு பிரச்சினைக்கும் இது ஒன்றுதான் தீர்வு என்ற நிலை இல்லை. மோட்சத்திற்குப் பல பாதைகள் என்று சமயச் சான்றோர் கூறுவது போல, பிரச்சினைகட்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தீர்வுகள் காண இயலும். அவற்றில் எதைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பது அரசின் பொருளாதார, சமூதாய, அரசியல் அஜுகுமுறைகளை, கொள்கைகளைப் பொருத்தது. பொருளாதார ரீதியில் மட்டும் சரியெனப்படும் முடிவு. சமூதாய நிதிக்கு எதிராக அமையக் கூடும். சமூதாய முன்னேற்றம் என்ற அடிப்படையில் காணும் தீர்வு, அரசியல் அடிப்படையில் ஏற்படையதாக இராது போகலாம். ஒரு பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளைப் பல கோணங்களில் காணும் வல்லுநர்கள்

கருத்து, அரசியல் தலைவர்கட்குத் தேவை. 1960களில் அமெரிக்கத் தலைவர் தேர்தலில் ராக்கஃபெல்லர் போட்டியிடக் கூடும் என்ற யூகம் இருந்தது. அவரது மண முறிவு (Divorce) காரணமாக அது நிறைவேறவில்லை. அப்பொழுது ஒரு வேட்பாளர் என்ற நிலையிலேயே அவருக்குப் பல துறைகளிலும் ஆலோசனை கூற, செய்திகள் திரட்ட ஏற்தாழ 150 அலுவலர்களைக் கொண்ட தனி அலுவலகம் (Private Office) இருப்பதாகச் செய்தித் தாள்கள் எழுதின. அந்த அளவிற்கு நிபுணத்துவம் உடையவர்களின் பங்களிப்புத் தேவைப்படும் ஒரு துறையாக அரசியல் வளர்ந்து விட்டது.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் இன்றைய சூழ்நிலையில், மூன்று பிரிவினர் முக்கியமானவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஒரு புறம் அரசியல் தலைவர்கள்; இன்னொருபுறம் அரசு அலுவலர்கள். மூன்றாவதாக, பல துறைகளிலும் அனுபவமும், வாழ்வில் வெற்றியும் கண்ட வல்லுநர்களான தனி நபர்கள். அவர்கள் தொழில் துறையில் இருக்கலாம்; வேளாண்மைத் துறையில் இருக்கலாம்; பொருளாதாரத் துறையில் இருக்கலாம்; வணிகத் துறையில் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் சேவை அரசுக்குக் கிடைப்பதில்லை. பெரும்பாலும் இன்று கொள்கை வகுப்பதில் இருந்து, திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவது வரை அரசியல் தலைவர்கள் ஒரு புறமும், அரசு அலுவலர்கள் ஒரு புறமும் பங்கேற்கிறார்கள். அரசு அலுவலர்களிலும் நிர்வாகப் பொறுப்பில் இருப்பவர்கள் பெறும் முக்கியத்துவம், அவர்கட்கிருக்கும் செல் வாக்கு, துறைத் தலைவர்கட்கு இருப்பதில்லை. ‘இந்தியத் துணைக் கண்டம்’ பல துறைகளில் தலை சிறந்த, உலகு ஏற்கும் தரம் வாய்ந்த வல்லுநர்களை உருவாக்கியிருக்கிறது. ஆனால் அரசு அவர்களை, முழுமையாகப் பயன் படுத்திக் கொள்வதில்லை. அவர்கட்கு முக்கியத்துவம் தருவதில்லை’ என்று முன்னேறிய நாட்டினராலும் கூறப்படுகிறது. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், ‘தெரிந்த இனம்’ அவ்வளவாகச் சேர்க்கப்படாத, ஒரு ஆட்சி முறைதான் நமது நாட்டில் நடைமுறையில் இருக்கிறது. இதை எத்தனையோ சிந்தனையாளர்கள், ஆய்வாளர்கள், அனுபவம் வாய்ந்த அரசியல் தலைவர்கள், நிர்வாகம்,

மேலாண்மை பற்றிய கல்வி நிபுணர்கள் சூட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள்; எழுதியிருக்கிறார்கள்; பேசியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நமது நாட்டில் ‘அரசியல்வாதிகள் - நிர்வாக அதிகாரிகள்’ என்ற இருவர் சேர்ந்த ‘தனிக்குடும்பம்’ வேறு எவரையும் உள் நுழைய அனுமதிப்பதில்லை. அழைக்கப்பட்ட விருந்தாளிகள் போல் வந்து திரும்பலாம். குடும்பத்தில் ஒருவர் போல செயல்பட இயலாது. ‘கூட்டுக் குடும்பம்’ என்ற தத்துவம் நமது நிர்வாகத்தில் ஏற்கப்படாத நிலை தொடருகிறது. இந்த அமைப்பு, அறிவியலின் தொழில் நுட்பத்தின் புயல் வேக மாற்றத்தை, வளர்ச்சியைத் தாக்குப் பிடிக்கும் அடிப்படை வலிமை உள்ளதாக இல்லை. எனவே, இன்று நமது நிர்வாக அமைப்பின் சுவர்களில் பல இடங்களில் விரிசல் படர்கின்றது. தூண்கள் வளைகின்றன. அலுவலகத்திலிருந்து பிறப்பிக்கப்படும் ஆணைகளும், வெளியிடப்படும் திட்ட அறிக்கைகளும், ஒதுக்கப்படும் நிதியும் மட்டும் நாம் விரும்பும் இலக்குக்கு நமது மக்களை எடுத்துச் செல்லாது என உணரத் தொடங்கியிருக்கிறோம். நிர்வாக இயந்திரத்திற்கு வெளியே இருக்கும் மூன்றாவது பிரிவினரின் ஈடுபாடு தேவை.

இந்தப் பின்னணியில், தமிழக அரசின் ஆட்சியில் காணப்படும் அனுகுமுறை பெரிய அளவில்,

‘தெரிந்த இனத்தாடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வதாக’

அமைந்திருக்கிறது என்பது பாராட்டத்தக்கது. தமிழகத் திட்டக் குழு அன்றியும், தமிழக அரசு அமைத்திருக்கும் பல குழுக்களின் அடிப்படையில் நாம் இக்கருத்தைக் கூறுகிறோம். அரசு குழு அமைப்பது புதிதல்ல. முடிவெடுப்பதைத் தவிர்க்கவோ, தள்ளிப் போடவோ குழு அமைக்கப்படுகிறது என்ற அவப்பெயரும் குழுக்களுக்கு உண்டு. ஆனால், தமிழக அரசு அமைத்திருக்கும் குழுக்கள் அந்த வகையைச் சேர்ந்தவையல்ல. அரசின் முன் உருவாகி விசுவாநுபம் எடுத்து நிற்கும் அவசரப் பிரச்சினைகட்காக அரசு குழுக்களை அமைக்கவில்லை. இன்றைய சூழ்நிலையில் அரசு சாதிக்க வேண்டியவை பற்றி எண்ணி, அவற்றைப் பற்றி ஆழந்த முறையில் ஆய்வு செய்து நிறைவேற்றத் தக்க, நடை முறைக்கு ஏற்ற திட்டங்களை அரசுக்கு அளிப்பதற்காக அரசு

பலதுறைகளில் பல குழுக்களை - அந்தந்தத் துறையில் வல்லுநர் என்று அங்கீகாரம் பெற்றவர்களைக் கொண்ட குழுக்களை - அமைத்திருக்கிறது. திட்டக் குழு தவிர, தொழில் வல்லுநர்களைக் கொண்ட குழு, ஊழலை ஒழிக்கும் வழி வகை காண ஒரு குழு, வருவாய்த் துறையில் சீரமைப்புக்கான ஒரு குழு, நீரையும் நிலத்தையும் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்தி ஏழ்மையை ஒழிக்க இரண்டாவது பசுமைப் புரட்சி காண ஒரு குழு, சுயநிதிக் கல்லூரிகளை மதிப்பிட ஒரு குழு எனப் பல குழுக்களை முறையாக எண்ணி அரசு அமைத்திருக்கிறது. ஆழ்ந்து நோக்கும் பொழுது அரசுக்கு வெளியே இருக்கும் அறிஞர்களை, நிபுணர்களை, அனுபவம் மிக்கவர்களை, அரசு தனது ஆட்சியில், கொள்கை வகுப்பதில் (Policy Formulation), திட்டம் வகுப்பதில் (Planning) பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற அரசின் ஆவலும், அவர்கள் மூலம் பயன் பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கையும், அதற்குச் செயல்வடிவம் கொடுக்கும் நடைமுறையும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

குழுக்களைப் பொருத்தவரை இரண்டு கூறுபாடுகள் உண்டு. அவற்றைக் குறைகள் என்றும் கூறலாம்.

- ★ முதலாவதாக, அவை முறையாகச் செயல்பட்டு, உரிய காலத்தில் அறிக்கைகள் தருவதில்லை.
- ★ இரண்டாவதாக, அறிக்கைகள் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு, அவற்றுள் இடம் பெற்றுள்ள பரிந்துரைகள் அரசினால் செயல்படுத்தப் படுவதில்லை.

பேரவையில் அரசு அமைத்துள்ள குழுக்கள் 'செயல்படும் குழுக்கள்' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அரசு சில சான்றுகளும் கொடுத்திருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு குழுக்களின் நடவடிக்கைகளை அரசு கண்காணித்து வருவதும் வியக்கத்தக்கதாகும். இதில் உயர்வு நவீர்சி அணுவளவும் இல்லை. இரண்டாவது கூறுபாடு, குழுக்கள் அறிக்கை தந்த பின் அதன் பரிந்துரைகளை ஆய்ந்து, ஏற்கத்தக்கனவற்றை வரையறுத்து நடை முறைப்படுத்துதல். இது எளிதன்று. நமது அரசுகளின் அலுவலகத்திலுள்ள அலமாரிகள், உலகு போற்றும் அளவிற்கு விரிவான, சிறந்த, அடிக்கடி

மேற்கோள் காட்டப்படுகின்ற, ஆனால் நடை முறைப்படுத்தப்படாத அறிக்கைகளால் நிரம்பியிருக்கின்றன (Our office cupboards are full of extremely well written comprehensive reports of commissions and committees that are often quoted but unimplemented). ஆனால் அந்த நிலைமை தமிழக அரசு அமைத்தி ருக்கும் குழுக்களின் அறிக்கைகட்கு நேராது என்று நம்பலாம். அரசின் அண்மைக் கால நடைமுறைகள்:

- ★ நமது நிர்வாகத்திற்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தை, தெரிந்த இனத்தோடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்யும் ஒரு சிறந்த பரிமாணத்தை - சேர்க்கும் திசையில் அடியெடுத்து வைப்பதன் அடையாளம்.
- ★ அரசு அலுவலர்கள் எனும் வட்டத்திற்கு வெளியே உள்ள பல் துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்ட வல்லுநர்களை, பல பிரச்சினைகளைச் சந்தித்துத் தீர்வு கண்ட அனுபவமுள்ள வர்களை, தமது முயற்சிகளில் முன்னோடிகளாக இருந்த வர்களை, பல சாதனைகட்குச் சொந்தக்காரர்களை, மாநில வளர்ச்சியில் ஈடுபடுத்தத் திறக்கப்படும் வாயில்.
- ★ காலத்தின் தேவையை உணர்ந்துள்ள செயல் திட்டம்.
- ★ நீண்ட காலமாக நமது நிர்வாகத்தில் இருந்து வருகிற - ஆனால் அங்குமிங்கும் மட்டும் சற்று அடங்கிய குரலில் பேசப்பட்ட - சில தகுதிக் குறைபாடுகளை ஈடு செய்ய மேற்கொண்ட புனரமைப்பு முயற்சி.

மூன்றாவது அங்கமாக இருந்து வருகின்ற, அரசுப் பணிக்கு வெளியேயுள்ள, நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வரும் களஞ்சியம் எனத் தக்க நிபுணத்துவத்தைப் பயன்படுத்தும் முயற்சியின் துவக்கம் என்ற அளவில் இதை வரவேற்கலாம். இந்த அனுகு முறை வளர வேண்டும்; விரிவடைய வேண்டும். ஆட்சியின் வழக்கமான நடை முறையாக. ஆட்சியின் மரபில் ஒரு பாகமாக மலர வேண்டும்; மலரும் என நம்புவோம். இந்த நம்பிக்கை நிறைவேறுகிறதா என்பதைப் பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டும்.

5

அடித்தளம்: ஆரம்பக் கல்வி

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் 21வது நூற்றாண்டின் கதவைத் தட்டும் கால கட்டத்தில் நாம் இருக்கிறோம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் சாதனைகள் மகத்தானவை. அடிமை நிலையிலிருந்த நாடுகள் - சிறியன, பெரியன - அனைத்தும் விலங்குகள் அகன்று, இன்று விடுதலை பெற்று விட்டன. ஒரு காலத்தில் பெரும்பான்மையினரால் புறக்கணிக்கப்பட்ட, நசுக்கப்பட்ட சிறுபான்மை இனங்களின் உரிமைகள் இன்று புனிதமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன; காக்கப்படுகின்றன. சில விதிவிலக்குகள் இருக்கலாம். அவை மறையும் நாள் அதிகத் தொலைவில் இல்லை. சமுதாய ஏற்றத் தாழ்வுகளை முழுமையாக நீக்காவிடினும், குறைக்கும் முயற்சி தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது. அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளிலும் பரவலாகப் பயன்படும் சக்தியாக வளர்ந்திருக்கின்றன. அறிவியல், தொழில் நுட்பத் துறையில் கற்பனை கடந்த

சாதனைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் இவை அனைத்திலும் இந்த நூற்றாண்டில் முக்கியமானது கல்வித் துறையில் ஏற்பட்டிருக்கும் புரட்சியோகும்.

- ★ வேளாண்மையுக்தத்தில் அணியாக, அலங்காரப் பொருளாக, அவ்வளவாகப் பொருளாதார முக்கியத்துவம் இல்லாததாக இருந்த கல்வி, தொழில் யுகத்தில் பொருளாதார வளர்ச்சிக் கருவியாக மாறி, இன்று வளங்கள் அனைத்தினும் உயர்ந்த வளமாக, செல்வம் அனைத்தினும் சிறந்த செல்வமாக, இருக்கின்ற வளங்களை முறையாகப் பயன்படுத்தவும், இல்லாத வளங்களை ஈடு செய்யவும் உதவும் சக்தியாக மாறி விட்டது.
- ★ கல்வி இன்று வகுப்பறையைத் தாண்டி, கல்வி நிறுனங்களின் வளாகத்தையும் தாண்டி, அலுவலகத்தில், ஆலையில், வீட்டில், வெளியிடத்தில் இடம் பெறும் செயலாக உருவெடுத்திருக்கிறது.
- ★ ஐந்தில் அல்லது ஆறில் தொடங்கி இருபது அல்லது இருபத்தி ஐந்து போல முடிவு பெறுவது என்பது மாறி, ஆயுள் முழுவதும் தொடரும் பயிற்சியாக வளர்ந்திருக்கிறது.
- ★ கல்வி, சமுதாய சேவையாகவும், கல்விக்காக ஒதுக்கப்படும் நிதி செலவினமாகவும் கருதப்பட்டு வந்தது. அந்த நிலை மாறி இன்று அது முதலீடாகக் (Investment) கருதப்படுகிறது. உலக வங்கி வளரும் நாடுகள் சிலவற்றில் செய்த கணக்கெடுப்புப்படி ஆரம்பக் கல்வி 28 சதவிகிதம் ஈவுத் தொகையையும் (Return), உயர் பள்ளிக் கல்வி 13 சதவிகிதம் ஈவுத் தொகையையும் வழங்குகிறது.
- ★ நேற்று வரை, செல்வம் பெற்ற நாடுதான் எல்லோருக்கும் கல்வி (Universal Primary Education) தர இயலும் என்றிருந்த நிலை மாறி, எல்லோரும் கல்வி பெற்ற

நாடுதான் செல்வம் பெற முடியும் என்ற நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது.

- ★ 1950-க்குப் பிற்பட்ட காலப் பகுதி இன்று கல்வியுகம் (Knowledge Era) என்றே அழைக்கப் படுகிறது.

நாம் மேலே கூறியவற்றிற்குச் சில சான்றுகள் பார்ப்போம்.

- i. 1960 முதல் 1975 வரையிலான காலப் பகுதியில், உலகின் மொத்தப் பொருள் உற்பத்தி (GNP) இரட்டித்தது. இந்த வளர்ச்சியின் பயன் எல்லா நாடுகட்கும் சமமாகச் செல்ல வில்லை. ஏறத்தாழ 90 சதவிகிதம் போல, எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் இருந்த நாடுகட்குத்தான் இந்த வளர்ச்சி யின் பெரும் பகுதி சென்றது.
- ii. 1965இல் ஆரம்பக் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் மொத்தப் பொருள் உற்பத்திக்கும் (GNP) இருக்கும் தொடர்பு பற்றி, வளம் மிக்க 34 நாடுகளை எடுத்துக் கொண்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டது. இந்த ஆய்வுக்கு 1850 முதல் 1960 வரையிலான 110 ஆண்டுகள் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. விதி விலக்கின்றி மேலே குறிப்பிட்ட நாடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் எல்லோரும் ஆரம்பக் கல்வி பெற்ற நிலையை அடையும் குறிப்பிடத்தக்க வளர்ச்சி ஏற்பட வில்லை.
- iii. 1960களில் சிங்கப்பூர், கொரியா போன்று இந்தியாவொடு ஒப்பிடத்தக்க பொருளாதார நிலையிலிருந்த நாடுகள் கடந்த 30 ஆண்டுகளில் பிரமிக்கத்தக்க வளர்ச்சி கண்டிருக்கின்றன. முன்னேறிய நாடுகளின் பட்டியலில் இடம் பெறும் தகுதியை எட்டியிருக்கின்றன. ஆனால் அவை 1965லேயே ஏறத்தாழ எல்லோரும் ஆரம்பக் கல்வி பெற்ற நிலையை எட்டி இருந்தன. இந்தியாவின் எழுத்தறி வுச் சதவிகிதம் 1961இல் 28.3 தான். அங்கு வளர்ச்சிக் கான அடித்தளம் எழுப்பப்பட்டிருந்தது. இங்கு அது இடம்

பெறவில்லை. எனவே நாம் மேலே கூறிய நாடுகள் போன்று வேகமான வளர்ச்சியை அடைய இயலவில்லை.

iv. இன்னும் சில நூற்றாண்டுகள் பின் சென்று ஒரு சான்று காண்போம். சுமார் 15ஆம் நூற்றாண்டு வரை, கல்வியிலும், செல்வத்திலும் கீழே நாடுகள்தான் முன் நின்றன. அதற்குப் பின்னர்தான் மேற்கு நாடுகள் வேகமாக முன்னேற்ற தொடங்கி, மத்திய ஆசிய நாடுகளை, கிழக்காசிய நாடுகளை முந்தின. அப்பொழுது தொடங்கிய அவர்களது முன்னேற்றப் பயணம் தொய்வின்றித் தொடர்கிறது. அன்று பின்தங்கிய கீழே நாடுகள் பெரும்பான்மை இன்னும் பின் தங்கியவையாகவே உள்ளன. இந்த மாற்றம் தொடங்குவதற்குக் காரணமாயிருந்த முக்கியமான நிகழ்வு, குட்டன்பெர்க் (Gutenberg) என்பவர் அச்சுயந்தி ரத்தைக் கண்டு பிடித்தது தான். எழுதுவது அறிவுத் தொகுப்பைப் பாதுகாக்க உதவுகிறது (Writing preserves knowledge). ஆனால் அச்சுக் கலை கல்வியை, கல்வி அறிவைப் பரப்ப உதவுகிறது (Printing disseminates knowledge). எனவே மேலே நாட்டினர் முன்னேற்றத்திற்கு அன்று முதல் அடித்தளமாக அமைந்ததும் கல்வியேயாகும்.

நமது அரசியலமைப்பில், அது அமூலுக்கு வந்த பத்தாண்டுகளில் 6 வயது முதல் 14 - வயது நிரம்பிய குழந்தைகட்குக் கட்டாய இலவசக் கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கை இடம் பெற்றிருக்கிறது. இது நமது தலைவர்கள் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்திருந்ததற்கு முக்கியமான சான்று. ஆனால் நாம் அதை நிறைவேற்ற வில்லை. 1997 இல் இருக்கும் நாம் இன்றும் நிறைவேற்றவில்லை. 2000இல் அடைவோம் என்று உறுதியாக நம்ப இடம் இல்லை. 2005இல் எல்லோரும் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் என்ற நிலையை நாம் அடையக் கூடும். அந்தக் கால கட்டத்தில், குறைந்த பட்சத்

தேவை உயர் பள்ளிக் கல்வி என்ற நிலை உருவாகுமாயின் நாம் வியப்படைய வேண்டுவதில்லை.

முன்னேறிய நாடுகளில் இந்த நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மேம்பாடும் வளர்ச்சியும் பெரும்பான்மை அறிவியல் தொழில் நுட்பப் பயன்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்தவையே. அறிவியல், தொழில் நுட்பப் பயன்பாடு மூன்று கட்டங்களைக் கொண்டது. அவை காணல் (Invention), புதியன புனைதல் (Innovation), பரவலாகப் பயன் படுத்தல் (Dissemination) ஆகும். அறிவியல் - தொழில் நுட்பம் தரும் புதிய கருவிகளை, செய்முறைகளை, பொருளாதார சமுதாய அரசியல் வளர்ச்சிக்காகப் பயன்படுத்தும் திறனைத் தற்குறிச் சமுதாயம் பெற இயலாது. எனவே இருபதாம் நூற்றாண்டில் வளர்ச்சியும், மேம்பாடும் ஆரம்பக் கல்வி என்ற அடித்தளத்தின் மேல்தான் எழுப்பப்பட முடியும்.

மேம்பாடு (Development) என்பது மூன்று பரிமாணங்களைக் கொண்டது:

- I. சமுதாய மேம்பாடு
- II. பொருளாதார மேம்பாடு
- III. அரசியல் மேம்பாடு

இவற்றுள் சமுதாய மேம்பாட்டிற்குக் கல்வி இன்றியமையாத தேவை. சமுதாய மேம்பாட்டோடு இரண்டறக் கலந்த ஒரு கூறுபாடு கல்வி. அறிவியல், தொழில் நுட்பத் துறையில் ஒரு நாடு காணும் முன்னேற்றம் முறையாகப் பயன் படுத்தப்பட, தவறான வழியில் செலுத்தப்படாதிருக்க, சமுதாய மேம்பாடும், அரசியல் மேம்பாடும் இணையாக இடம் பெற வேண்டும். ஒரு சர்வாதிகார ஆட்சியின் கீழ் இருக்கும் நாட்டில் எத்தனை வளங்கள் இருந்தாலும் அந்நாடு முழுமையான அரசியல் மேம்பாட்டை அடைந்த நாடு அன்று. அரசியல் வளர்ச்சி இல்லாத நிலையில் அறிவியல், தொழில் நுட்ப முன்னேற்றம் தடம் புரண்டு போனதற்கு ஹிட்லரின் ஜூர்மனி ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும்.

அறிவியல், தொழில் நுட்பத் துறையில் நாம் கண்ட முன்னேற்றத்திற்கு இணையான சமுதாய முன்னேற்றம் காண நாம் தவறி விட்டோம். அறிவியல் தந்த வழி முறைகளைப் பின்பற்றி நாம் சுகாதார நிலையை உயர்த்தினோம். குழந்தைகள் இறப்பு விகிதம் குறைந்தது. சராசரி ஆயுட்காலம் 1947இல் 30-31இல் இருந்து இப்பொழுது 60-61-க்கு நீடித்திருக்கிறது. கல்வி வளர்ச்சி இல்லாத காரணத்தால், குடும்பக் கட்டுப்பாடு பற்றிய விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படவில்லை. பிறப்பு விகிதம் குறைய வில்லை. இதன் விளைவாக மக்கட் தொகைப் பெருக்கம் இதற்கு முன்பு இந்திய வரலாறு கண்டிராத் வேகத்தில் வளர்ந்தது. 1901இல் 23.8 கோடியாக இருந்த மக்கட் தொகை 1951இல் 36.1 கோடியாயிற்று. அதாவது 50 ஆண்டில் 12.3 கோடி அதிகரிப்பு. ஆனால் 1991இல் மக்கட் தொகை 84.4 கோடியை எட்டியது. அதாவது 40 ஆண்டின் அதிகரிப்பு 48.2 கோடி. 50 ஆண்டில் 12.3 கோடி என்ற நிலை மாறி 1951 முதல் 1991 வரையிலான 40 ஆண்டில், ஒவ்வொரு 10 ஆண்டிற்கும் சராசரியாக 12.05 கோடி என்ற அளவில் வளர்ந்திருக்கிறது. 1991இல் இந்தியாவின் சராசரி மக்கட் தொகை அதிகரிப்பு ஆண்டுக்கு 2.11 சதவிகிதம். ஆனால் கேரள மாநிலத்தில் அது 1.31 சதவிகிதம் மட்டுமே. காரணம், இந்தியாவின் சராசரி எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர் எண்ணிக்கை 1991இல் 52.2 சதவிகிதம். கேரள மாநிலத்தில் 89.8 சதவிகிதம். எனவே நாம் ஆரம்பக் கல்வியில் முன்னேற்றம் கண்டிருந்தால் உறுதியாக மக்கட் தொகைப் பெருக்கம் கணிசமாகக் குறைந்திருக்கும். விடுதலைக் குப் பின் வேளாண்மை, தொழில் துறை ஆகியவற்றில் நாம் கண்ட முன்னேற்றம், அதிகரித்த மக்கட் தொகையின் தேவையை நிறைவேற்றப் பயன் படுத்தப்பட்ட நிலை மாறி, இருக்கின்ற மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தப் பயன்பட்டிருக்கும். கல்விக் களத்தில் நாம் வெற்றி காணத் தவறியது. நம் பொருளாதார வளர்ச்சியை, ஏழ்மை ஓழிப்பைப் பாரதாரமாகப் பாதித்திருக்கிறது. வளர்ந்த நாடுகள் ஒரு புறமிருக்க, வளரும்

நாடுகள் என்ற பட்டியலில் இடம் பெற்றுள்ள நாடுகளில் எழுத்தறிவு பெற்றவர் தொகையோடு ஒப்பிட்டால் கூட, நாம் எவ்வளவு பின் தங்கி இருக்கிறோம் என்பதற்குக் கீழ்க்கண்ட புள்ளி விபரம் துணை செய்யும்.

எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர் சதவிகிதம் (1993)*

சீனா	80.0
இந்தோனிஷியா	82.9
இந்தியா (1991)	52.2
மலேசியா	82.5
பிலிப்பைன்ஸ்	94.2
பாகிஸ்தான்	36.4
கொரியக் குடியரசு	97.6
சிங்கப்பூர்	90.3
இலங்கை	89.6
தாய்லாந்து	93.6

1991இல் இந்தியாவில் எழுதப்படிக்கத் தெரியாத ஆண்கள் 12.7 கோடி. பெண்கள் தொகை 19.7 கோடி. எனவே நமது பயணம் பெரிது: செலும் பாதை நெடிது. எழுத்தறிவிப்பதில் இதுவரை இல்லாத வேகம் தேவை; விரைவு தேவை.

முக்கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னாலேயே, பாரதி மக்கள் எல்லோரும் கல்வி பெறுவதன் அவசியத்தைப் பின்வருமாறு பிரகடனம் செய்திருக்கிறார்.

* UNDP: Human Development Report, 1996.

வீடு தோறும் கலையின் விளக்கம்
 வீதி தோறும் இரண்டொரு பள்ளி
 நாடு முற்றிலும் உள்ளன ஊர்கள்
 நகர்கள் எங்கும் பலபல பள்ளி
 தேடு கல்வி யிலாத ஒளுரைத்
 தீயி னுக்கிரை யாக மடுத்தல்
 கேடு தீர்க்கும் அமுதமென் அன்னை
 கேண்மை கொள்ள வழியிலை கண்ணார்

பாரதி பேசுவது ஒரு சில பெருமக்கள் கல்வியன்று. அது பொது மக்கள் கல்வி. இன்று பிரபலமாகப் பேசப்படும் 'எல்லோருக்கும் கல்வி' (Education for All) என்ற தத்துவத்தின் உரத்த முழுக்கம். இன்றிலிருந்து ஏறத்தாழ 80 அல்லது 85 ஆண்டுகள் முன்னரே பாரதியால் சற்றுக் கடுமையான குரலில் வலியுறுத்தப் பட்டிருக்கிறது. பாரதி யைப் படித்தோம்; பாடினோம். ஆனால் அவர் பாடம் ஏனோ முறையாக நம் காதில் ஏறவில்லை.

கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்திய பாரதி அத்துடன் நின்று விடவில்லை. அதை அடையும் வழி பற்றிச் சிந்திக்கிறார். அவர் அரசை மட்டுமே நம்பி இருக்கவில்லை. ஆட்சியில் இருந்தவர்கட்கு விண்ணப்பம் போட வில்லை. ஆட்சியாளரை நோக்கிக் கோரிக்கை எழுப்பவில்லை. மக்கள் மன்றத்துக்குச் சென்று அவர்கள் உதவியை, ஈடுபாட்டை நாடுகிறார்.

நிதியி குந்தவர் பொற்குவை தாரி
 நிதிகு றைந்தவர் காசுகள் தாரி
 அதுவு மற்றவர் வாய்ச்சொல் அருளரி
 ஆண்மை யாளர் உழைப்பினை நல்கீர்
 மதுரத் தேமொழி மாதர் எல்லாம்
 வாணி பூசைக் குரியன பேரி
 எதுவும் நல்கிறீங் கெவ்வகை யானும்
 இப்பெ ருந்தொழில் நாட்டுதும் வாரி

எல்லோருக்கம் கல்வி என்ற இலக்கை நாம் எட்ட வேண்டுமாயின் கல்விப் பணியை ஒரு மக்கள் இயக்கமாக மாற்ற வேண்டும். சமுதாயத்தின் எல்லாத் துறையினரின் பங்களிப்பையும் பெற வேண்டும். அரசுத் துறையினர் நிதி ஒதுக்கி ஆணை பிறப்பித்து, மாதச் சம்பளம் பெறும் அலுவலர் களைக் கொண்டு மட்டும் இப்பணியை நிறை வேற்றுவது இயலாது. வருகிற 2005இலாவது இந்த இலட்சியம் நிறைவேற, மக்கள் சமுதாயத்தின் சக்தியை முழுமையாகத் திரட்டிப் பயன்படுத்தும் ஒரு பாதையைக் காண வேண்டும். அதன் வழி செல்ல வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, நமது கல்வி அமைப்பில் இருக்கும் இறுக்கம் (Rigidity) குறைய வேண்டும். சூழ்நிலைக் கேற்ப மாணவர்கள் கற்க வருவதற்கு ஏற்ற முறையில் பள்ளி நேரங்களை மாற்றியமைக்க வேண்டும். மொத்தத்தில் பெற்றோர்களோடு கலந்து, சமுதாயச் சான்றோர் பெருமக்கள் சிலரை அடையாளம் கண்டு, நாடறிந்த கல்வி நிபுணர்கள் சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களிடம் அறிவுரை கேட்டுக் கற்போருக்குச் சாதகமான வழி முறைகளைக் கையாள வேண்டும். நமது 50 ஆண்டு அனுபவம், உலக அனுபவம் இரண்டும் நமக்குப் புகட்டும் பாடம் “அனைவருக்கும் ஆரம்பக் கல்வி (Universal Primary Education) தான் முன்னேற்றத்தின் அடித்தளம்”. அஃதின்றேல் மற்ற முயற்சிகள் முழுமையான பயனைத் தர இயலாது.

6

மேல்நிலைப்பள்ளியில் தொழில் கல்வி

“கலை கலைக்காகவே: கல்வி கல்விக்காகவே” என்பது போன்ற தத்துவங்கள் காலாவதியாகி விட்டன.

செயல்வேண்டும்: வினைகோடி செய்யத் தூண்டும் திறனமெந்த கலைவேண்டும்

என்பான் கவிஞர்.* கலைகள், அவை எவ்வளவு நுண்ணியலையாயினும், கல்வித் துறைகள் அவை எவ்வளவு உயர்ந்தவையாயினும், பயிற்சி எனப்படுவது எவ்வகைத் தாயினும் மனித முயற்சிகள் அனைத்தும், முதலில் மனித சமுதாயத்தின் அன்றாட அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

**கானிடை வாழ்ந்தநாள் கண்ட இன்மைகள்
மானிடர்தமை இனும் வருத்துவ தாயின்**

* விண்சமைப்போர் வருக: முயல்வாரைப் பணிவோம்; குலோத் துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1984.

கலைகள் ஆயிரம் கண்டனம்: என் பயன்?
 இலையெனும் பெருநோய் 'இலை'யெனச் செய்யும்
 அடிப்படை இதுவரை அறிந்தில மாயின்
 படிப்படியாக நாம் பலநா றாண்டுகள்
 நாக ரிகமென நாட்டிய தென்பயன்
 ஆகமம், அர்த்த நூல் அறிவியல் துறைகளில்
 துருவித் துருவிச் சோதனை செய்ததால்
 கருவிகள், கருவிகள் கண்டதால் கண்டதென்?
 வானவில் பொற்பினில் மயங்கி நின்றிடும்
 கானல்நீர் கவிஞரே! கல்வி மன்னரே!
 மாயமான் வேட்டைநும் மனத்தை ஈர்த்ததோ
 காயமும் ஆவியும் கனவு காக்குமோ?
 கோடியில், கோடியில் குறைந்திடா உயிர்
 வாடியும், மெலிந்தும் மண்ணில் நின்றிடும்
 காட்சியை மறந்த கலையில் என்பயன்?
 காட்சியை மறந்த கல்வி என்செயும்?

இவை கனவையும் கற்பனையையும் மிகுதியும் மதிக்கும் இனத்தைச் சேர்ந்த கவிஞரின் கேள்விகள்*. கனவுலகிலும், கற்பனையுலகிலும் வாழும் உள்ளத்தின் கேள்விகள் இவை. வயிறு நிரம்பிய பின்தான் மற்றவை என்பதன்று இதன் பொருள். வயிற்றினில் மானிடம் வாழ்வதில்லை என்ற நுண் மையையும், வயிற்றை மறந்தும் வாழ்வொன்றில்லை என்ற உண்மையையும் உணர்ந்த சிந்தனையின் கவிதை வடிவம்.

கல்வி மனிதனின் மேம்பாட்டுக்குத் துணை செய்ய வேண்டும். ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் உயர் நிலைப் பள்ளிக் கல்வி பெறுபவர்கள், அலுவலகத்தில் பணிபுரிவதற்கும்,

* விதியே, விதியே தமிழ்ச் சாதியை....? வறுமை வென்றது. குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1996.

பல்கலைக் கழகங்கள் ஏற்பட்டின் கல்லூரிப் படிப்புக்குச் செல்வதற்கும் பயன்படத் தக்க பாடங்களையே படித்து வந்தனர். அரசுப் பணிக்கோ, மேற்படிப்புக்கோ செல்லாத மாணவர்கள் உயர் நிலைப் பள்ளியில் பெறும் கல்வி, வாழ்க்கைக்குப் பயன் படத்தக்கதாக அமையவில்லை. இதை 1854இலேயே, சர் சார்லஸ் வூட் (Sir Charles Wood) என்பவர் தமது அறிக்கையில், உயர் நிலைப் பள்ளிக் கல்வி, “இந்திய மக்கட்கு அவர்களது வாழ்வில் செயலுக்குப் பயன்படுவதாக இருக்க வேண்டும்” என்று கூறியிருந்தார். அதற்குப் பின்னர் ஹண்ட்டர் தலைமையில் அமைந்த இந்தியக் கல்விக் குழுமமும் (1882-83) தொழில் கல்வியை வலியுறுத்தியது. உயர் நிலைப் பள்ளிக் கல்வியை இரண்டாகப் பிரித்து.

- ★ உயர் கல்விக்காகத் தங்களைத் தயார் செய்து கொள்ளும் பிரிவையும்,
- ★ தொழில் துறைகளில் வேலை வாய்ப்புக்கட்டுத் தங்களைத் தயார் செய்து கொள்ளும் பிரிவையும்

உருவாக்க வேண்டும் எனப் பரிந்துரை செய்தது. இப்பரிந்துரை செயல் படுத்தப்பட்டது. ஆனால் வெற்றியடைய வில்லை. 1901-1902இல் உயர் நிலைப் பள்ளித் தேர்வு எழுதிய 23000 பேரில், 2000 பேர்தான் தொழில் சார்ந்த கல்விப் பிரிவில் தேர்வு எழுதினர்.

இந்த நூற்றாண்டின் முதற் பாதியில் ஆங்கில அரசு, கல்வி முறையைப் பரிசீலனை செய்ய ஹார்ட்டாக் (P. Hartog) தலைமையில் 1929இல் ஒரு குழுவை அமைத்தது. அதன் பரிந்துரையின் கீழ்த்தான் தொழிற் கல்விப் பள்ளிகள் (Polytechnics) அமைக்கப்பட்டன. அதன் பின் ஆபட் - வூட் (Abbot - Wood) ஆலோசனைக் குழுவின் பரிந்துரை (1936-37), சர் சார்ஜன்ட் தலைமையில் மையக் கல்வி ஆலோசனை வாரியத்தின் (CABE) பரிந்துரை (1944) ஆகியவை பெறப்பட்டன. இவை அனைத்தின் விளைவாகப் பெரிய மாற்றங்கள் ஏற்படாவிட்டாலும் தொழில் கல்வி வாய்ப்புகள் சிறிய அளவிலாவது உருவாக்

கப்பட்டன. இருப்பினும், அடிப்படையில் பள்ளிக் கல்வி, தொழிற் பயிற்சி தவிர்த்த ஏட்டுக் கல்வியாகவே (Theoretical Education) இருந்தது.

நாம் விடுதலை பெற்ற பின் கல்வித் திட்டத்தை மாற்றி அமைக்கும் முயற்சிகள் தீவிரமடைந்தன. டாக்டர் S. ராதா கிருஷ்ணன் தலைமையில் உயர் கல்வி பற்றிய குழுமமும் (1948-49), டாக்டர் A.L. முதலியார் தலைமையில் உயர் நிலைப் பள்ளி பற்றிய குழுமமும் (1952-53) அமைக்கப் பட்டன. உயர் நிலைப் பள்ளி மட்டத்தில் தொழில் கல்வி வாய்ப்புகள் உருவாக்குவது பற்றிய பரிந்துரைகள் பேராசிரியர் கோத்தாரி தலைமையில் அமைந்த இந்தியக் கல்விக் குழுமத்தின் (1964-66) அறிக்கையில் இடம் பெற்றன. அவற்றுள் இங்கு குறிப்பிட வேண்டுபவை பின் வருமாறு:

- ★ ஆரம்பக் கல்வி (8 ஆண்டுகள்) முடிந்தபின் 20 சதவிகிதத் தினர் பல்வகைத் தொழிலுக்குச் (Working Life) செல்வர். மேலும் 20 சதவிகிதத்தினர் பொதுப் படிப்பிலிருந்து விலகி ஓராண்டு முதல், மூன்றாண்டுகள் வரை தொழிற் பயிற்சிக்குச் செல்வர். மீதமுள்ள 60 சதவிகிதத்தினர் பொதுக் கல்வியில் தொடருவர்.
- ★ பத்தாவது வகுப்பு முடிந்தபின், 40 சதவிகிதத்தினர் பல்வகைத் தொழிலுக்குச் செல்வர். இன்னும் 30 சதவிகிதத் தினர் ஒன்று முதல், மூன்று ஆண்டு வரையிலான தொழில் படிப்புக்குச் (Vocational Courses) சென்று விடுவர். மீதமிருக்கும் 30 சதவிகிதத்தினர் மேற்படிப்புக்கு வழி செய்யும் ஏட்டுக் கல்விப் பிரிவு (Academic Stream) க்குச் செல்வர்.

எட்டாவது வகுப்பிற்குப் பின்னர் தொழிற் படிப்புக்கான வாய்ப்புகள் குறைவு. தொழிற் பயிற்சிப் பள்ளியில் (Industrial Training Institute) கூட மிகப் பெரும்பாலான பாடங்களுக்கு இன்று பத்தாவது வகுப்புத் தேர்ச்சி தேவை. எனவே பத்தாவது வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்ற மாணவர்களின் மேல்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பை எப்படிப் பயனுள்ளதாக்குவது என்பதுதான் இப்பொழுது நம் முன் நிற்கும் பிரச்சினை.

இதுவரை நமது கவனத்திற்கு அவ்வளவாக வராத முக்கிய மான பிரச்சினை ஒன்றும் இருக்கிறது.

★ முதல் வகுப்பில் சேர்ந்தவர்களில், இருபது சதவீகிதத்தினர் தான் பத்தாவது வகுப்பு முடிந்த பின் மேற்படிப்பைத் தொடர்கிறார்கள். மீதமுள்ள 80 சதவீகிதத்தினர் பல்வேறு வகுப்பு நிலைகளில் இடையில் பள்ளியை விட்டு விட்டுத் தங்கள் குடும்பத் தொழிலுக்கோ அல்லது வேறு தொழி லுக்கோ சென்று விடுகின்றனர். அல்லது வேலையில்லாமல் பெரும் பகுதி நாட்களைக் கழிக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் குறிப்பாக எந்தத் தொழிலுக்கும் பயிற்சி பெறாதவர்கள். இவர்களது உற்பத்தித் திறன் மிகமிகக் குறைவு. இவர்கள் பயிற்சி பெறாத, பயன் குறைந்த மனிதவளம். இவர்களது உற்பத்தித் திறனைப் பெருக்காத வரை நமது நாடு வளம் பெற இயலாது. நம் வறுமை நீங்காது. இந்தப் பிரச்சினை தனியாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. அதைப் பற்றி இந்தக் கருத்துரையில் நாம் பேசவில்லை.

10ஆவது வகுப்பை முடித்து விட்டு, மேலே படிக்கச் செல்லும் மாணவர்கள் பற்றி இப்பொழுது ஆய்வோம். இவர்களில் பாதிப் பேர் தொழிற் கல்விக்குச் செல்ல வேண்டும். பாதிப் பேர் ஏட்டுக் கல்விக்கான பிரிவில் சேர வேண்டும் என்பது கோத்தாரி குழுமத்தின் பரிந்துரை. தொழிற் கல்விக்குச் செல்பவர்கள், அதற்கான I.T.I., Polytechnic அல்லது அவற்றை யொத்த நிறுவனங்கட்குச் செல்ல வேண்டும் என்றுதான் பொருள் கொள்ள வேண்டும் என்பது என் கருத்து. ஆனால் இந்தப் பரிந்துரையை ஆய்ந்த, 'தேசிய கல்வி ஆய்வு, பயிற்சி நிறுவனம்' (National Council for Educational Research and Training), 'கல்வித் துறையில் இந்தியாவின் தலையாய அங்கமான மையக் கல்வி ஆலோசனை வாரியம்' (CABE) ஆகியவை மேல் நிலைப் பள்ளி வகுப்புகளை ஏட்டுக் கல்விப் பிரிவு (Academic Stream), தொழில் கல்விப் பிரிவு (Vocational Stream) என இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்க வேண்டும் என முடிவு செய்தனர். எனவே பத்தாவது

படித்து முடித்த பின் மேலே படிக்கச் செல்லும் மாணவர்கள் மூன்று பிரிவினராக அமைவர்.

- ★ தொழிற் பயிற்சிப் பள்ளி (I.T.I), தொழிற் கல்விப் பள்ளி (Polytechnics), மற்றும் மருத்துவம், வணிகம், வேளாண்மை போன்ற துறைகளில் சான்றிதழ், பட்டய வகுப்புக்கட்கு அதற்கென அமைந்த நிறுவனங்கட்குச் செல்பவர்கள்.
- ★ மேல் நிலைப் பள்ளியில் ஏட்டுக் கல்விப் பிரிவுக்குச் (Academic Stream) செல்பவர்கள்.
- ★ மேல் நிலைப் பள்ளியிலேயே தொழில் கல்விப் பிரிவுக்குச் (Vocational Stream) செல்பவர்கள்.

இன்று பத்தாவது முடித்த பின் பொறியியல், மருத்துவம், வேளாண்மை, வணிகம், மனையியல் போன்ற துறைகளில் சான்றிதழ், பட்டயம் (Diploma) படிக்கச் செல்பவர்கட்கு நல்ல வேலை வாய்ப்புகள் உருவாகும் சாத்தியக் கூறுகள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. ஆனால், மாணவர்கள் பெறும் பயிற்சி தரமுள்ளதா கவும், இருக்கின்ற தேவைகளை எதிர்நோக்கிய பயிற்சியாகவும் இருக்க வேண்டும். பொறியியல் துறையில் சான்றிதழ், பட்டய வகுப்புக்கட்கு I.T.I. Polytechnic போன்ற நிறுவனங்கள் முறையாக உருவாக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், மருத்துவம், வேளாண்மை, வணிகம், மனையியல் போன்ற துறைகளில் சான்றிதழ், பட்டயத்திற்கான கல்வி, பயிற்சி வசதி போதுமான வையாக இல்லை. இது நமது கல்வித் திட்டத்தில் உள்ள பெரும் குறை.

அடுத்து மேல் நிலைப் பள்ளியிலேயே கல்வியைத் தொடரும் மாணவர்கட்கு வருவோம். இதில் தொழில் கல்விப் பிரிவில் பயில்பவர்கள் ஏதாவது ஒரு வேலைக்குத் தகுதியுள்ள வர்களாக உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்பது மைய அரசின் குறிக்கோள். இந்தத் திட்டம் அவ்வளவாக மாணவர்களை ஈர்க்கவில்லை. ஏனெனின்:

- ★ தொழில் பயிற்சிக் கல்விப் பிரிவில் 12ஆவது வகுப்பை முடித்த பின் வேலை கிடைக்கும் என்ற உறுதியில்லை.
- ★ நேரடியாக மேற் படிப்புக்குச் செல்ல இயலாது. மேற்படிப் புக்குச் செல்ல ஒரு இணைப்புக் கல்வித் (Bridge Course) திட்டத்தில் சேர்ந்து பயின்று தேற வேண்டும்.
- ★ பொதுக் கல்விக்கென உருவாக்கப்பட்ட மேல் நிலைப் பள்ளிகளில் தரமுடைய தொழிற் பயிற்சிக் கல்வி கொடுப் பதற்கான சாதனங்களோ அல்லது ஆசிரியர்களோ இல்லை.
- ★ ஏட்டுக் கல்வி என்பது உயர் கல்விக்குத் தகுதி பெற்ற மதிநுட்பம் வாய்ந்தவர்கள் பிரிவு எனவும், தொழிற் பயிற்சிக் கல்வி என்பது மதி நுட்பத்தில் சற்று மாற்றுக் குறைந்தவர்கள் பிரிவு எனவும் கருதப்படும் தோற்றம் உருவாகி விட்டது. இதை மாற்றுவது எளிதாக இல்லை.

நாம் 1986இல் அறிவித்த தேசியக் கல்விக் கொள்கையின் படி ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 10 சதவிகிதம் மாணவர்கள் தொழில் பயிற்சிக் கல்விக்குச் செல்ல வேண்டும். எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இது 25 சதவிகிதமாக உயர வேண்டும். ஆனால் நாம் அதில் வெற்றி பெறவில்லை. பின்னர் நமது இலக்கை (Target) மாற்றினோம். அதன்படி 1995இல் (அதவாது எட்டாவது திட்டத்தில்) 10 சதவிகிதத்தையும் 2000இல் 25 சதவிகிதத்தையும் எட்ட வேண்டும். ஆனால் 1997இலாவது நாம் 10 சதவிகிதத்தை எட்டியிருப்போமா என்பது ஐயத்திற்குரியது. 1993-94இல் 5451 பள்ளிகளில் தொழிற் கல்வி வகுப்புகள் தொடங்கப் பட்டிருந்தன. 6.3 இலட்சம் மாணவர்கள்க்குத் தொழில் கல்விக்கான வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது. இது +2 படிக்கும் மாணவர்களில் 8.7 சதவிகிதமாகும். ஆனால் தொழிற் கல்வி வகுப்பில் சேர்ந்துள்ள மாணவர் தொகை 4.5 சதவிகிதம் மட்டுமே. இந்த நிலையில் நாம் எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 10 சதவிகிதத்தை எட்டியிருப்போம் என நம்ப இடமில்லை.

இச் சமயத்தில் நாம் சிங்கப்பூரின் சாதனையை எண்ணிப் பார்ப்பது பயன் தரும். 1968இல் ஏட்டுக் கல்வி படிக்கும் மாணவர், தொழில் கல்வி படிக்கும் மாணவர் விகிதம் 13:1 ஆக இருந்தது. இதை 1975இல் 13:4 ஆக மாற்றினார்கள். அதே போல அறிவியல் வல்லுநர், பொறியியலாளர் விகிதம் 1968இல் 10:1 ஆக இருந்தது. அது 1975இல் 10:4 ஆக மாற்றப்பட்டது. ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குக் கொள்கை வகுப்பதும், திட்டம் தீட்டுவதும் தேவை. ஆனால் அவை போதா. திட்டத்தை நிறைவேற்றும் மன உறுதி வேண்டும்; செயல் வேண்டும். 1968இல் கோத்தாரி குழுமம் பரிந்துரைத்தது 50 சதவிகிதம். ஆனால் 10 சதவிகிதத்தைக் கூட நாம் 1997இல் எட்ட வில்லை.

ஒரு புறம் 1991 - கணக்கெடுப்புப்படி, 48.00 சதவிகிதத்தினர் தற்குறிகள். இன்னொருபுறம் படித்தவர்கள் என்று கூறப்படும் 52.0 சதவிகிதத்தினரில் மிகப் பெரிய தொகையினர் அறிவியல், தொழில் நுட்பத் துறையில் தற்குறிகள். இந்த நிலைமையைப் பெரிய அளவில் மாற்றினால் ஒழிய நமக்கு விமோசனம் இல்லை.

பொதுவாகத் தொழில் கல்வியில் மாணவர்கள் பெரிய அளவில் சேராத்தற்கான காரணங்கள் பின் வருமாறு:

- ★ மேல் நிலைப் பள்ளியில் தொழிற் கல்விப் பிரிவில் சேர்ந்தால் மேல் படிப்புக்குச் செல்ல இயலாது என்ற அச்சம்.
- ★ கல்வித் தகுதியில் குறைந்தவர்கள்தான் மேல் நிலைப் பள்ளியில் தொழிற் கல்விப் பிரிவுக்குச் செல்கிறார்கள் என்ற பரவலான எண்ணம்.
- ★ மேல் நிலைப் பள்ளியில் தொழில் கல்வி பயில்வோரின் வேலை வாய்ப்புகள் பற்றிய தெளிவின்மை.

இதில் மைய அரசின் அனுகுழுறை தவறானது என்பதை நான் 1985 முதல் வலியுறுத்தி வந்திருக்கிறேன்.

- ★ +2 வகுப்பு மாணவர்களை ஏட்டுக் கல்விப் பிரிவு, தொழிற் கல்விப் பிரிவு என இரண்டு அறுதியிட்ட பிரிவுகளாகப் பிரிக்கக் கூடாது.
- ★ +2 வகுப்பின் பாடத்திட்டம் இன்று மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது.

 - தாய்மொழி அல்லது இந்திய மொழிகளுள் ஒன்று.
 - ஆங்கிலம்.
 - விருப்பப் பாடங்கள் (மூன்று அல்லது நான்கு).

விருப்பப் பாடங்களைப் பொருத்தவரை மாணவர்கள் தங்கட்கு ஈடுபாடுடைய பாடங்களை எடுத்துக் கொள்ள அனுமதிக்க வேண்டும். அவை முழுமையாகத் தொழிற்கல்விப் பாடங்களாக இருக்கலாம்; முழுமையாக ஏட்டுக்கல்விப் பாடங்களாகவும் இருக்கலாம். அல்லது இரண்டும் சேர்ந்த கலப்பாகவும் இருக்கலாம்.

தமிழ் நாடு அரசு, என் தலைமையில் 1982இல் அமைத்த உயர்மட்டக் குழுவின் பரிந்துரையின் அடிப்படையில் மேலே கூறப்பட்ட ஒரு கொள்கையைத்தான் கடைப்பிடித்து வருகிறது. மேல் நிலைப் பள்ளியில் தொழிற் கல்வி பயில்வோர் தமிழகத்தில் ஏறத்தாழ 20 சதவிகிதமாவர். 1985இல் மைய அரசு என் தலைமையில் பள்ளியில் தொழிற் கல்வி பற்றி ஆய்ந்து ஓர் அறிக்கை சமர்ப்பிக்க ஒரு தேசியச் செயற் குழுவை (National Working Group) அமைத்தது. அங்கும் நான் இக்கருத்தை வலியுறுத்தினேன். மொத்தத்தில் மேல் நிலைப் பள்ளி மாணவரை, ஏட்டுக் கல்விப் பிரிவினர், தொழில் கல்விப் பிரிவினர் என இரு சாதியினராகப் பிரித்து முத்திரை குத்தும் அனுகுழுறையை மைய அரசு கை விட வேண்டும்.

கிராமத்திலிருந்து வரும் மாணவர்கள் வரலாற்றுப் பாடத் திற்குப் பதிலாக, அல்லது கணிதத்திற்குப் பதிலாக +2 நிலையில் தேனீ வளர்த்தல், Pumpset Repair, Fodder Technology, Soil Science போன்ற ஒரு பாடம் மட்டும் தொழிற் பிரிவில் இருந்து படிக்க விரும்பினாலும் அனுமதிக்க வேண்டும். அது அவர்கள் சூழ்நிலைக்கேற்ப வாழ்க்கையில் பயன்படும். அவர்கள் எடுபடும் தொழில்களில், சில நவீன உத்திகளை அறிமுகப்படுத்த உதவும். ஆனால் இன்றைய மைய அரசு நிறுவனமான NCERT வகுத்துள்ள பாடத் திட்டத்தில் மாணவர்கள் ஒன்று முழுமையும் ஏட்டுக் கல்விப் பிரிவில் (Academic Stream) அல்லது முழுமையும் தொழிற் கல்விப் பிரிவில் (Vocatioal Stream) சேர வேண்டும். NCERT படி இது கட்டாயம் தாமாக விரும்பி அவ்வாறு சேர்பவர்கள் சேரலாம். ஆனால் இரண்டு பிரிவுகளிலும் இரண்டொரு பாடங்களை அனுமதிக்கப் பட்டுள்ள வரம்புக்குள் கலந்து எடுக்க விரும்புபவர்களுக்கு அனுமதி அளிக்க வேண்டும். இந்த இளக்கம் (Flexibility) மேல்நிலைக் கல்வியில் தொழில் கல்வி வளர்வதற்குப் பெருந்துணையாக அமையும். மாற்றம் சிறிது; ஆனால் அதற்குள் அடங்கியிருக்கும் ஆற்றல் மகத்தானது.

இன்று அமைப்புள்ள பகுதியில் (Organised Sector) பயிற்சி பெற்ற அலுவலர்கள், தொழிலாளர்கள் பணிபுரிகிறார்கள். அமைப்பு இல்லாத பகுதியில் (Unorganised Sector) முறையான பயிற்சி இல்லாதவர்கள் பணிபுரிகிறார்கள். இவர்கள் ஏறத்தாழ நூற்றுக்குத் தொண்ணுாறு பேர். இவர்களுடைய உற்பத்தித் திறன் மிக மிகக் குறைவு. இவர்களது உற்பத்தித் திறன் பெருகினால்தான் இந்த நாட்டின் செல்வம் வளரும்; வறுமை நீங்கும். இதற்குத் தொழிற் பயிற்சிக் கல்வி இவர்களுக்கு இன்றியமையாதது.

மேம்பாடு என்பது பல பரிமாணங்களைக் கொண்டது. பெரிய எஃகுத் தொழிற்சாலைகள், பிரம்மாண்டமான நீர்த்

தேக்கங்கள் போன்றவை தேவை. ஆனால் அவை மட்டுமே மேம்பாட்டுக்குப் போதியனவல்ல. நமது இன்றைய பொருளாதார வளர்ச்சி நிலையில் ஒரு தச்சர், நவீனமான உளி, ரம்பம் இன்னும் சில புதிய கருவிகளைப் பயன் படுத்துவதன் மூலம், ஒரு சாமான் செய்த நேரத்தில் நான்கு சாமான்கள் செய்ய வேண்டும். ஒரு விவசாயி, மண்வளம், புதிய விதைகள், நீர்ச் சேமிப்பு, நீர்ச்சிக்க னம் போன்றவற்றில் தேர்ச்சி பெற்று. ஒரு கலம் விளைந்த நிலத்தில் நான்கு கலங்கள் விளைவிக்க வேண்டும். ஒரு அலுவலகப் பணியாளர், கணிப்பொறி போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தி, ஒரு கோப்புத் தயார் செய்து அனுப்பிய நேரத்தில் 10 கோப்புகளை அனுப்ப வேண்டும். இவற்றின் மூலம் தனிப்பட்டவர் பங்களிப்பின் மதிப்பு எளியதாக இருந்தாலும் இவர்களுடைய எண்ணிக்கை அதிகமாக இருப்பதால் மொத்த மாகப் பொருளாதார வளர்ச்சி கணிசமாக இருக்கும்.

ஒன்பதாவது வகுப்பில் தொடங்கி, பண்ணிரண்டாவது வகுப்பு முடியும் வரையிலான நான்காண்டுப் படிப்பில் புரட்சிகரமான மாற்றம் தேவை. இதைச் செய்ய வேண்டுமென நாம் உணர்ந்திருந்தும் செய்யத் தவறி விட்டோம். எட்டாவது வகுப்பை முடித்த மாணவர்க்கட்கு, தொழிற் பயிற்சிப் பள்ளிகளி லும், தொழிற் கல்விப் பள்ளிகளிலும், பொதுக் கல்விப் பள்ளிகளிலும் மிகப் பெரிய அளவில் தொழிற் கல்வியும், தொழிற் பயிற்சியும் தரும் பணியைப் போர்க்கால முனைப்புடன் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஆறிலும் கல்வி; நாறிலும் கல்வி

மனித சமுதாயத்தின் நாகரிக வரலாறு தோன்றிய காலத்தில் இருந்து மனித வாழ்க்கையில் இடம் பெற்று வருவது கல்வி. அது ஓர் உயிருள்ள பொருள். காலம் தோறும் வளர்வது. காலத்துக்கேற்ப விரிவது; சூழ்நிலைக்கேற்ப மாறுவது; தொடர்ந்து பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று வருவது. கல்வி தனது பரிணாம வளர்ச்சியில் மூன்று நிலைகளைக் கண்டிருக்கிறது. அவையாவன:

- I. குரு குலக் கல்வி,
- II. வகுப்பறைக் கல்வி,
- III. தொலை நிலைக் கல்வி.

குருகுலக் கல்வி நாம் அறிந்த ஒன்று. நமது முன்னோர்கள் உருவாக்கியது; பயன்படுத்தியது. ஏதென்ஸ் நகரில், பிளேட்டோ ஏற்படுத்திய அகாதமி (Academy) யும், அரிஸ்டாட்டில் நிறுவிய லீசியம் (Lyceum) எனும் பள்ளியும் நமது குருகுலம் போன்ற

வேயே. குரு குலத்தின் கிரேக்கப் பதிப்புகள் எனினும் தகும். வேளாண்மை நாகரிகத்தின் பெரும்பகுதி காலம் வரை உருவான கல்வித் தேவைகட்கு இந்த ஏற்பாடு போதுமானதாக இருந்தது. பின்னர் ஏற்பட்ட இரு பெரிய மாற்றங்கள், புதிய கல்வி முறை தேவை என்ற நிலையை உருவாக்கின. அவை பின் வருமாறு:

- i. கல்வியில் பல துறைகள் உருவாயின. அதன் பரப்பும், ஆழமும் வளர்ந்தன. ஒரு துறையில் கற்க வேண்டிய அனைத்தையும் ஒருவரே கற்பிப்பது இயலாது என்ற நிலை உருவாயிற்று. பொறியியலைக் கற்பிக்கப் பல வல்லுநர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். ஒருவர் மட்டுமே பொறியியலை முழுமையாகக் கற்பிக்க இயலாது. அஃதே போன்று, உலகப் புகழ் பெற்ற மருத்துவரும் தனி ஒருவராக மருத்துவத்தை முழுமையாகக் கற்பிக்க இயலாது என்ற நிலை உருவாயிற்று.
- ii. பண்டைக் காலத்தில் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக் கல்வி ஒரு முக்கியமான கருவியாக இருக்கவில்லை. சமூதாயம் தனது உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவற்றுக்குக் கல்வியை நம்பி இருக்கவில்லை; கைத்தொழிலை நம்பி இருந்தது. படித்தவர்களை நம்பி இருக்கவில்லை; பயிற்சி பெற்றவர்களை நம்பியே இருந்தது. அப்பொழுது எந்தத் துறையிலும் ஆசிரியரிடம் கல்வி பயின்றவர்கள் அதிகமாகத் தேவைப் படவில்லை. எனவே குரு குலத்தில் கற்றவர் தொகை போதுமானதாக இருந்தது.
- iii. வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலும் கற்றவர்கள் பங்கேற்கும் நிலைமை வளர்ந்தபின், குறிப்பாகத் தொழிற்புரட்சி இடம் பெற்றபின், தேவைப்படும் அளவிற்குக் கல்வியும் பயிற்சியும் பெற்றவர்களை, குருகுலக் கல்வி முறையால் உருவாக்க இயலவில்லை. அதை விட அதிக உற்பத்தித் திறன் கொண்ட ஒரு கல்வி முறை தேவைப்பட்டது. இந்தப் பின்னணியில்தான் இன்றைய வகுப்பறைக் கல்வி முறை

உருவாகி வளர்ந்தது; விரிந்தது. இது கல்வியின் பரிணாம வளர்ச்சியில் இரண்டாவது கட்டம்.

இருபதாவது நூற்றாண்டு என்னற்ற மாற்றங்களைக் கண்டது. அறிவியல் தொழிலில் நுட்பத் துறைகளில் நாம் கற்பனை செய்தறியாத மாற்றங்கள், புரட்சிகள் ஏற்பட்டன. மின்னணுத் துறையில், அதன் விளைவாகக் கணிப் பொறித் துறையில், அணுசக்தித் துறையில், விண்வெளி அறிவியலில், உயிரியல் துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், புரட்சிகள் இப்பொழுது நாம் அறிந்தவை. இவற்றின் விளைவாக, ஒரு நாட்டின் வளமும், வாழ்வும் அறிவியலையும், தொழிலில் நுட்பத்தையும் பயன் படுத்துவதன் மூலமே அமைகின்றன என்ற நிலைமை உருவாகி யது. சுருக்கமாகக் கூறினால் உயர் தொழிலில் நுட்ப யுகம் (High Technology Era) உருவாகியது. இன்றைய சூழ்நிலையில்,

- i. உற்பத்தியைப் பெருக்க நமது மக்கள் சமுதாய அளவில் அறிவியலையும், தொழிலில் நுட்பத்தையும் பயன்படுத்துவதன் மூலமே அமைகின்றன என்ற நிலைமை உருவாகி யது. சுருக்கமாகக் கூறினால் உயர் தொழிலில் நுட்ப யுகம் (High Technology Era) உருவாகியது. இன்றைய சூழ்நிலையில்.
- ii. அறிவியலையும், தொழிலில் நுட்பத்தையும் பயன்படுத்துவதாயின் மக்கட்குப் படிப்பறிவு வேண்டும். அதாவது ஒரு தற்குறிச் சமுதாயம், அறிவியலையும் தொழிலில் நுட்பத்தையும் பயன்படுத்த இயலாது.

இந்தப் பின்னணியில் 'எல்லோருக்கும் கல்வி' (Education for All) என்ற குறிக்கோள் எழுந்தது. இரண்டாவதாக அறிவியலும் தொழிலில் நுட்பமும் தொடர்ந்து அசாக்ராண வேகத்தில் வளர்கின்றன. சில துறைகளில் ஐந்து ஆண்டுகள்கு ஒரு முறை அதிலுள்ள அறிவுத் தொகுப்பு (Knowledge) இரட்டிக்கிறது. எனவே, பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் மிக வேகமாக நடை பெறுகிறது. ஒருவர் தொடர்ந்து கற்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்தத் தேவை காரணமாகத் தொடர் கல்வித் (Continuing Education / Lifelong Education) தத்துவம் உருவாகியது.

எல்லோரும் கல்வி கற்பதற்கு வகுப்பறைக் கல்வியை விட, அதிகமான உற்பத்தித் திறன் (Productivity) உள்ள கல்வி முறை தேவைப்பட்டது. தொடர் கல்விக்கு, வகுப்பறைக் கல்வியை விடச் சுற்று இளக்கமுள்ள, நெளிவு, சூழிவு உள்ள (Flexibility) கல்வி முறை தேவைப்பட்டது. இந்தத் தேவைகளின் அடிப்படையில் உருவானதுதான் தொலை நிலைக் கல்வி (Distance Education). எனவே தொலை நிலைக் கல்வி என்பது கல்வியின் பரிணாம வளர்ச்சியில் மூன்றாவது நிலை. இதன் முக்கியமான கூறுபாடுகள்.

- i. அதிக உற்பத்தித் திறன் (Higher Productivity)
- ii. அதிகமான இளக்கம் (Greater Flexibility)

தொலை நிலைக் கல்வியின் தேவைக்கு இன்னொரு முக்கியமான காரணமும் உண்டு. மக்கள் இன்று, முன்னிலும் அதிகமான அளவில் தங்கள் உரிமைகளை வலியுறுத்துகிறார்கள். தங்கட்குச் சமவாய்ப்பு வேண்டும் எனக் கோரிக்கை எழுப்புகிறார்கள். கல்வித் துறையைப் பொருத்த வரை, வாய்ப்புகள் இருந்தால் மட்டும் போதாது; அவை தங்கட்கு எட்ட வேண்டும் என்கிறார்கள். நலிந்த மக்களைப் பொருத்தவரை, சம வாய்ப்புகள் இருப்பது மட்டும் போதாது; அவை சமமாக அவர்கட்கு எட்ட வேண்டும் (Opportunities may be available, but they must also be accessible). அதை ஆங்கிலத்தில் ‘Equity’ என்கிறோம்.

இன்று வரை கல்வி இருக்கும் இடத்திற்குக் கற்பவர்கள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். இன்று கற்பவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்குக் கல்வியை எடுத்துச் செல்வது இயலும் என்ற நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. அதாவது கல்வி இன்று எல்லோருக்கும் எட்டும் பொருளாக மாறி வருகிறது. இதற்கு அடிப்படை அமைத்துத் தந்திருப்பதுதான் ‘தொலை நிலைக் கல்வி’ முறை. அதன் மூன்றாவது கூறுபாடு:

- III. அனைவருக்கும் எட்டும் தன்மையது - அனைவரும் பெறத்தக்க சமவாய்ப்புக்குத் (Equity) துணை புரிவது.

தொலை நிலைக் கல்வியின் இலக்கணம், மாணவரும் ஆசிரியரும் நேருக்கு நேர் இல்லாது கற்பிக்கப்படும் கல்வி என்பதுதான். சான்றாக அமெரிக்காவில் உள்ள ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு வகுப்பில் பேராசிரியர் பாடம் நடத்துகிறார். அதே பல்கலைக்கழகத்தில் அந்தப் பாடத்திற்குப் பெய்ஜிங்கில் (Beijing) இருக்கும் சீன மாணவர்கள் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெய்ஜிங்கில் ஒரு வகுப்பில் அமர்ந்து அமெரிக்காவில் நடத்தப் படும் பாடத்தைக் கேட்கிறார்கள். அங்கு பொருத்தப்பட்டிருக்கும் தொலைக் காட்சித் திரையில் மாணவர்கள் அமெரிக்காவில் உள்ள ஆசிரியரைப் பார்க்க முடிகிறது. ஒலி பெருக்கி மூலம் கேட்க முடிகிறது. பெய்ஜிங் மாணவருக்கு ஓர் ஐயம். ஒலி பெருக்கி மூன் வருகிறார். தொலைக் காட்சி செயல்படுகிறது. ஆசிரியர் பாடம் நடத்தும் வகுப்பில் பெய்ஜிங் மாணவர் உருவம் தெரிகிறது. அவர் கேள்வி எழுப்புவதை ஆசிரியரும் கேட்கிறார்: மற்ற மாணவர்களும் கேட்கின்றனர். ஆசிரியர் பதில் கூற, பல ஆயிரம் கற்களுக்கப்பால் வகுப்பில் மாணவர்கள் பாடம் கேட்கின்றனர்; பயில்கின்றனர். இது இருவழிப் பேச்சு: இருவழிக் காட்சி கருத்துப் பரிமாற்றம் (Two way Audio Video Teleconferencing). வகுப்பு முடிந்ததும் ஆசிரியர் பயிற்சித் தாள் (Exercise) கொடுக்கிறார். அது Fax மூலம் வகுப்பிற்கு வருகிறது. மாணவர்கள் பெறுகின்றனர். இவ்வாறு செயல்படும் பல்கலைக் கழகங்கள் உருவாகி வருகின்றன.

இந்தியாவைப் பொருத்தவரை நம்மிடம் இன்று அந்த அளவுக்கு எட்டக் கூடிய தொழில் நுட்ப முன்னேற்றம் இருக்கிறது. ஆனால் செலவு கருதி ஒரு படி பின்னால் இருக்கிறோம். இந்திரா காந்தி திறந்த நிலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வகுப்பு தில்லியில் நடை பெறுகிறது. இந்தியாவில் உள்ள 17 பிராந்திய மையங்களின் வகுப்புகளில் மாணவர்கள் அமர்ந்து தொலைக்காட்சியில் ஆசிரியர் உரையைக் கேட்கிறார்கள். சென்னையில் இருக்கும் மாணவர் வகுப்பில் இருக்கும் தொலைபேசி அல்லது FAX மூலம் கேள்வியை எழுப்புகிறார். அதை ஆசிரியர் கேட்கிறார். மற்ற 16 பிராந்திய மையங்களின்

வகுப்புகளில் உள்ள மாணவர்களும் கேட்கிறார்கள். ஆசிரியரை மாணவர்கள் பார்க்க முடியும்; அவர் பேசுவதை மாணவர்கள் கேட்க முடியும். ஆனால் மாணவர்களை ஆசிரியர் பார்க்க இயலாது. மாணவர்கள் கேட்கும் கேள்விகளை ஆசிரியரும் மற்ற மாணவர் அனைவரும் கேட்க முடியும். ஆசிரியர் மாணவர்களைப் பார்க்க இயலாது என்பதால் பெரிய நட்டம் இல்லை. கேள்விகளை வாய் வழியும் கேட்கலாம்; FAX — வழியும் அனுப்பலாம். “இது ஒரு வழிக் காட்சி; இருவழிப் பேச்சு தொலை வகுப்புகள்” (One way video; two way audio). இரு வழிக் காட்சி தொலை வகுப்புகள் தொழில் நுட்பரீதியில் நமக்கு இயலும். ஆனால் அதன் செலவு நமக்கு இன்றைய நிலையில் இயலாது. கூடிய விரைவில் அதுவும் நடைமுறைப் படுத்தப்படக்கூடும்.

1998இல் எடுத்த கணக்குப்படி உலகில் 103 நாடுகளில் 1117 திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகங்கள் செயல்படுகின்றன. இந்தியாவில், தில்லியில் உள்ள இந்திரா காந்தி தேசியத் திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகம் தவிர்த்து, 7 மாநிலங்களில் திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகங்கள் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் நான்கு சில ஆண்டுகளாகவே செயல்பட்டு வருகின்றன.

திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகங்கள் கீழ்க்கண்ட பயிற்றுச் சாதனங்களைப் பயன் படுத்துகின்றன.

- i. தானாகக் கற்க எளிதாக இருக்கும் வகையில் எழுதப்பட்ட பாட நூல்கள் (Self-instruction Materials)
- ii. ஒலிப் பேழையில் ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்ட பாட விரிவுரைகள்.
- iii. ஒளிப் பேழையில் பதிவு செய்யப்பட்ட விரிவுரைகள்.
- iv. தொலைக் காட்சி வழி பாடம்; தொலைக்காட்சி வகுப்புகள் (Tele-Conference)
- v. வாணாலி வழி பாடம் (Audio-Conference)
- vi. பயிற்சித் தாள்கள் (Assignments)

- vii. கணிப்பொறி வழி அமைந்த கல்விச் சாதனங்கள்
- viii. வழிகாட்டும், ஜயம் தீர்க்கும் நேருக்கு நேர் வகுப்புகள் - (Face to Face Counselling Sessions).

இந்திரா காந்தி திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு, 17 பிராந்திய மையங்கள் இருக்கின்றன. 268 கல்வி மையங்கள் இருக்கின்றன. 16500 ஆசிரியர்கள் முன் குறிப்பிட்ட 268 கல்வி மையங்களில் மாணவர்க்கு வாரம் ஒரு முறை உதவுகிறார்கள். சென்ற ஆண்டு 1.62 இலட்சம் மாணவர்கள் புதிதாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். முன்பு சேர்ந்து படித்துக் கொண்டிருப்பவர்களோடு சேர்த்து மாணவர் எண்ணிக்கை 3.94 இலட்சம் (1997).

தொழில் புரட்சிக்குப் பின் ஒவ்வொரு துறையிலும் தொழில் நுட்பம் பயன் படுத்தப்பட்டது. கைத் தொழில் (Craft) இருந்த இடத்தில் தொழில் நுட்பம் (Technology) நுழைந்தது. அதனால் உற்பத்தித் திறன் (Productivity) அதிகமாயிற்று. முன்னேறிய நாடுகட்கும் பின் தங்கிய நாடுகட்கும் இருக்கும் வேறுபாடே உற்பத்தித் திறனில் இருக்கும் வேறுபாடுதான். கடந்த இருநூறு ஆண்டுகளில் தொழில் நுட்பத்தின் துணை கொண்டு உற்பத்தித் திறன் பல துறைகளில் வளர்ந்திருக்கிறது. உற்பத்தித் திறனில் ஒரு நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக மாற்றமில் வாதிருக்கும் துறை கல்வித் துறைதான். கற்பிக்கப்படும் பாடங்கள் முன்னேறியிருக்கின்றன. ஆனால் கற்பிக்கும் முறையில் முன்னேற்றமில்லை.

19ஆவது நூற்றாண்டு போக்குவரத்துப் புரட்சிக்குப் (Transportation Revolution) பெயர் போனது. 20ஆவது நூற்றாண்டு தகவல் தொழில் நுட்பப் புரட்சிக்குப் (Communication Revolution) பெயர் போனது. தகவல் தொழில் நுட்பப் புரட்சி நுழையாத இடமே இல்லை. ஆனால் அவை நமது வகுப்பறைகட்குள் மட்டும் நுழைய வில்லை. அங்கு இன்னும் அதே கரும்பலகை; அதே எழுதும் சுண்ணாம்புத் துண்டு (Chalk Piece); அதே துடைக்கும் துணி (Duster). கற்பிப்பது இன்னும் கைத்தொழிலா

கவே (Craft) இருக்கிறது. கைத்தொழிலாக இருந்த கல்வியில் தொழில் நுட்பம் நுழைந்ததன் விளைவுதான், 'தொலை நிலைக் கல்வி'.

இன்று கற்பிப்பது, வகுப்பறையின் எல்லையைக் கடந்து விட்டது; வளாகத்தின் மதிற் சுவர்களைக் கடந்து விட்டது. மாநில எல்லைகள் அதற்கு ஒரு பொருட்டன்று. ஹாங்காங் நகரில் மட்டும், முன்னேறிய நாடுகளில் இருந்து 18 பல்கலைக் கழகங்கள் தங்கள் பட்டங்கட்கு வகுப்புகள் நடத்துகின்றன (1993). ஆஸ்திரேலியாவிலுள்ள மொனேஷ் பல்கலைக்கழகமும் (Monash University), லண்டன் பல்கலைக்கழகமும் (London University) அவற்றின் வளாகங்களை மலேசியாவில் அமைத்துக் கல்வி தர மலேசிய அரசு அனுமதித்திருக்கிறது. இங்கிலாந்தில் உள்ள ஐக்கிய அரசின் திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம் (U.K. Open University) ஐரோப்பாவில், ஆப்பிரிக்காவில் தனது பட்டப் படிப்புகட்கு மாணவர்களைப் பதிவு செய்து பயிற்றுவிக்கிறது. இந்திரா காந்தி தேசியத் திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகம் தனது 'தொலை நிலைக் கல்விப் பட்டயம்' (Diploma in Distance Education), 'தொலை நிலைக் கல்வி முதுநிலைப் பட்டம்' (M.A. in Distance Education) ஆகியவற்றுக்கு ஏறத்தாழ 20 பின் தங்கிய நாட்டு மாணவர்கள் அவரவர் இடத்திலேயே இருந்து படிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது.

பொறியியல், மேலாண்மை (Management), கணிப்பொறி போன்ற துறைகளில் கல்வி, வணிகச் சந்தையில் விலை போகும் தரமுள்ள பொருளாகி விட்டது (Marketable Commodity). இத் துறைகளில் ஒருவர் ஆசிரியர் உதவியின்றித் தாமே கற்க வழி செய்யும் வகையில் எழுதப்படும் நூல்கள், தயாரிக்கப்படும் ஓலிப் பேழைகள், ஓளிப் பேழைகள், கணிப்பொறி மென் பொருள்கள் (Software) உலகச் சந்தையில் விலை போகும் பொருள்களாகி விட்டன. நாம் இது வரை பன்னாட்டுத் தொழில் நிறுவனங்களைப் (Multinational Corporations) பார்த்திருக்கிறோம்.

இப்பொழுது பன்னாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள் (Multinational Universities) உதயமாவதன் கதிர்கள் கல்வி வானில் தெரிவின்றன.

குருகுலக் கல்விக்குப் பதிலாக அது இருந்த இடத்தில் அதை நீக்கிவிட்டு வகுப்பறைக் கல்வி வரவில்லை. குருகுலக் கல்வி இன்னும் இருக்கிறது. குருகுல முறையில்தான் இன்றும் பலர் பரத நாட்டியம் பயில்கிறார்கள்; சங்கீதம் பயில்கிறார்கள். ஒரு பேராசிரியர் கீழ் முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்கு ஆய்வு செய்யும் மாணவர் கூட, ஏறத்தாழக் குருகுல முறையில் கற்பவர்தான். குருகுல முறையால் நிறைவேற்ற இயலாத எண்ணற்ற. புதிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய, வகுப்பறை முறை வந்தது. தொலை நிலைக் கல்வி, வகுப்பறை முறைக்குப் பதிலாக வருவது அன்று. வகுப்பறை முறையால் நிறைவேற்ற இயலாத பல கல்வித் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யத் தொலை நிலைக் கல்வி பயன்படுகிறது.

கல்வி முன்பு குழந்தை நிலையில் தொடங்கி, குமர்/குமரி நிலை போல, அதிகமாகப் போனால் 25 வயதிற்குள் பெரும்பாலும் முடிவு பெறும் ஒன்றாக இருந்தது. இன்று இளமைப் பருவத்தில் கற்கும் வாய்ப்பை இழந்தவர்கள் ஒரு பணியில் இருந்து கொண்டே கற்க விரும்புகிறார்கள். கற்கும் பருவத்தில் கற்றவர்களும், பின்னர் வாழ்வின் பல கட்டங்களில் மேற்படிப்புப் படிக்க, புதிய துறைகளில் கல்வி பெற விரும்புகிறார்கள். இவர்கட்கு, அவரவர் ஓய்வு நேரத்திற்கேற்ப, வசதிக்கேற்பக் கல்வி பெறும் வாய்ப்பு வேண்டும். வகுப்பறைக் கல்வி இப்படிப் பட்ட தேவைகட்காக உருவாக்கப்பட்டதன்று. தொலைநிலைக் கல்வி இத்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கிறது.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் 1996* இன் மதிப்பீட்டின்படி 6.3 மில்லியன் அறிவியல் தொழில் நுட்பத்துறையினர் பணி புரிகிறார்கள். நாளொரு புனைவும் பொழுதொரு புதுமையுமாக வளரும் அறிவியல் தொழில் நுட்ப உலகில் சூறைந்தது ஐந்து

* Data Book 1995: Department of Science and Technology, GOI., 1997.

ஆண்டுகட்கு ஒரு முறையாவது இவர்கள் தங்கள் துறை அறிவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறெனில் ஆண்டு தோறும் ஏறத்தாழ 1.26 இலட்சம் பேர் கல்வி பெற, பயிற்சி பெறவாய்ப்பு வேண்டும். மேலும் இவர்கள் அனைவரும் தங்கள் பணியை விட்டு விட்டு குடும்பத்தை விட்டு விட்டு முழுநேர மாணவர்களாக, சில வாரங்கள் அல்லது சில மாதங்கள் வர இயலாது. அதனினும் முக்கியமாக அவர்கள் தங்கள் கல்வியை ஆரம்ப நிலையில் தொடங்கும் மாணவர்கள் அல்லர். அவரவர் துறையில் அனுபவம் பெற்றவர்கள்; துறை அறிவு பெற்றவர்கள். அவர்கட்கு வகுப்பு எடுக்க, பயிற்சி தர. அதற்கேற்ற தகுதி பெற்றார் வேண்டும். நமது கல்வித் திட்டம் இப்படிப்பட்ட தேவைகளை எண்ணி உருவாக்கப்பட்டதன்று.

கற்றவர்கள் தங்கள் நூல் அறிவையும் பயிற்சி பெற்றவர்கள் தங்கள் தொழில்நுட்பத் திறனையும், பொதுவாக அனைவரும் வளரும் உலகின் அவ்வைப் போதைய புதிய தேவைகளை ஏற்கும் தகுதியையும் பெறத் தங்களைத் தொடர்ந்து தயார் செய்து கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் உருவாகி வருகிறது. இவை இந்த நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பகுதியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின், வளர்ச்சியின், மேம்பாட்டின் விளைவுகள். இவை கல்வி அறி வால் உருவானவை. அவையே புதிய கல்வித் திட்டத்தை உருவாக்குபவை. மரபுவழிக் கல்வியின் எல்லைகள் கடந்து நிற்கும் பல புதிய தேவைகளைத் தொலை நிலைக் கல்வி நிறைவேற்றுகிறது.

இருபதாவது நூற்றாண்டு, இரண்டு உலகப் போர்கள், சோவியத் புரட்சி, இவற்றோடு, அறிவியல் துறையில், அரசியல் துறையில், சமுதாயத் துறையில், தொழில் நுட்பத் துறையில் மகத்தான புரட்சிகளைக் கண்டிருக்கிறது. இவையனைத்தினும் சிகரமாக நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தது. சிகரமாக நிற்பது அமைதி யாக நடந்த கல்விப் புரட்சி. அதற்கு வித்திட்டது தகவல் தொடர்புத் துறைப் புரட்சி. அதன் விளைவு தொலை நிலைக்

கல்வி. தொலை நிலைக் கல்வியும் ஒரு கருவியே. ஒரு கருவியின் திறன் அந்தக் கருவியில் மட்டுமில்லை. அதைப் பயன்படுத்துபவர்களின் கற்பண்ணயில் இருக்கிறது. படைப்பு ணர்வில் இருக்கிறது.

தமிழகம் நீர்வளத்தில், சிறந்ததன்று; நிலவளம் நிறைந்த தன்று. கனி வளத்திலும் இயற்கையின் கண்ணோட்டம் நமக்கு அமைய வில்லை. மனிதவள மேம்பாட்டுக்கு உதவும் மாபெரும் சக்தி 'தொலை நிலைக் கல்வி'.

இன்றைய பணியை ஒரு சமுதாயம் இன்றைய கருவி கொண்டு செய்ய வேண்டும். இன்றைய பணியை, நேற்றயை கருவி கொண்டு செய்யும் சமுதாயத்தின் நாளைய வாழ்வு நலிவடையும். இதை முன்பும் வலியுறுத்தி இருக்கிறோம். கல்வித் துறையில், தொலை நிலைக் கல்வி, 'இன்றைய கருவி'.

விடுதலைக்குப் பின் உயர்கல்வி

இந்தியத் துணைக் கண்டம் விடுதலை பெற்று 50 ஆண்டுகள் முடிவடைகின்றன. இது நமது சுதந்திரத்தின் பொன் விழா ஆண்டு. காலம் என்பது கடிகாரத்தின் வழி கணிக்கப்படுகிறது; கால அட்டவணைப்படி கணக்கிடப்படுகிறது. என்றாலும் வரலாற்றில் காலம் அதில் திடம் பெறும் நிலைவுகளை வைத்தே மதிப்பிடப்படுகிறது.

அரைநொடியும் பொற்காலம் ஆதல் கூடும்
ஆண்டுபல தீரவுகள்போல் அலைக் கூடும்.

என்பான் கவிஞர்.* நாம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் கட்டத்தில் இருக்கிறோம். இந்த நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், மேம்பாடு, முன்னேற்றம் ஆகியன கடந்த 19

* விண்ணமைப்போர் வருக: அரை நொடியும் பொற்காலம், குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1984.

நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட பல்வகை மாற்றங்களை, மேம் பாட்டை விட அதிகமாக மனித சமுதாயத்தைப் பாதித்தவை. இவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நூற்றாண்டில் நாம் விடுதலை பெற்ற நாடாக அரை நூற்றாண்டைக் கழித்திருக்கிறோம். நமது முன்னேற்றத்திற்கான வழிகளை நாமே முடிவு செய்யும் உரிமையுடன் முன்னேற்றப் பாதையில் நடந்திருக்கிறோம். இந்த யாத்திரையில் நாம் நடந்த பாதை பற்றி, அடைந்த இலக்குப் பற்றி எண்ணுவது முறையாகும். இந்த நூற்றாண்டில், அரசியல், பொருளாதாரம், சமுதாயம், கல்வி ஆகிய துறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை ஆய்ந்து பார்க்கும் பொழுது, நமது கவனத்தை முழுவதும் கவருவது, கல்வி பெற்றிருக்கும் முக்கியத்துவமும், அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் பெற்றிருக்கும் தலைமையும் தான்.

வேளாண்மை யுகத்தில், அணிகலனாக இருந்த கல்வி, தொழில் யுகத்தில் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக் கருவியாக உயர்ந்து, இன்றைய உயர் தொழில் நுட்ப யுகத்தில், சர்வ சக்தி வாய்ந்த வளமாக, இயற்கையாக அமையாது வளங்களை யும் எடு செய்யும் திறனுடைய வளமாக வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது.

மனித வரலாறு தோன்றிய காலத்தில் இருந்து, எல்லா நாட்டிலும் ஏழைகள், செல்வந்தர்கள் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நாடுகள் தம்முள் ஏழை நாடுகள், பணக்கார நாடுகள் எனப் பிரிந்து நின்றதில்லை. இன்று உலகம் பொருளாதார வசதியின் அடிப்படையில் இரு குழுவாகப் பிரிந்து நிற்கிறது. ஒரு புறம் வளர்ந்த நாடுகள்; அவை வளமுள்ளவை. இன்னொரு புறம் வளரும் நாடுகள்; அவை வளம் குன்றியவை. வளர்ந்த நாடுகளில் வாழும் மக்கள் உலகின் மக்கள் தொகையில் 20 சதவிகிதத்தினர். அவர்கள் உலக வருமானத்தில் 80 சதவிகிதத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். ஏழை நாட்டினரில் மிகவும் ஏழைமை நிலையில் இருக்கும் 20 சதவிகிதத்தினர் அனுபவிப்பது 1.4 சதவிகித வருமானம்தான். “கொட்டும் வளங்கள் ஒரு பால்; பசி குடலைப் பிடுங்கும் மறு பால்” எனக் கவிஞர் வர்ணித்த அந்த இரு துருவ நிலை (Extremes) உலக அமைதியையே

பாதிக்கும் சூழல் உருவாகி வருகிறது. இதை நாம் இந்நாலில் முன்பே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம்.

இப்படிப்பட்ட நிலைமை உருவாகக் காரணம் என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதைப் பற்றி ஆய்ந்த, நோபல் பரிசு பெற்ற பேராசிரியர் அப்துஸ் சலாம், கீழ்க்கண்ட மூன்று காரணங்களைக் கூறுகிறார். இவை முன்பே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும் இக்கருத்துரையின் முழுமை கருதி இங்கு மீண்டும் கூறப்படுகிறது.

- i. அறிவியல், தொழில் நுட்பக் கல்வித் துறைகளில் வளர்ந்த நாட்டினர் அடைந்திருக்கும் நிபுணத்துவம்.
- ii. புதியன் காண்பதில் அவர்கட்கிருக்கும் நுண்மாண் நுழைபு வம்.
- iii. புதிய கருவிகளையும், செய்முறைகளையும், மேம்பாட்டுக் குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் அந்த நாட்டு மக்கட்கிருக்கும் திறன்.

இதையே கவிஞர் உருக்கமாகப் பின்வருமாறு படம் பிடிக்கிறான்*

அரைநொடி நேரம் நின்றோம் யாம்: இவண்
ஆயிரம் காதும் பின்னடைந்தோம்
விரைவுடன் தொடர்ந்த மேற்செலவில்: எமை
விட்டுப் பிரிந்த பயணியர்காள்.

நெடு நாள் ஒன்றாய் நடந்தோம் நாம்: நம்
நிறையும், குறையும் பகிர்ந்துண்டோம்
கெடுநாள், வருநாள் உடன் நின்றோம்: நாம்
கேண்மையில் ஒருமரக் கிணையானோம்.

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாய் நாம்
அணைந்தும், பிணைந்தும் வாழ்ந்திருந்தோம்
பாயிரம் பேசும் நுண்களைகள், பல
படைத்து மகிழ்ந்து பார்த்திருந்தோம்.

* கதவுகள் காப்பதில்லை: அரைநொடி நேரம் நின்றோம்யாம், குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1990.

ஒரடி, ஈரடி விலகிடினும், நாம்
ஒரு குலம் என்றே நடந்துள்ளோம்
பாஷ்திர் போர்பல கண்டாலும், நாம்
பயணப் பாதையில் பிரிந்ததிலை

சாரையில் ஊர்ந்தனம் ஒரு குழுவாய், நாம்
தவழ்ந்து நடந்த யாத்திரையின்
தாரைகள் முழுவதும் அழியவிலை, நாம்
சரிதையின் நினைவுகள் மறையவிலை

அறிவியலை ஒரு தேர் கண்ணார், அதில்
அமர்ந்தீர், பறந்தீர், மேற்கென்றீர்
வறியவர், செல்வர்கள் எனப் பிரிந்தோம், நாம்
மானிடம் பிளந்தது: மலைக்கின்றோம்.

மானிடம் இன்று உண்மையிலேயே பிளந்துதான் நிற்கிறது.

இந்த நிலை பற்றியும் இந்நாலில் நாம் முன்பே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். மேலே கூறியவற்றுள் முதல் இரண்டுக்கும் தேவைப் படுவது உயர்கல்வி, ஆராய்ச்சி. இவற்றில் நாம் கடந்த 50 ஆண்டுகளில் உயர் கல்வியில் கண்ட முன்னேற்றம் பற்றிச் சிந்திப்பதே இக்கருத்துரையின் நோக்கம். அறிவியல் தொழில் நுட்ப ஆய்வு பற்றித் தனியாக ஒரு கட்டுரை இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

உயர் கல்வியில் நமது சாதனையின் நிறை, குறைகள் எப்படியிருப்பினும், நாம் அதை விரிவு படுத்தியிருக்கிறோம். எண்ணிக்கையில் கணிசமாக வளர்த்திருக்கிறோம். நம் சாதனையே அதுதான். விபரங்கள் பின்வருமாறு:

	1950-51	1993-1994 *
கல்லூரிகள்	695	8210
பல்கலைக் கழகங்கள்:	28	197
(நிகர் பல்கலை கழகங் கணையும் (Deemed to be University) சேர்த்து)		
மாணவர்கள் (இருபாலர்)	174000	5 மில்லியன்
பெண்கள்	40000	1.6 மில்லியன்
ஆசிரியர்கள்	21264	2.86 இலட்சம்.

மாணவர் தொகை ஏறத்தாழ, ஆண்டுக்கு சராசரி 9.0 சதவிகிதம் போல வளர்ந்திருக்கிறது. உயர் கல்வி விரிவு என்று வரும் பொழுது இந்தியா ஏதோ தேவையில்லாத அளவுக்கு உயர் கல்வி நிறுவனங்களை, மாணவர்களை வளர்த்து விட்டதாகக் குறை கூறுபவர்கள் பலர். உயர் கல்வித் துறையில் பல குறைபாடுகள் உள்ளன. அவை எவ்வாறாயினும் எண்ணிக்கை அதிகம் என்று கூறுவதற்கு நியாயமில்லை. மேலும் 1970 முதல் உயர் கல்வி வளர்ச்சி விகிதத்தை நாம் கட்டுப்படுத்தியே வந்திருக்கிறோம் என்பது கீழ்க்காணும் புள்ளி விபரங்களில் இருந்து தெளிவாகும்.

* U.G.C. Annual Report 1993-94

1950-51 முதல், பத்தாண்டு இடைவெளி, சராசரி வருடாந்தர வளர்ச்சிச் சுதாகிகிதம்
(மாணவர் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில்)

	இளநிலை	முதுநிலை	ஆய்வு
1950-51 - 1960-61	12.5	11.4	13.0
1960-61 - 1970-71	14.0	10.6	10.6
1970-71 - 1980-81	3.2	5.4	9.2
1980-81 - 1990-91	4.7	4.0	3.8

உயர் கல்வியில் டாக்டர் (Ph.D.) பட்டப் படிப்பு குறிப்பிடப் பட வேண்டிய ஒன்று, கல்வி ஆண்டு 1992-93இல் 9070 பேர் டாக்டர் பட்டம் பெற்றிருக்கிறார்கள். இதில் கலைத் துறையினர் 3621, அறிவியல் துறையினர் 3386. மீதமுள்ளோர் மற்ற துறையினர்.*

உலக அளவில் 18+ வயதில் மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் செல்கிறார்கள். முதல் பட்டத்திற்கு 21+ அல்லது 22+ வரை பயில்கிறார்கள். அந்த வயதினரில் இந்தியாவில் பல்கலைக் கழகக் கல்விக்குச் செல்பவர்கள் சுதாகிகிதம் மற்ற வளரும் நாடுகளை விடக் கூடக் குறைவாகவே உள்ளது.**

* U.G.C. Annual Report 1993-94.

** UNESCO: Statiscal Year Book 1994, Paris.

வளரும் நாடுகள்		வளர்ந்த நாடுகள்	
இந்தியா (1989)	6.0	அமெரிக்கா (1991)	76.2
மெக்ஸிகோ (1992)	14.0	ஐப்பான் (1991)	31.5
பிலிப்பைன்ஸ் (1991)	27.8	ஜூர்மனி (1990)	37.6
பிரேசில் (1991)	11.7	பிரிட்டன் (1990)	27.8
தாய்லாந்து (1992)	19.0	போர்த்தான் (1992)	45.6
இந்தோனேசியா (1992)	10.1		

நாம் இருப்பதை விரிவு படுத்திய அளவிற்கு, இல்லாத புதிய கூறுபாடுகளை உருவாக்க வில்லை. முதுநிலை வகுப்பு மாணவர்கள், ஆய்வு மாணவர்கள் போன்றோரின் சதவிகிதம் 1950-51, 1993-94 ஆண்டுக்குக் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

	1950-51	1993-94 *
இளநிலை வகுப்பு மாணவர்கள்	83.70	88.0
முதுநிலை வகுப்பு மாணவர்கள்	11.50	9.4
ஆராய்ச்சி மாணவர்கள்	0.83	1.1
பட்டய வகுப்புகள், மற்றவை	3.97	1.5

இருப்பது விரிவடைந்துள்ளதே தவிர, இளநிலை, முதுநிலை, ஆய்வு மாணவர் சதவிகிதத்தில் சாதகமான மாற்றம் குறிப்பிடத் தக்க அளவில் காணவில்லை. அடுத்துத் துறைவாரி மாணவர் சதவிகிதத்தைப் பார்ப்போம்.

ஆண்டு	கலை அறிவி யல்	அறிவி வளர்க்கம் யியல்	பொறி யியல்	மருத் துவம்	கல்வி மை	வேளங்கள் சட்டம்	கல்வுக்கூட அறிவி யல்	பிர		
1960-61	44.9	30.0	10.2	3.6	2.7	1.5	1.3	2.3	0.5	3.0
1993-94 *	40.4	19.6	21.9	4.9	3.4	2.3	1.1	5.3	0.3	0.8

* U.G.C. Annual Report - 1993-94.

மேலே காணும் பட்டியல் படி, கடந்த 33 ஆண்டுகளில், அறிவியல் துறை மாணவர்களின் சதவிகிதம் கணிசமாகக் குறைந்திருக்கிறது. இது வரவேற்கத்தக்க மாற்றமன்று. நாம் திட்டமிட்டுச் செய்ததுமன்று. வணிகத்தில் 11.7 சதவிகிதம், பொறியியலில் 1.3 சதவிகிதம், மருத்துவத்தில் 0.7 சதவிகிதம், கல்வியில் 0.8 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்கிறது. பொருளாதாரத்தில் வேளாண்மை, முக்கிய பங்கு வகிக்கும் நமது நாட்டில் வேளாண் மைத் துறையில் 0.2 சதவிகிதமும், கால்நடை மருத்துவத்துறையில் 0.2 சதவிகிதமும் மாணவர் சேர்க்கை குறைந்திருக்கிறது. இதுவும் விரும்பத்தக்க மாற்றமன்று. இவையனத்திலும் குறிப்பிட வேண்டிய கூறுபாடு. இந்தக் கூடுதலும், குறைதலும் எந்தத் திட்டத்தின் அடிப்படையிலும் இடம் பெறவில்லை என்பது தான். இவை திட்டமிடப்படாத வளர்ச்சியின் விளைவுகள்.

பல்கலைக் கழக வளர்ச்சியோ அல்லது கல்லூரிகள் வளர்ச்சியோ திட்டமிடப் பட்டு அதன் வழி நடைபெற வில்லை. கல்வித் தொடர்பில்லாத பல காரணங்களின் அடிப்படையில் பல்கலைக் கழகங்கள் தொடங்கப்படுவதும், பின்னர் அவை பராமரிக்கப்படாது நலிவதும் நமது கல்வியுலகிற்கு நடைமுறை மறபு ஆகிவிட்டது. எந்தக் கணிப்பும், கணக்கும் இன்றிக் கல்வி நிறுவனங்கள் தொடங்கப்படுவதற்குப் பல சான்றுகள் கூறலாம். பானை சோற்றுக்குப் பதம் ஒரு சோறு என்பது போல ஒரு சான்று கூறுவதானால் உத்தரப் பிரதேசத்தில் கல்வியாண்டு 1985-86இல் மட்டும் 402 புதிய கல்லூரிகள் தொடங்கியிருக்கின்றனர். இந்தியாவில் அப்பொழுதிருந்த மொத்தக் கல்லூரிகளே 5816தான். உத்திரப் பிரதேசத்தில் இருந்தவை 562. இந்த எண்ணிக்கை ஓராண்டில் 964 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. கல்லூரிகட்குக் கட்டடம் பற்றியோ தளவாடங்கள் பற்றியோ ஆசிரியர் நியமனங்கள் பற்றியோ எண்ணிப் பார்க்கும் ஓர் அரசுக்கு இவ்வளவு துணிச்சல் வராது. இது துணிச்சலா அல்லது பொறுப்பின்மையா என்பது வேறு கேள்வி.

பொதுவாக முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கல்விக்கு நிதி ஒதுக்கீடு மொத்த ஒதுக்கீட்டில் 7.86 சதவிகிதமாக இருந்தது.

பின்னர் கல்வி ஒதுக்கீடு, மொத்தத் திட்டச் செலவில் பெறும் சதவிகிதம் குறைந்தே வந்திருக்கிறது. மேலும் கல்விக்கு ஒதுக்கப் பட்ட நிதியில், உயர் கல்வியின் பங்கு நான்காவது திட்டத்திற்குப் பின் குறைந்து வந்திருக்கிறது. கீழ்க்காணும் அட்டவணையில் உள்ள புள்ளி விபரம் இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்தும்.

ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில் கல்விக்கு, உயர்கல்விக்கு நிதி ஒதுக்கீடு

சதவிகிதம்

ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள்	மொத்த நிதி	மொத்த நிதி ஒதுக்கீடில்	ஒதுக்கீடில்	உயர் கல்வியின் பங்கு	கல்வியின் -----	பங்கு	திட்ட ஒதுக் கல்வி ஒதுக்	கீடில்	கீடில்
முதலாவது திட்டம்	7.86	0.71						9	
இரண்டாவது திட்டம்	5.83	1.02						18	
மூன்றாவது திட்டம்	6.87	1.01						15	
ஆண்டுத் திட்டம் (1966-69)	4.60	1.16						24	
நான்காவது திட்டம்	4.90	1.24						25	
ஐந்தாவது திட்டம்	3.27	0.52						22	
ஆறாவது திட்டம்	2.70	0.49						18	
ஏழாவது திட்டம்	3.70	0.53						14	
எட்டாவது திட்டம்	-	-						8	

உயர் கல்விக்குக் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக நிதி ஒதுக்கீடு குறைந்து கொண்டே வருகிறது. அதற்குக் கூறப்படும் காரணம் பள்ளிக் கல்விக்கு, குறிப்பாக ஆரம்பக் கல்விக்கு அதிக நிதி தேவைப்படுகிறது என்பதுதான். ஆரம்பக் கல்வியின் முக்கியத்தை நாம் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அதே சமயத்தில் நிதி

ஒதுக்கீட்டில் ஏதோ ஆரம்பக் கல்விக்கும், உயர் கல்விக்கும் போட்டி இருப்பது போன்ற அணுகுமுறை ஏற்றதன்று. பல துறைகளிலும் தலைமை ஏற்கும் தன்மை வாய்ந்தவர்களை உருவாக்குவது உயர் கல்வி. அது புறக்கணிக்கப்படலாகாது. பொதுவாகக் கல்விக்குச் செலவிடும் நிதியில் சமார் 18 முதல் 20 சதவிகிதமாவது உயர் கல்விக்கு ஒதுக்க வேண்டும்.

1996இல் UNDP வெளியிட்ட அறிக்கைப்படி 1992இல் உயர் கல்விக்கு உலக அளவில் ஒதுக்கப்பட்ட நிதி விபரங்கள் சதவிகித அளவில் பின்வருமாறு:

	மொத்த தேசிய உற்பத்தியில் (GNP)	மொத்தம் கல்வி ஒதுக்கீட்டில் உயர்கல்வி
உலக சராசரி	5.1	21.0
இந்தியா	3.7	15.0
வளரும் நாடுகள்	3.9	18.0
முன்னேறிய நாடுகள்	5.4	22.0

மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில் (GNP) ஏற்தாழ 3.7 சதவிகிதம் நாம் கல்விக்குச் செலவழிக்கிறோம். முன்னேறிய நாடுகள் 5.4 சதவிகிதம் போல செலவிடுகின்றன. உலக சராசரி 5.1 சதவிகிதம். நாம் கல்வி ஒதுக்கீட்டைத் தேசிய உற்பத்தியில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவிகிதத் தொகைக்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறோம். 1986இல் உருவாக்கிய கல்விக் கொள்கைப்படி நாம் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியில் 6.0 சதவிகிதம் கல்விக்குச் செலவிட வேண்டும். இத்தொகையை நம் ஒன்பதாவது ஐந்தாண் டத் திட்டத்திலாவது அடைய முடியுமென நம்பப்படுகிறது.

உயர்கல்விக்கான நிதி ஒதுக்கீடு ஒரு நல்ல அடிப்படையில் அமைய வேண்டும். அந்த ஒதுக்கீடு நல்ல விளைவைத் தர வேண்டுமாயின், நமது உயர் கல்வியின் அமைப்பில் முக்கியமான மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டும். இது பற்றிப் பல அறிக்கைகளும், பரிந்துரைகளும் இருக்கின்றன.

பொதுவாக, எந்தத் துறையில் முன்னேற்றம் காண்டப் படாயினும், அதற்குத் தேவையான அளவில் நிறுவனங்களை உருவாக்க வேண்டும். நாம் விடுதலை பெற்ற பின் மைய அளவில் பல நிறுவனங்களை உயர் கல்வியில் வளர்ச்சி, மேம்பாடு, தர உயர்வு ஆகியவற்றுக்காக நிறுவியிருக்கிறோம். அவற்றுள் பின் வருவன குறிப்பிடத்தக்கவை.

1. பல்கலைக்கழக மானியக் குழுமம் - 1956 (University Grants Commission).
2. அகில இந்தியத் தொழில் நுட்பக் கழகம் - 1988 (All India Council for Technical Education). இது 1946இல் நிறுவப்பட்டது. ஆனால் நாடாளுமன்ற அங்கீகாரம் பெற்ற நிறுவனமாக 1988இல் உருவாக்கப்பட்டது.
3. இந்திய மருத்துவக் கழகம் - 1933 (The Medical Council of India). இந் நிறுவனம் உருவாகும் வரை, மருத்துவக் கல்வி, பிரிட்டனிலுள்ள பொது மருத்துவக் கழகத்தின் (General Medical Council) கீழ் இருந்து வந்தது. இஃதன்றி இந்திய மருத்துவ ஆய்வுக் கழகம் (Indian Council of Medical Research) 1949இல் உருவாக்கப்பட்டது. இதன்கீழ் 20 ஆய்வு நிறுவனங்கள், 12 பிராந்திய மையங்கள் செயல்படுகின்றன.
4. இந்தியச் சட்டக் கழகம் (The Bar Council of India). 1961இல் வழக்கறிஞர்கள் சட்டம் (The Advocates Act) நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன் அடிப்படையில் மையத்தி லும், மாநிலத்திலும் சட்டக் கழகங்கள் (Bar Councils) நிறுவப்பட்டன. சட்டக் கல்வியின் தரத்தைப் பாதுகாப்பது இந்நிறுவனத்தின் பல பணிகளில் ஒன்றாகும்.
5. இந்திய வேளாண்மை ஆய்வுக் கழகம் - 1929 (Indian Council of Agricultural Research). இது ஒரு பதிவு செய்யப்பட்ட நிறுவனம். முதலில் 'Imperial Council of Agricultural Research' என்ற பெயரில் நிறுவப்பட்டது.

1947இல் பெயர் மாற்றம் பெற்றது. 1960இல் பெரிய அளவில் திருத்தி அமைக்கப்பட்டது.

மேலே கூறப்பட்டவையன்றி, செவிலியர் கல்வி (Nursing Education), மருந்தியல் (Pharmacy), கட்டடக்கலை (Architecture), பல் மருத்துவம் (Dental Medicine), கல்வி (Education) போன்ற துறைகட்கும் நிறுவனங்கள் உள்ளன.

பொதுவாகக் கல்வியின் தரத்தை நிர்ணயிப்பதற்கான வழி வகைகள் பற்றி நீண்ட நாட்கள் விவாதம் நடை பெற்று வந்தது. இறுதியில் எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் பல்கலைக் கழக மானியக்குழுமம் தேசியக் கல்வித் தர நிர்ணயக் கழகம் (National Assessment and Accreditation Council) என்ற நிறுவனத்தை உருவாக்கியது. அகில இந்திய தொழில் நுட்பக் கழகம் (AICTE), தேசியத் தர நிர்ணய வாரியம் (National Board of Accreditation) என்ற நிறுவனத்தை உருவாக்கியது. இவை இப்பொழுதுதான் செயல்படத் துவங்கி உள்ளன.

உயர் கல்வியின் சராசரி தரம் திருப்திகரமாக அமையாவிட டாலும் சில உச்ச நிலை நிறுவனங்களை இந்திய அரசு தோற்றுவித்துள்ளது. பொறியியல், தொழிலில் நுட்பத்தில் இந்திய தொழிலில் நுட்பக் கல்வி நிறுவனங்கள் (IIT), மேலாண்மைத் துறையில் இந்திய மேலாண்மைக் கல்வி நிறுவனங்கள் (IIM), மருத்துவத்தில், தில்லி, சண்டிகர், பாண்டிச்சேரி ஆகியவற்றில் இருக்கும் மருத்துவ முதுநிலைக் கல்வி ஆய்வு நிறுவனங்கள், கலை, சமூதாயம், அறிவியல் துறைகளில் ஜவகார்லால் நேரு பல்கலைக் கழகம் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கன. பெங்களூரில் அமைந்துள்ள பாரம்பரியம் உள்ள கல்வி மையமான இந்திய அறிவியல் கல்வி நிறுவனத்தையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். அண்மையில் கலை, அறிவியல் கல்லூரிகளில் தொழிலில் தொடர்பான, வேலை வாய்ப்பு வசதிகள் உள்ள சில பாடங்கள் இளநிலைப் பட்டப்படிப்பில் இடம்பெற பல்கலைக் கழக மானியக் கழுமம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது.

கல்வி வளர்ச்சியில் இந்த நூற்றாண்டில் இடம் பெற்ற மேம்பாடுகளில் ஒன்று, தொலை நிலைக் கல்வி, திறந்த நிலைப் பல்கலைக்கழகம் என்பன முறையான நிறுவன வடிவமும், சமுதாய அங்கீகாரமும் பெற்றமை ஆகும். இதன் முன்னோடியாகச் செயல் புட்ட பெருமை ஆந்திர மாநிலத்திற்கு உண்டு. ஆந்திரப் பிரதேசத் திறந்த நிலைப் பல்கலைக் கழகம் என்ற பெயரில் 1982இல் ஆந்திர மாநிலம் ஒரு பல்கலைக் கழகத்தை உருவாக்கியது. இப்பொழுது அது Dr.B.R. அம்பேத்கார் திறந்த நிலைப் பல்கலைக் கழகம் என அழைக்கப்படுகிறது. பின்னர் 1985இல் இந்திரா காந்தி தேசியத் திறந்த நிலைப் பல்கலைக் கழகம் தில்லியில் நிறுவப்பட்டது. தொடர்ந்து மேலும் ஆறு மாநிலங்கள் திறந்த நிலைப் பல்கலைக் கழகங்களை நிறுவியுள்ளன. இது மேலும் விரிவடையும் வாய்ப்பையடையது. திறந்த நிலைப் பல்கலைக் கழகம் கல்வியுலகில் உருவாகும் பல புதிய தேவைகளை நிறைவேற்றும் திறன் கொண்ட கல்விச் சாதனம். இதைப் பற்றித் தனியாக ஒரு கட்டுரை இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

இன்று 57 பல்கலைக் கழகங்களில் அஞ்சல் வழிக் கல்வித் துறை இருக்கிறது. பொதுவாக அவற்றின் செயல்முறை திருப்திகரமாக இருப்பதாகக் கருதப்பட வில்லை. பல்கலைக் கழகங்களில் நிதிப்பற்றாக் குறையை ஈடு செய்ய வருவாய் ஈட்டும் சாதனங்களாகவே இவை பயன்படுகின்றன. இந்த நிலைமையில் மாற்றம் தேவை.

இந்தியாவில் எல்லா மட்டத்திலும் மிகவும் கடுமையான விமர்சனத்திற்குளாகும் துறைகளில் உயர் கல்வி முதல் இடம் வகிக்கிறது. உயர் கல்வியின் மேம்பாடு பற்றி ஆய்ந்து அறிக்கை தர டாக்டர் இராதா கிருஷ்ணன் தலைமையில் 1948இல் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. அதன் பரிந்துரையின் பேரில்தான் பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமம் அமைந்தது. பின்னர் 1964இல்

பேராசிரியர் கோத்தாரி தலைமையில் கல்விக் குழுமம் (Education Commission) அமைக்கப்பட்டது. இவையன்றி உயர்கல்வி பற்றிய பல பிரச்சினைகளை ஆய்வதற்குச் சிறிதும், பெரிதுமாகப் பல குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. மைய அரசு இரண்டு முறை கல்விக் கொள்கை அறிக்கைகளை வெளியிட்டது. எனினும் உயர் கல்வியைப் பொருத்த வரை, இருப்பது விரிவடைந்த அளவிற்கு, இதுவரை இல்லாத புதிய பரிமாணங்கள் இடம் பெறவில்லை. இதற்காகக் செய்த முயற்சிகள் பல. அவை வெற்றி பெறவில்லை. குறிப்பிடத்தக்க குறைபாடுகள் பின் வருமாறு:

1. உலக முழுமையினும் உயர் கல்வி நேரடியாகப் பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் அல்லது பல்கலைக் கழகத் தகுதி பெற்ற நிறுவனங்களின் கீழ் இருக்கின்றது. இணைப்புக் கல்லூரி (Affiliated College) என்பது இந்தியா, பாகிஸ்தான், வங்காள தேசம் ஆகிய மூன்று நாடுகள் தவிர வேறு எங்கும் இல்லை. நாம் இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து இந்த ஏற்பாட்டைக் கடன் பெற்றோம். இலண்டன் பல்கலைக் கழகம் இதை விட்டு விட்டது. நாம் விட வில்லை. விடாதது மட்டுமின்றி விரிவாக்கினோம்; மேலும் விரிவாக்குகிறோம். உயர் கல்வியின் நலிவுக்கு இந்த ஏற்பாடு ஒரு தலையாய் காரணம்.
2. இணைப்புக் கல்லூரி என்ற ஏற்பாட்டிலிருந்து ஓரளவு கல்லூரிகளை விடுவிக்கத் தன்னாட்சிக் கல்லூரி (Autonomous College) என்ற ஏற்பாடு பரிந்துரைக்கப்பட்டது. 1970களின் இறுதியில் தொடங்கி, இது வரை 120-க்கும் குறைவான கல்லூரிகளே தன்னாட்சி பெற்றிருக்கின்றன. மைய அரசு 1986இல் வெளியிட்ட புதிய கல்விக் கொள்கையை உருவாக்க முனைந்த பொழுது, அது தொடர்பாகப் பல்கலைக்கழக மானியக் குழுமத்தின் கருத்தைக் கேட்டிருந்தது. அதற்காகப் பல்கலைக் கழக

மாணியக் குழுமம் அமைத்திருந்த குழுவில், பல்கலைக்கழக மாணியக் குழுமத்தின் உறுப்பினர் என்ற அளவில் நானும் இடம் பெற்றிருந்தேன். அக்குழுவின் கூட்டத்தில் நான் முற்று வைத்த பரிந்துரைகள் மூன்று. அவையாவன:

- i. ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் (1985-90) மொத்தம் உள்ள கல்லூரிகளில் குறைந்தது 10.0 சதவிகிதம் கல்லூரிகளாவது தன்னாட்சித் தகுதி (Autonomous Status) பெற வேண்டும்.
- ii. ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும், பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமம் போன்று அதற்குத் துணை நிற்கும் வகையில் மாநில உயர்கல்விக் கழகம் (State Council of Higher Education) அமைக்கப்பட வேண்டும்.
- iii. பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமம் வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு பிராந்தியங்களில் கிளை அலுவலகங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

இவை நீண்ட விவாதங்கட்குப் பின் பல்கலைக் கழக மாணியக்குழுமம் மைய அரசுக்குச் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் இடம் பெற்றன. முதலாவது இரண்டாவது பரிந்துரைகள் புதிய தேசியக் கல்விக் கொள்கையிலும் (NPE 86) இடம் பெற்றன. ஆனால் இதுவரை திருப்திகரமாகச் செயல்படுத்தப்படவில்லை. கல்லூரிகட்குத் தன்னாட்சி உரிமை அளிக்கப் பல்கலைக் கழகங்கள் தயாராய் இல்லை. அரசும் தயாராக இல்லை. ‘மாநில உயர்கல்விக் கழகம்’ சில மாநிலங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை ஏற்படுத்தப்பட்ட நோக்கங்கட்கேற்பச் செயல்படவில்லை.

3. கல்வி பொதுப் பட்டியலில் (Concurrent list) இருந்தாலும், அதன் நிர்வாகம், நிதி ஒதுக்கீடு ஆகியன மாநில அரசுகளின் கீழ் இருக்கின்றன. ஆனால் மைய அரசிற்கு U.G.C., A.I.C.T.E. போன்றவை இருப்பது போல, திட்டமில்

டவோ, கொள்கை வகுக்கவோ, மாநில அளவில் நிபுணர்கள் கொண்ட குழுக்கள் இல்லை. இந்தக் குறையைச் சரி செய்யும் பொருட்டுத்தான், மேலே கூறியது போல மாநில உயர் கல்விக் கழகம் அமைக்கப்பட்டு வேண்டுமென 1986 - தேசியக் கல்விக் கொள்கையில் கூறப்பட்டது. ஆனால் பல மாநிலங்களில் அது அமைக்கப்படவில்லை. அமைந்தவையும் முறையாக உருப்பெறவில்லை.

4. மாநில அளவில் கல்விக்குத் திட்டமிடல், முடிவுகள் எடுத்தல் ஆகியன அரசியல்வாதிகள் கையிலும் நிர்வாகி கள் கையிலும் இருக்கின்றன; நிபுணர்கள் கையில் இல்லை.
5. இணைப்புக் கல்லூரிகள் (Affiliated Colleges) என்ற அமைப்பில் கல்லூரிகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களில் மிகப் பெரும்பாலோருக்கு வகுப்பில் பாடம் நடத்துவது தவிர, பாடத் திட்டம் வகுப்பதில், கேள்வித் தாள்கள் உருவாக்குவதில், தாங்கள் கற்பித்த மாணவர்களைச் சோதிப்பதில், கல்வி தொடர்பான நடை முறைகளை நிர்ணயிப்பதில் எவ்விதப் பங்கும் இல்லை. எனவே அவர்கள் தாங்கள் பணி புரியும் நிறுவனத்தோடு ஒன்றாதவர்களாக, ஏதோ ஊதியத்துக்கு உழைக்கும் தொழிலாளர்கள் போல செயல்படும் சூழ்நிலை நிலவுகிறது. இது கல்வியுலகில் எங்குமே இல்லாத ஒரு விந்தை நிலை. இதை அடியோடு மாற்றாத வரை நமது நாட்டில் உயர் கல்விக்கு விமோசனம் இல்லை.
6. உயர் கல்வியின் தலைமைப் பீடங்களாக இருப்பவை பல்கலைக் கழகங்கள், இவற்றின் ஆட்சிக்குழு, கல்விப் பேரவை போன்றவற்றின் அமைப்பு உயர் கல்வி ஆய்வு வளர்ச்சி, கல்வித்தரம் இவற்றில் உயர்வுக்குத் துணை நிற்பவையாக இல்லை. இவற்றின் அமைப்பு மாற்றப்பட வேண்டும். இத்தேவை பல குழுக்களின் பரிந்துரையில் ஈட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

7. வேலை வாய்ப்புக்கும், உயர் கல்விக்கும் தொடர்பில்லாத நிலை தொடர்கிறது. இந்த நிலையில் மாற்றம் வேண்டுமென்பது வற்புறுத்தப்படுகிறது. எனினும், நடைமுறையில் முன்னேற்றம் இல்லை.
8. மாணவர் தொகையில் 88.0 சதவிகிதத்தினர் இளநிலை வகுப்பில் பயில்பவர்கள். இவர்கட்குப் பெரும்பாலும் முறையே எழுதப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்ட பாட நூல்கள் இல்லை. வகுப்பில் எடுக்கும் குறிப்புகளை, பரிட்சைக்குப் படிப்பதற்காகவே எழுதப்பட்ட தரமற்ற கையேடுகளை நம்பி வாழ்கிறார்கள். இந்த நிலை முழுமையாக மாற வேண்டும்.
9. நமது தேர்வு முறையை மாற்ற வேண்டுமென்ற முயற்சி கடந்த நாற்பதாண்டுகளாக நடந்து வருகிறது. நாம் வெற்றி காணவில்லை.
10. கல்வியாண்டு (Academic Year) முறையில் இருந்து “அரை ஆண்டு” (Semester) முறைக்கு மாற்ற வேண்டும் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டாலும், நாம் இது வரை அதை நடைமுறைப் படுத்தவில்லை. உயர் கல்வி, ஏறத்தாழ உலகு முழுவதும் செமஸ்டர் முறையில்தான் செயல் படுகிறது.
11. கல்லூரிகளில் மாணவர்கள் வருடத்திற்குக் குறைந்தது 180 - நாட்கள் வகுப்பில் பாடம் கேட்கும் வாய்ப்புப் பெற வேண்டும் என்பது பல்கலைக் கழக மானியக் குழுமத்தின் பரிந்துரை. அண்மையில் 76 பல்கலைக் கழகங்களில், 1095 கல்லூரிகளில் எடுத்த கணக்குப்படி 22.1 சதவிகிதம் பல்கலைக் கழகங்கள், 5.6 சதவிகிதம் கல்லூரிகள் 100 நாட்களுக்கும் குறைவாகவே மாணவர்களைப் பயிற்றுவிக்கின்றன. மாணவர்கட்கு 180 நாட்கள் வகுப்பு இருப்பது

அரிது என்பதே நிலை. கண்டிப்பான கண்காணிப்பு இல்லை. பதவியில் உள்ளோர் பார்த்தும் பாராது போவது நடைமுறை.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் உயர் கல்வி வாய்ப்புகள் விரிவடைந்திருக்கின்றன. ஆனால் பொருளாதார, சமுதாய மேம்பாட்டிற்குத் தேவையான பாடத் திட்டங்கள், பயிற்று முறைகள், தரம் இவற்றில் நிறைவு தரும் முன்னேற்றம் இடம் பெறவில்லை. குறைந்து வரும் நிதி ஒதுக்கீடு பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். அதுவும் ஒரு காரணம். ஆனால் அதுவே முழுக் காரணமன்று.

சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், உயர் கல்வித் துறையின் அமைப்பில், செயல்பாட்டில் பெரிய மாற்றங்கள் தேவை. அவற்றைச் செய்யாது அதிக நிதி ஒதுக்குவதன் மூலமே கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த இயலாது. இந்த மாற்றங்களைச் செய்வதற்கு அடிப்படைத் தேவை நிதி மட்டுமன்று. செய்ய வேண்டும் என்ற கவலை தேவை. செய்வோம் என்ற உருதி தேவை. செய்யும் திறன் கொண்ட நிபுணர்களின் ஒத்துழைப்பைக் கோரும் அனுகுமுறை தேவை. கல்வி வளாகத்தில் அரசியல் அடியெடுத்து வைக்காது காக்கும் பண்பு நமது அரசியல் தலைவர்கட்டுத் தேவை.

அறிவியல் பார்வை

நேரு பெருமகன் தம் வாழ்நாள் முழுவதும், 'நமது மக்களுக்கு அறிவியல் பார்வை வேண்டும்; நமது தனி வாழ்விலும், பொது வாழ்விலும் நாம் அறிவியல் அனுகுமுறையைக் கையாள வேண்டும்' என்பதைச் சலிக்காது கூறி வந்தார். அவரது அனைத்து முயற்சிகளிலும் நமது மக்கள் அறிவியல் மனப் பான்மை கொண்டவர்களாக வாழ வேண்டும் என்ற நீங்காத ஆசையின் பிரதிபலிப்பைக் காணலாம்.

நமது நாட்டிற்கு அறிவியல் என்பது முழுமையும் புதிதன்று. நமது முன்னோர்கள் அறிவியல் துறையில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே சாதனைகள் புரிந்திருந்தனர். அதற்குப் பல சான்றுகள் காணலாம். ஆனால் இன்று நாம் பயன்படுத்தும் அறிவியல், தொழில்நுட்பம் ஆகியன நமது மன்னுக்குப் புதியவை. மேலை நாட்டிலிருந்து நாம் இறக்குமதி செய்தவை. இதற்கு ஒரு சான்று கூறி விளக்குவது பொருந்தும். நமது முன்னோர்கள் மருத்துவத் துறையில் கணிசமான முன்னேற்றம்

கண்டிருந்தனர். ஆயுர்வேதம் நீண்ட பாரம்பரியம் உடையது. அது போன்றே சித்த மருத்துவம் தமிழகத்தில் வளர்ந்திருக்கிறது. பெரிய அளவில் ஓலைச் சுவடிகள் இன்னும் நூல் வடிவம் பெறாமல் இருக்கின்றன. ஆனால் நமக்கு 'அல்லோபதி முறை' (Allopathic System) எனும் ஆங்கில மருத்துவ முறை முழுமையும் புதிதானது. அதில் நமக்கு எந்தப் பாரம்பரியமும் இல்லை. இன்று நாம் பயன்படுத்தும் அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும் (Science and Technology) அல்லோபதி மருத்துவ முறை போன்று நமக்கு முழுவதும் புதியனவாகும். இன்று நாம் முதல் வகுப்பில் இருந்து, முதுகலைப் பட்டம் வரை கற்கும், கற்பிக்கும் அறிவியல் மேலை நாட்டினர் பங்களிப்பு, நமது முன்னோர் அறிவியல்-தொழில் நுட்பத் துறையில் அடைந்திருந்த முன்னேற்றம் இன்று வரலாறு: மாணவர் பாடத்திட்டத்தில் இடம் பெறுவதன்று. இதை நாம் உணர வேண்டும்.

இன்றைய அறிவியல் - தொழில் நுட்பம் மேலை நாட்டில் உருவானவை என்று கூறினோம். ஆனால் அங்கும் அவை நீண்ட பாரம்பரியம் உள்ளவை அல்ல. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இருந்து தொடங்கியவைதான். அறிவியல் முறைக்கு (Scientific Method) வித்திட்டவர் கெவிலியோ. அவர் காலத்திலிருந்து தொடங்கி அறிவியல் இன்று கற்பணக்கும் எட்டாத வளர்ச்சியைக் கண்டிருக்கிறது. முன்னேறிய நாடுகளில் மக்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையின் ஒரு கூறுபாடாக அறிவியல் உருவாகியிருக்கிறது; ஒர் அங்கமாக இடம் பெற்றிருக்கிறது. அன்றாட வாழ்வினின்றும் பிரித்துப் பார்க்க இயலாத அளவிற்கு ஒன்றி நிற்கிறது. நம்மைப் பொருத்தவரை, அது நமது நீரோடும், நிலத்தோடும், காற்றோடும் கலந்ததாக இல்லை. நமது நாட்டின் வயலிலும், வாய்க்காலிலும், காட்டிலும், மேட்டிலும் நிறைந்து வளரும் செடி கொடி போல் பரவவில்லை. பாதுகாக்கப்படும் சூழ்நிலையில் ஒதுங்கி வளரும் 'குரோட்டன்' செடி போல இருக்கிறது. பாமர மக்கட்கு அது ஒரு மேம்பாட்டுக் கருவியாக அறிமுகமாகவில்லை. இதன் விளைவை நாம் நமது பொருளாதார வளர்ச்சியிலும் காணலாம்.

விடுதலை பெற்ற பின் இந்தியா அறிவியல், தொழில் நுட்பத் துறையில் கணிசமான முன்னேற்றம் கண்டிருக்கிறது. அறிவியல், தொழில்நுட்பக் கல்வியில் தரம் வாய்ந்த சில கல்வி நிறுவனங்கள் உள்ளன. மேலை நாட்டிலுள்ள ஆய்வு நிறுவனங்களுடன் ஒப்பிடத்தக்க ஆய்வுச் சாலைகள் உள்ளன. உலகம் ஒப்பும் நிபுணர்கள் நம்மிடையே உள்ளனர். பலர் முன்னேறிய நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களால் பேராசிரியர் பதவியில் அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். பேராசிரியர் பதவிக்குப் பலர் அழைக்கப்படுகின்றனர். இருந்தும் நமது மக்களிடையே அறிவியல் பார்வை வளர்வில்லை. அறிவியல் மனப்பான்மை வேறான்றவில்லை. இன்று மிகப் பெரிய தொழில் கூடங்கள் நம் நாட்டில் இருக்கின்றன. அவற்றுள் பல மிகவும் நவீனமானவை. தொழில் துறையில் உலகின் முக்கியமான பத்து நாடுகளில் நம் நாடும் ஒன்று எனும் இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம். நம் நாட்டில் ஆற்றல் வாய்ந்த தொழில் அதிபர்கள் இருக்கிறார்கள். எனினும் தொழில் நாகரிகப் பண்பு (Industrial Culture) உருவாகவில்லை. இது நமது சமுதாயத்தில் நாம் காணும் பெரிய குறைபாடு.

அறிவியல் பார்வை என்பதன் மூலம் ஓர் அணுகுமுறையை நாம் குறிப்பிடுகிறோம். பொதுவாக அறிவியல் உலகம், நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளாத மரபை உடையது. எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும், எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவியல் உலகின் அடிப்படை. கொள்கையாயினும், கோட்பாடாயினும் அவை முறையான வாதங்கட்கும், சோதனைகட்கும் உட்படுத்தப்பட வேண்டும். அவற்றின் அடிப்படையில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இது அறிவியல் உலகின் மரபு.

மனிதன் தனது அன்றாட வாழ்வில் எடுக்கும் முடிவுகளில், தனது பகுத்தறிவிற்கு, ஆய்விற்கு, அதன் வழி கண்ட முடிவுகளுக்கு, நடை முறையில் என்ன இடம் கொடுக்கிறான்; எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறான் என்பதைப் பொருத்ததே அறிவியல் பார்வை ஆகும். அறிவியல் பார்வையில் முக்கியமான ஒரு கூறுபாடு குறிப்பிடப்பட வேண்டும். அறிவியல்

பார்வை மனித முயற்சியை வளர்ப்பது; நம்மைச் செயலுக்குத் தூண்டுவது. நமக்குள் அணைக்கட்டு நீர் போலத் தேங்கியிருக்கும் ஆற்றல் பிரவாகமாகப் பெருக்கெடுக்க உதவுவது. நம்மைப் படைத்தவன் இருக்கலாம். ஆனால் நாமும் படைப்புத் திறன் பெற்றவர்களே எனும் நம்பிக்கை நிறைந்த வாழ்வியலுக்கு வழி வகுப்பது.

நாம் வாழ்வது அறிவியல் தொழில் நுட்ப யுகம், அல்லது கல்வியுகம் என்றே அழைக்கப்படுகிறது. அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும்தான் தொழில் புரட்சியை ஏற்படுத்தித் தொழில் நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்தன. அறிவியலையும், தொழில் நுட்பத் தையும் பயன்படுத்துவதன் மூலம் இரு முக்கிய முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

1. இயற்கை வளங்கள் என்பன நிலம், நீர் மட்டும் என்ற நிலையிலிருந்து வளர்ந்து, கனி வளம், எண்ணெய் வளம் ஆகியவற்றையும் நம்மால் பயன்படுத்த முடிந்தது.
2. மனிதன் தன்னுடைய தசைவலி, தான் பழக்கிய விலங்குகளின் தசைவலி என இரண்டை மட்டும் வினை செய்வதற்குப் பயன் படுத்தும் நிலையிலிருந்து, நிலக்கரி, எண்ணெய், எரிவாயு, மின்சாரம் பின்னர் அணுப்பகுப்பு போன்றவற்றிலிருந்து ஆற்றலைப் பெற்றுப் பணி முடிக்கும் நிலைக்கு வளர முடிந்தது. இது மனித ஆற்றலின் எல்லையை எண்ணிப் பார்த்திராத அளவிற்கு விரிவாக்கியது. மனிதனின் முன்னேற்றப் பாதையின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் 1950 வரை அவன் கண்ட கருவிகள், அவன் “தசைவலி” மூலம் பெறும் உற்பத்தித் திறனை மிகுத்தன. 1950-க்குப் பின்னர் அவன் கண்ட கணிப்பொறி அவன் ‘மதிவளி’ மூலம் பெறும் உற்பத்தித் திறனை அவன் கற்பனை செய்திராத அளவிற்கு மிகுத்தது. இங்கு இரண்டு சான்றுகள் கூறுவது பொருந்தும்.

ஏறத்தாழ 200 ஆண்டுக்கு முன் மால்த்துஸ் (Malthus) என்ற சமுதாயப் பொருளாதார நிபுணர் ஓர் ஆருடம் (Prediction) கூறினார். மனித சமுதாயத்தின்

உணவு உற்பத்தியை விட, அதி வேகத்தில் மக்கள் தொகை அதிகரிக்கிறது. எனவே ஒரு கட்டத்தில் உணவுப் பற்றாக் குறை, அதன் வழி பஞ்சம், பட்டினி, பரவலான தொத்து நோய், சண்டை, சச்சரவு இவற்றால் ஏராளமான மக்கள் இறப்பதைத் தவிர்க்க இயலாது. இது அவரது கணிப்பு.

அவரது கணிப்பின் அடிப்படையில் தவறில்லை. ஆனால் அவர் அறிவியல்-தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியின் காரணமாக, உணவு உற்பத்தி பன்மடங்கு அதிகரித்த மாற்றத்தை முன் கூட்டியே எதிர் பார்க்கவில்லை. இந்த நூற்றாண்டில் பால் எர்லிக் (Paul Ehrlick) என்பவர் 1966இல் தமது அறிக்கையில் பின்வருமாறு கூறினார்:

வருகிற 1970-1985 காலப் பகுதியில் உலகில் பரவலாகப் பஞ்சம் ஏற்படும். அதற்கு முன் பினேக் போன்ற நோய்கள், அணுக்குண்டுப் போர் முதலியவற்றால் பலர் மடியாமல் இருந்தால், கோடிக் கணக்கான மக்கள் பட்டினி யால் இறப்பார்கள்.

இந்த ஆரூடமும் நல்ல வேளையாகப் பொய்த்து விட்டது. காரணம் - பசுமைப் புரட்சி. அதுவும் அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் தந்த கொடைதான்.

இன்னொரு சான்றுக்கு நாம், தமிழ் நாட்டையே எடுத்துக் கொள்வோம். 1991இன் கணக்கெடுப்பின் படி, நமது மக்கட தொகை உலக மக்கள் தொகையில் 1.1 சதவிகிதம். இன்றிலிருந்து 2000 ஆண்டுகட்கு முன் உலக மக்கட தொகை சுமார் 25 கோடி. அன்றைய தமிழக மக்கட தொகை ஏற்ததாழ் 27.5 இலட்சம் போல இருந்திருக்கும். இன்றுள்ள நிலமும் நீரும் அன்றும் இருந்தன. காவிரியில் அண்டை நாட்டினர் அன்று எந்த அணையும் கட்டவில்லை. இருந்தும் தமிழ் இலக்கியம், சங்க காலம் தொட்டு வறுமை பற்றிப் பேசுகிறது. பசியைப் பிணியாக எண்ணிப் ‘பசிப்பிணி’ என்றது தமிழினம்தான். இன்று 5.6 கோடி (1991) தமிழ் மக்கள், முன்பு போல் இருபது மடங்கினர் வாழ்கின்றனர். பசி இருக்கலாம். பஞ்சம் இல்லை; பட்டினி

இல்லை. இந்த நிலைமை, உருவாக்குத் துணை செய்தது அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும்தான்.

அறிவியல் தொழில் நுட்பம் படைத்த கருவிகளைப் பயன்படுத்தியதன் மூலம் எல்லாத் துறைகளிலும் தனி மனிதனின் உற்பத்தித் திறன் (Productivity) பல மடங்கு உயர்ந்தது. இன்று முன்னேறிய நாடுகட்கும், பின் தங்கிய நாடுகட்கும் உள்ள முக்கியமான வேறுபாடே உற்பத்தித்திறனில் இருக்கும் வேறுபாடு தான்.

இந்தக் கட்டத்தில் அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தினைப் பயன்படுத்துவதற்கான இன்றியமையாத தேவையைக் குறிப்பிட வேண்டும். பசுமைப் புரட்சியைப் பொருத்தவரை உணவு உற்பத்திச் சாதனங்களை உருவாக்கியவர்கள் அறிவியல் - தொழில் நுட்ப வல்லுநர்கள். ஆனால் உற்பத்தியைப் பெருக்கிய வர்கள் விவசாயிகள்தான். அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும் விவசாயிகளைச் சென்றடைந்த பின்தான் இந்த மாற்றம் ஏற்பட்டது.

முன்னேறியுள்ள நாட்டினர் கண்டுள்ள மேம்பாடு (Development) அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும் தந்த வரம்தான். எனினும் அறிவியல், தொழில் நுட்பக் காணல்கள் (Inventions), புனைவுகள் (Innovations) மட்டுமே இவற்றைச் சாதித்துவிடவில்லை. அவை மக்கள் பயன்படுத்தும் வகையில் அவர்களைச் சென்றடைந்தன. அவர்களது சிந்தனையில், பார்வையில், தம்மை எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகளைப் பார்க்கும் முறையில், புரிந்து கொள்ளும் திறனில், அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கை முறையில், நம்பிக்கைகளில் பெரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. அந்த மாற்றங்கள்தான் அந்தச் சமுதாயங்களில் அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும் மேலும் வளரும் சூழ்நிலையை உருவாக்கின. அறிவியல் தந்த கருவிகளை, செய்முறைகளைத் தங்கள் நலனுக்குப் பயன்படுத்தும் திறனை மக்களிடம் உருவாக்கின.

என்ன? ஏன்? எப்படி? என ஆங்காங்கு கேள்விகளை எழுப்பும் அனுகுமுறை, அக்கேள்விகட்குப் பதில் காணும் திறனை வளர்த்தது. ஒவ்வொரு முறையான கேள்வியும்,

அதற்குக் கண்ட பதிலும், மனித சமுதாயத்தை ஒரு அடிமுன் செல்ல உதவியது. சில சமயங்களில் புரட்சிகரமான மாற்றங்களையும் உருவாக்கியது. நமது சமுதாயம் பரந்த அளவில் இன்னும் அறிவியல், தொழில் நுட்பச் சிந்தனையின், அனுகுமுறையின், அறிவியல் விழுமியங்களின் அறிமுகத்தைப் பெறவில்லை. நம்பிக்கைகளையே அடிப்படையாக வைத்துச் செயல்பட்ட வேளாண்மை நாகரிக வரம்புகளைத் தாண்டி வெளி வரவில்லை. காலாவதியாகிவிட்ட பல பாரம்பரியச் சுமைகளை இறக்கி வைக்கவில்லை. நமது சமுதாயத்தில் அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும் ஆங்காங்கு ஒன்றி பரப்பும் மின் விளக்குகள் போல் இருக்கின்றன. அவற்றுள் சில பிரகாசமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அவை பரவலாக அங்கிங்கணாதபடி எங்கும் ஒன்றி வீசும் முழு நிலவு போன்று இல்லை.

வேளாண்மை நாகரிகத்தில் ஒவ்வொரு சிற்றாரும் அதற்குத் தேவையான தொழில் நுட்பத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் திறன் கொண்டவையாக இருந்தன. அவர்களது தேவைக்கேற்பதச்சர், கொல்லர், குயவர், கொத்துத் தொழில் செய்வோர், காலனி செய்வோர், உடை வெளுப்போர் எனத் தன்னிறைவு கொண்ட சமுதாயமாக இருந்தது. தொழில் நாகரிகத்திலும் அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் தொழில் நுட்பத் திறன் உள்ளதாக ஒவ்வொரு சிற்றாரும் அமைய வேண்டும். அந்த அளவிற்கு அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும் பரவலாக மக்கள் மன்றத்தில் இடம் பெற வேண்டும். அது பல வகையான பருப்பொருள்களாக மட்டுமின்றி மக்களது பார்வையிலும், அனுகுமுறையிலும் பிரதிபலிக்க வேண்டும். அறிவியல் பார்வை எத்தனையோ விருப்பு, வெறுப்புகளை முழுமையாக நீக்காவிட்டாலும் கணிசமாகத் தளர்த்தும் தன்மையுடையது; கருத்துக் குத் தெளிவுட்டும் திறனுடையது; தன் முயற்சிக்கு ஊக்கமளிக்கும் கருவுடையது; வாழ்க்கையில் பல பரிமாணங்களைச் சற்றுப் புதிய கோணத்தில் பார்க்கும் வாய்ப்புகளைப் படைக்கும் வாயில்களைத் திறக்கும் இயற்கையைக் கொண்டது. இதற்கேற்ற மாற்றம் இன்னும் பரவலாக நமது நாட்டில் மக்களிடையே உருவாகவில்லை. இதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்வது நம் தலையாய்கடமை.

அறிவியல் தந்த அடைய பாத்திரம்

இந்த நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியின் முதற் பகுதியில் அதாவது அறுபதுகளில் இந்த நாடு சற்றுப் பயங்கரமான உணவுப் பஞ்சத்தை எதிர் நோக்கியது. இதைப் பற்றியும், 1966-67இல் டாக்டர் பால் எர்லிக் வெளியிட்ட அறிக்கை பற்றியும் முன்பே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இந்தப் பேராபத்தைத் தவிர்த்தது பசுமைப் புரட்சி. இதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தவை: அறிவியலும், தொழில் நுட்பமும்; இத்துறையில் இடம் பெற்ற புதிய புனைவுகள் (Innovations); இவற்றைப் பயன்படுத்துவதில் நாம் காட்டிய திறமை; வல்லமை. பசுமைப் புரட்சி மதிவளத்தின் சாதனைக்கு ஒரு பொருத்தமான சான்று.

நாட்டின் பெரியவர்கள் பலர் - சில சமயங்களில் மற்றவர் களும் கூட - ‘சுய சரிதை’ எழுதுகிறார்கள். அவர்களது அனுபவங்களும், சாதனைகளும் சமுதாயத்திற்கும், தனிப்பட்ட வர்களுக்கும் வாழ்க்கையில் பயன்படும் என்ற அடிப்படையில்

தான் சுயசரிதை எழுதப்படுகிறது. அமெரிக்க மேதையாகிய பெஞ்சமின் ஃப்ராங்க்லினின் சுயசரிதையை ஒரு வாழ்வியல் நூல் என்றே கூறலாம். திரு. சி.சுப்ரமண்யம் அவர்கள் 'என் வாழ்க்கை நினைவுகள்' என்ற தலைப்பில் எழுதியுள்ள அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றின் இரண்டாவது தொகுதி, 'பசுமைப் புரட்சி' என்ற தலைப்பில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

ஏறக்குறைய 320 பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட இத்தொகுதி 1962 முதல் 1970 வரையிலான மிகக் குறுகிய காலப்பகுதியைப் பற்றியதே என்பதோடு, அதில் அவர் தமது சொந்த வாழ்க்கை பற்றிக் கூறியிருப்பதும் சொற்பம் என்றே கூறிவிடலாம்.

மாநில அரசியலிலிருந்து மையத்திற்கு வந்து 1962-ல் எஃகு - கனரகத் தொழில் துறை அமைச்சராகி, அதன் பின்னர் 1964-ல் உணவு - வேளாண்மைத் துறை அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்று; 1967-ல் தேர்தலில் தோற்ற பின் பதவி விலகிச் சென்னை திரும்பியது போன்றவைதான் சொந்த நிகழ்ச்சிகள்.

ஒரு கூறுபாடு குறிப்பிடத்தக்கது. 1967-ல் சென்னை திரும்பிய அவருக்கு நல்ல வேளாயாக சொந்த வீடு இருந்தது. ஆனால், வாழ்க்கையை நடத்த வருமானத்திற்கு வழி என்ன என்ற கேள்வி அவர் முன் விசுவரூபம் எடுத்து நின்றது. தமது பழைய தொழிலான வழக்கறிஞர் பணியை மேற்கொள்ளலாமா என அவர் எண்ணிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் திரு. நா. மகாலிங்கம் தமது தொழில் நிறுவனங்களுக்குச் சட்ட ஆலோசகராக இருக்குமாறு அழைத்து. மாதம் ரூ.2,500 கொடுத்து, அவரது பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்கிறார்.

மாநில அரசில் பத்து ஆண்டுகள் நிதி அமைச்சராகவும், கல்வி அமைச்சராகவும், மைய அரசில் ஆறு ஆண்டுகள் கேபினெட் தகுதி பெற்ற அமைச்சராகவும் இருந்த ஓர் அரசியல் வாதி, பதவி துறந்த அடுத்த நாளிலிருந்து அன்றாட வாழ்வுக் குரிய வருமானத்தைப் பற்றிக் கவலைப்பட நேர்ந்தது என்பது இன்று நம்மால் புரிந்து கொள்ள இயலாத்தாக ஆகி விட்டது. இது நடந்தது ஒன்றும் விக்கிரமாதித்தன் காலத்தில் அல்ல. இன்றிலிருந்து முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான்.

இப்படியும் இந்திய அரசியலில் அமைச்சர்கள் இருந்தார்களா என்ற கேள்விக்குறி; பிறகு இருந்தார்கள் என்று அறியும் பொழுது வியப்பு; இப்படியும் அமைச்சர்கள் இருந்த காலமும் இருந்தது என்ற பெருமூச்சு; இறந்த காலத்தை எண்ணிச் சற்று ஏக்கம். இவை வாசகர் உணர்வுகள்.

320 பக்கங்கள் கொண்ட இந்த நூலில் எஃகு - கனரகத் தொழில் துறையையும், உணவு - வேளாண்மைத் துறையையும் திருத்தியமைக்க, செம்மைப்படுத்த, அவற்றின் செயல்திறனை உயர்த்த அவர் செய்த முயற்சிகள்தான் முழு இடத்தையும் ஆக்கிரமித்திருக்கின்றன. ஊன்றிப் படிக்கும் பொழுது, அவர் தம் செயல் முறையின் கூறுபாடுகள், அவரது தனித்துவம் பற்றிய விளக்கமாக மட்டுமன்றி, மேம்பாட்டுக்குத் தடம் காட்டும் தத்துவமாகவும், மதிவளத்தின் ஆற்றல் பேசும் காவியமாகவும் ஒளி விடுகின்றன. அந்த அடிப்படையில்தான் இக்கட்டுரை இங்கு இடம் பெற்றுள்ளது.

1962இல் பொறுப்பேற்ற பொழுது, பிலாய், ரூர்கேலா, தூர்க்காபூர் ஆகிய இடங்களில் அமைந்த மாபெரும் எஃகுத் தொழிற்சாலைகள், அவற்றின் உற்பத்தித் திறனில் 30, 40, 50 போன்ற சதவீத அளவிலேயே செயல்பட்டு வந்தன. ஓராண்டுக்குள் 90 இலிருந்து 100 சதவீத உற்பத்தித் திறனை எட்டும் அளவிற்கு அவை செயல்படும் முறையை மாற்றியமைத்து நாடாளுமன்றத்திற்கு அறிவிக்கிறார். இதற்காக முதலீடு அதிகப்படுத்தப்பட வில்லை. புதிய தொழில் நுட்பம் வரவழைக்கப்பட வில்லை. ஆழ்ந்த சிந்தனையின் அடிப்படையில் செய்த சில மாற்றங்கள்தான்.

அதே போன்று, அவர் உணவு - வேளாண்மைத் துறையை ஏற்ற பொழுது, அவரது உறவினர், நண்பர் மகிழ்ச்சி அடைய வில்லை. மற்றையோர் அனுதாபத்தொடு பார்த்தனர். இது பலர் தோல்வியுற்ற களம். அதில் இவர் இறங்க வேண்டுமா என்பது அவர் நலம் கருதிய பலர் மனத்தில் எழுந்த கேள்வி; அதைக் கவலை என்றாலும் பொருந்தும். அவரைப் பொருத்தவரை,

'கொடுத்த பொறுப்பை ஏற்பது; கூடியவரை வெற்றிகரமாகச் செய்து முடிக்க முயல்வது' என்ற குறிக்கோளின் அடிப்படையில், உணவு - வேளாண்மைத் துறைப் பொறுப்பினை ஏற்றார்.

அவர் பொறுப்பேற்ற பொழுது, இந்தியா கடுமையான உணவுப் பற்றாக்குறையில் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. உணவு இறக்குமதி தவிர்க்க முடியாதது என்ற நிலை; அதே சமயம் இறக்குமதியை அரசியல் காரணங்களுக்காகவும், பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காகவும் எதிர்த்தவர்கள் பலர். வயிற்றைக் கட்டியேனும் நமது நாட்டின் பெருமையைக் காக்க வேண்டும். உணவுப் பொருளில் சிக்கண்டதைக் கடைப் பிடிக்க மக்கள் உதவியை நாட வேண்டும் என்று எண்ணியோர், எழுதியோர் பலர்.

பசியைப் பங்கிட்டு வழங்கும் அரசை மக்கள் மன்றம் மன்னிக்காது என்பதை உணர்ந்த சி.எஸ். அவர்கள் நடை முறைக்கு உகந்ததாக இரண்டு வழிகள்தான் உள்ளன என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்தார்:

1. தற்காலிகமாகப் பற்றாக்குறையைச் சமாளிக்க அமெரிக்கா விலிருந்து பி.எல்.480 (P.L.480) திட்டத்தின் கீழ் உணவுப் பொருள் வாங்குவதைத் தொடர்வது.
2. தன்னிறைவு பெறுவதற்கான தீவிரமான திட்டத்தை உருவாக்கி, அதை ஓர் ஐந்தாண்டுக்குள் செயல்படுத்த முன்ன வது.

அமைச்சருக்கு அமைய வேண்டிய கூறுபாடுகள் பற்றிப் பேசும் பொழுது வள்ளுவர் 'ஒருதலையாச் சொல்லலும் வல்லது அமைச்சு' என்பார்.

'தெரிதலும் தேர்ந்து செயலும் ஒருதலையாச் சொல்லலும் வல்லது அமைச்சு'

என்பது குறள். பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான பல வழிமுறைகளை ஆராய்ந்து. அவற்றுள் பொருத்தமான ஒன்றைத் தேர்ந்து, அதன்படி நடக்க வேண்டுமென்று உறுதியாக அரசனுக்கு

அறிவுரை கூறுவதுதான் அமைச்சரின் கடமை. கண் முன் நிற்கும் ஒரு பிரச்சினைக்குத் தீர்வு தேடும் அரசனிடம் இப்படியும் செய்யலாம்; அப்படியும் செய்யலாம்; இவ்வாறு செய்தால் பலன் இது; இதை விடுத்து இன்னொரு முறையில் செய்தால் பலன் இது என்பது போன்ற பல தீர்வுகளை முன் வைப்பது அமைச்சர் பணியன்று.

தீர்வுகள் பல இருப்பின், அவற்றின் நிறை குறைகளை ஆய்ந்து, குழப்பம் கடந்த உறுதியான முடிவைச் சொல்வதுதான் அமைச்சரின் கடமை. என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதில் அரசை எந்த விதமான சபலத்திற்கும் சி.எஸ். உள்ளாக்கவில்லை. அவர் முன்பு குறிப்பிட்டுள்ளபடி தமது கருத்தை உறுதியாக முன் வைத்தார்.

ஒரு செயலை முடிப்பதற்கு முக்கியமான துணை பற்றிப் பேச வந்த வள்ளுவர்.

'தெரிந்த இனத்தோடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வார்க்கு அரும்பொருள் யாதொன்றும் இல்'

என்பார். இது ஏறத்தாழ எல்லாச் சூழ்நிலைக்கும், எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்தும் ஞான வாக்கு. சி.எஸ். முதலில் தெரிந்த இனத்தைத் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டார். உணவு - வேளாண்மைத் துறையை ஏற்றதும்,

- i. வேளாண்மைத் துறை நிர்வாகிகளைக் கொண்ட குழு ஒன்று
- ii. வேளாண்மைப் பொருளாதார வல்லுநர்களைக் கொண்ட குழு ஒன்று;
- iii. வேளாண்மை அறிவியல் அறிஞர்களைக் கொண்ட குழு ஒன்று.

ஆக மூன்று குழுக்களை உருவாக்கினார். இந்த இனத்தோடு கலந்து, விவாதித்து, தாழும் எண்ணி, பிரதம மந்திரிக்கும் சரி, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கட்கும் சரி, செயல்படுத்த வேண்டிய அரசு அலுவலர்கட்கும் சரி, இன்றைய நிலையில் இதுதான் வழி;

இதுதான் ஏற்ற திட்டம் என்று உறுதியாக ஒரு தலையாக முன் வைத்தார்.

தெரிந்த இனத்தின் அறிவுரை பெற்று எடுத்த முடிவுகளின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்ட திட்டம் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். அதற்கு அவரது அனுகுமுறையில் நாம் காணும் கூறுபாடுகள்:

- i. வளரும் நாட்டின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைக்கு, வாழ்க்கைத் தர உயர்வுக்கு அறிவியல் - தொழில் நுட்பம்தான் கருவி. அதை முழுமையாகப் பயன் படுத்த வேண்டும்.
- ii. 'தெரிந்த இனத்தோடு' தேர்ந்து எண்ணிச் செய்ய வேண்டிய வழிகளை வகுக்க வேண்டும்.
- iii. செயல்படுத்த, 'இதனை இதனால் இவன் முடிக்கும்' என்ற அடிப்படையில் வல்லுநர்களைத் தேடிப் பிடித்துப் பொறுப்பினை ஒப்படைக்க வேண்டும்.
- iv. 'வினைக்குரிமை, நாடிய பின்றை அவனை அதற்குரியன் ஆகச் செயல்' என்ற வள்ளுவர் வழி நின்று, தேர்ந்தெடுத்த வல்லுநர்கட்கு அதிகாரமும், நிறுவனத்திற்குத் தன்னாட்சியும் வழங்க வேண்டும்.
- v. இந்திய ஆட்சிப் பணியினர் திறமையானவர்கள். நிர்வாகத் தில் திறமையுள்ளவர்கள் தேவையானவர்கள் தான்; ஆயினும் 'அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும்' அவர்களே ஆட்சி செலுத்துவது அறிவியல் உலகின் நவீன நிர்வாகத்திற்கும், மேலாண்மைக்கும், மேம்பாட்டுப் பணிக்கும் ஏற்றதன்று. வல்லுநர்கள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில், முழுப் பொறுப்புடன், முழு அதிகாரத்துடன் இருக்க வேண்டும்.

மேலே கூறிய ஜந்து கோட்பாடுகளையும், எழுத்தளவில் பேச்சளவில் நிறுத்தி விடாது, எஃகு - கனரகத் தொழில் துறை, உணவு - வேளாண்மைத் துறை இரண்டிலும் முழுமையாகச் செயல்படுத்தினார். அவரது வெற்றிக்கு இவையே அடிப்படை;

இவற்றிற்கு மதிவளத்தின் மீது அவர் வைத்திருந்த நம்பிக்கையே அடிப்படை என்பதும் நமக்குப் பக்கமைப் புரட்சி தரும் பாடம்.

அவரது மேற்கூறிய அணுகுமுறைக்குச் சில சான்றுகள் கூறுவது பயன் தரும். தெரிந்த இனத்தோடு சேர்ந்து எண்ணிச் செய்வதற்கு அவர் அமைத்த மூன்று குழுக்களைப் பற்றிக் கூறினோம். தொடர்புடைய மற்றவர் கருத்தையும் கேட்டு அறிந்தார். இதனை, இதனால், இவன் முடிக்கும் என்று ஆய்ந்து ஒவ்வொரு பணிக்கும், அப்பணியில் அனுபவமும் மதி நுட்பமும் வல்லமையும் கொண்டாரெத் தேடிக் கண்டு அழைத்தார். தம்மை அணுகி நின்று, ஆதரவு தேடுபவர்கட்குப் பதவி தரவில்லை. இன்றைய சூழ்நிலையில், ஆட்சியிலிருப்போர் பலர் தமது வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் தவமிருப்பவர்கட்குச் சலுகை காட்டுகிறார்கள். அவருடைய அணுகுமுறை அதுவன்று.

ஓரிசாவில் பணி புரிந்த B. சிவராமன், I.C.S. அவர்களை தேடிப் பிடித்துத் தமது துறையின் செயலர் ஆக்கினார். இந்திய வேளாண்மை ஆய்வு மன்றத்திற்கு (ICAR) வேளாண்மைத் துறைச் செயலர்தான் இயக்குநராக இருந்து வந்தார். வாழையடி வாழையென வந்த பழக்கத்தை மாற்றி அங்கு ஆய்வு வல்லுநர் ஒருவர் தலைமையேற்பதே முறை என்று டாக்டர் பி.பி. பால் (B.P.Pal) என்ற அறிவியல் நிபுணரை இயக்குநராக்கினார். அவருக்குப் பின்னர் டாக்டர் எம்.எஸ். சுவாமிநாதன் அவர்களைக் கொண்டு வந்தார்.

புதிய திட்டங்களைப் பெரிய அளவில் உருவாக்கிச் செயல் படுத்துவதற்குப் புதிய நிறுவனங்கள் தேவை. நிறுவனங்கள் திறமை வாய்ந்த தலைவர்களால் உயர்வு பெறுகின்றன. நிறுவனங்களே, திறமை வாய்ந்த தலைவர்களை உருவாக்கவும் துணை புரிகின்றன. 'தேசிய பால் மேம்பாட்டு வாரியம்' (National Dairy Development Board) என்ற நிறுவனத்தை உருவாக்கினார். அது உருவாக்கப்பட்ட பொழுது, அந்த வாரியம் தில்லியைத் தலை நகராகக் கொண்டு அமைக்கப் பட வேண்டும் என்றும், அமைச்சரே அதன் தலைவராக இருக்க வேண்டும்

என்றும் அதிகாரிகளால் கூறப்பட்ட ஆலோசனையைப் புறக்க ணித்தார். அத்துறை வல்லுநரான டாக்டர் குரியன் (Dr.V.Kurien) தான் அப்பதவிக்குத் தகுதியாவனர். எனவே அவரை நியமிக்க உத்தரவிட்டார். ஆனால் டாக்டர் குரியன் அப்பொழுது அவர் இருந்த ஆனந்த் நகரிலிருந்து தில்லி வர விருப்பப்பட வில்லை. அதிகாரிகள் மீண்டும் பழைய யோசனையை முன் வைத்தனர். அவர் ஏற்கவில்லை. மலைக்கு முகம்மது வராவிட்டால், மலை முகம்மதுவிடம் போகத்தான் வேண்டும் என்று. வாரியத்தின் பொறுப்பை ஏற்க டாக்டர் குரியன் தில்லி வராத நிலையில், வாரியத்தை ஆனந்த் நகருக்கு மாற்றினார். இது நிபுணத்துவத் துக்குத் தந்த முக்கியத்துவத்துக்கு ஒரு நிகரில்லாத சான்று. மதிவளத்தைத் தேடிப் பயன்படுத்திய வரலாற்று நிகழ்ச்சி.

இந்திய உணவு வாரியம் (Food Corporation of India) என மற்றொரு நிறுவனத்தையும் உருவாக்கினார். அதை அமைத்த பொழுது டி.ஏ.பய் (T.A.Pai) அவர்களை அழைத்துத் தலைவராக்கினார். இவ்வாறு வல்லுநர்களை வலை விரித்துத் தேடிப் பிடித்தார். அவர்களின் பொறுப்பையும் தெளிவுபடுத்தி னார். அதை அவர்கள் நிறைவேற்றுவதற்கான அதிகாரத்தையும் உரிய அளவில் வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். சுருக்கமாகச் சொல்வதாயின், ஒவ்வொரு துறைக்கும் தேவைக் கேற்ற தண்ணாட்சி உரிமையை வழங்கினார்.

இங்கும் அப்பொழுது அவர் கடைப்பிடித்த அணுகு முறையின் முக்கியமான கூறுபாடு ஒன்றைக் குறிப்பிட வேண்டும். ஆங்கிலேய ஆட்சி, 'சட்டம் - ஒழுங்கு, வரி வசூல்' என்பன வற்றை முக்கியமாகக் கொண்டே அமைந்திருந்தது. அதற்கேற்ற ஒரு நிருவாக அமைப்பையும் அவர்கள் உருவாக்கி இருந்தனர். அங்கு துறை வல்லுநர்கள் (Professionals), நிபுணர்கள் இடம் பெற வில்லை. அதைப் பற்றி அவர் கூறும் பொழுது, 'பொது நிர்வாகிகளுக்குச் சர்வ வல்லமை படைத்த இடத்தைக் கொடுத்து வந்த அன்னிய ஆட்சியின் பராம்பரியம், விடுதலைக்குப் பின்னர் அமைந்த புதிய நிர்வாகத்திலும் தொடர்ந்தது. இது பல பெரிய

சிக்கல்கட்கு, திறமையின்மைக்கு, மற்ற பிரச்சினைகளுக்குக் காரணமானவைகளில் ஒன்றாக இருந்தது' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அவர் பொது நிர்வாகிகளின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தி ருந்தார் எனினும், அவர்கள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் மட்டும் அவர்கள்; வல்லுநர்கள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வல்லுநர்கள் என்ற கொள்கையில் உறுதியுடன் நின்று செயல்படுத்தினார். பக்ஷமைப் புரட்சியின் அடித்தளமாக அமைந்த பல, 'துணைப் புரட்சிகளில்' இதுவும் ஒன்று. இது பக்ஷமைப் புரட்சி தரும் மற்றொரு பாடம்.

செலவினங்களைப் பொருத்தவரை, தணிக்கை என்ற ஒன்று இருக்கிறது. தணிக்கையின் அடிப்படைத் தத்துவம், ஒதுக்கிய நிதி, ஒழுங்காகவும், உரிய முறையிலும் செலவிடப்பட வேண்டும் என்பதுதான். எனினும், நமது அமைப்பில் அத்துறையினர் சிலர் போக்கு, எடுத்த பணியை விரைவில் செய்து முடிப்பதற்குத் தணிக்கையைத் தடைக்கல்லாக்கி விடுகிறது. பணித் தலைமை ஏற்றிருப்பவர்களை இந்தச் சுமையையும் தாங்குவதிலிருந்து விடுவிப்பது பெரும்பாலும் கடினமான காரியம். இதைத் தாம் உணர்ந்திருப்பதாகக் கூறும் திரு.சி.எஸ்., 'இந்த நிலைமையைத் திருத்துவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டேன். நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றிருக்கும் மேலாண்மையர், தேவைப்படும் பொழுது, நிதித் தணிக்கையாளர்களின் ஆலோசனையைப் புறக்க ணிக்கலாம் என்ற அதிகாரத்தை அவர்களுக்கு வழங்கினேன்' என்று கூறுகிறார். காலத்துக்கு ஒவ்வாது காலாவதியாகி விட்ட நடை முறைகளை அகற்றுவதும், அப்புறப்படுத்துவதும் சிந்தனைத் தெளிவு வழிப்பட்ட செயலேயாகும். இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் நிர்வாகச் சூழலில் சாதனைக்குத் துணை நிற்கும் நடைமுறைகள் மிகச் சில; தடுப்பவர்கட்கு இருக்கும் ஆயுதங்கள் மிகப் பல. நமது நிர்வாகத் தேர்,

சக்கரத்தின் சிற்றாணி தளர்ந்தாலும் நின்றுவிடும் மக்களெலாம் ஓர் குழுவாய் வலித்தாலும் மாளாது

என்பான் கவிஞர்.* அசைந்தசைந்து செல்வது நமது அரசு. அரசு தொடர்பான நிர்வாகத்தில் தடைகள் பல. தணிக்கை அவ்வப்பொழுது தடையாக உருவெடுத்து நிற்பது உண்டு. மற்றவர்கள் அது தவிர்க்க இயலாது எனப் பெருமுச்சு விடுவர். தவிர்ப்பதற்குத் தகுந்த அடிப்படைகள் இருக்கும் குழந்தையில் தணிக்கைத் தடைகளைத் தகர்க்கும் அதிகாரம் வழங்கியது நமது நிர்வாகத்தில் ஒரு புரட்சியோகும்.

மேம்பாட்டுப் பணிகட்கு அறிவியல் - தொழில் நுட்பத்தின் முக்கியத்துவம் பற்றியும், அதில் அவருக்கு இருந்த நம்பிக்கை பற்றியும் முன்பே குறிப்பிட்டோம். உயர் தொழில் நுட்பம் (High Technology) என்பது முன்னேறிய நாடுகளுக்கு மட்டுமன்று; மிக நுட்பமான தொழில்கட்கு மட்டுமன்று; வளரும் நாடுகட்கும் அவை தேவைப்படும். கிராமப் புறங்களில் கூட அவை பயன்படும்; பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது அவரது ஆழமான நம்பிக்கை. இன்றைய பணியை இன்றைய கருவிகளைக் கொண்டு செய்ய வேண்டும். இன்றைய பணியை நேற்றைய கருவிகளைக் கொண்டு செய்யும் ஒரு சமுதாயத்தின் நாளைய வாழ்வு, நசித்து விடும் என்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கி ரோம். ஜப்பானியர் தங்களிடம் இல்லாத, ஆனால் தங்களுக்குத் தேவைப் படும் தொழில் நுட்பத்தை ஒரு டாலர் விலை கொடுத்து வாங்கினால், அதைத் தாங்களே உருவாக்குவதற்கும், முடிந்தால் மேம்படுத்துவதற்கும் ஜந்து டாலர் செலவிடும் பாரம்பரியம் உடையவர்கள். அதைக் கருத்திற் கொண்டு, தாம் மேற்கொண்ட துறைகளில் ஆராய்ச்சிக்கு ஊக்கம் அளிக்கவும், பல இடங்களில், பல துறைகளில் நடைபெறும் ஆராய்ச்சிகளை ஒருங்கிணைக்கவும் சீரிய முயற்சிகளை திரு. சி.எஸ். மேற்கொண்டார். புதியன் படைக்க நமக்கிருக்கும் ஒரே சாதனம் ஆய்வுதான்.

* விதியே விதியே தமிழ்ச் சாதியை...? நிர்வாகத் தேர்: குலோத் துங்கன். பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1996

இதுவரை மேலே எடுத்துக் கூறிய தத்துவங்களை அடித்தள மாக்கி, உணவுத் துறையில் தன்னிறைவு எனும் மாளிகையை எழுப்ப வழி அமைக்கிறார். நாம் முன்பு கூறியது போல, அன்று நாட்டின் முன் ஷிக்ஷாபாரம் எடுத்து நின்ற உணவுப் பற்றாக் குறைக்கு குறுகிய காலத் தீர்வு இறக்குமதி ஒன்றுதான்; வேறு அட்சய பாத்திரம் எதுவும் இல்லை: எந்த மார்க்கமும் நம்மை வேண்டிய இலக்குக்கு எடுத்துச் செல்லாது என்பதை உறுதியுட எனும், பொறுமையாகவும், பூரணத்துவமான ஆதாரங்களுடனும் பிரதமருக்கும், நிதி அமைச்சருக்கும், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் கட்கும், ஏற்காதவர்கள் எனத் தெரிந்தும் எதிர்க் கட்சியினர்க்கும் விளக்கி, இறுதியில் தேவையான அனுமதியைப் பெறுகிறார்.

இறக்குமதி ஒரு தற்காலிகத் தீர்வு; உற்பத்தியைப் பெருக்குவதுதான் நிரந்தரத் தீர்வு. அதற்கு அவர் மேற்கொண்ட வழி, நாம் முன்பு கூறியது போல, அறிவியல் - தொழில் நுட்பத்தின் அடிப்படையில், வல்லுநர் திறனின் துணையில், ஆய்வுகள் தரும் ஆதரவில், மதிவளம் நமது செல்வம் என்ற தத்துவத்தில் கால் ஊன்றி நின்ற ஓர் அணுகுமுறை. அவர் கையாண்ட செயல் முறைகள் பின்வருமாறு:

- i. 'அகல உழுவதை ஆழ உழு' என்பது போல, பரந்த நிலத்தில் குறைந்த அளவு விளைச்சலோடு பயிரிடுவதை விட, பயிரிடும் நிலத்தில் பன்மடங்கு விளைச்சலைப் பெறுவது.
- ii. பன்மடங்கு விளைச்சலைப் பெறுவதற்குத் தேவையான புது ரக விதைகளை மற்ற நாடுகளிலிருந்து ஆரம்ப காலத்தில் வாங்குவது; பின்னர் அவற்றை நாமே பெருக்குவது.
- iii. புது ரகப் பயிருக்குத் தேவையான அளவு செயற்கை உரங்களை இறக்குமதி செய்வது.
- iv. பயிருக்குத் தீங்கு விளைக்கும் நோய்களிலிருந்து காப் பாற்ற உரிய அளவில் பூச்சி கொல்லி மருந்துகளைப் பயன்படுத்தவது.

v. இறுதியாக, பரம்பரை வேளாண்மையிலிருந்து பெரிதும் மாறுபட்ட இந்தப் புது முறை வேளாண்மைக்கு இந்திய விவசாயிகளைத் தயார்படுத்துவது.

மேற்கூறிய ஐந்துமே மகத்தான பணிகள். ஆனால், இவை தனியாகச் செய்து விடக் கூடியவை அல்ல. இதற்கு விவசாயப் பொருள்களின் விலை பற்றிய அரசின் கொள்கையை மாற்ற வேண்டியிருந்தது. அதற்கு ஆரம்பத்தில் ஏறத்தாழ எல்லா மட்டத்திலும் சாதாரண எதிர்ப்பு அன்று; கடும் எதிர்ப்பு இருந்தது. இரண்டாவதாக, உணவுப் பற்றாக்குறையைத் தீர்க்க, உணவுப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்வதற்கு அன்னியச் செலாவணியை ஒதுக்க எளிதில் முன் வரவில்லை. பெருமூலிக்குப் பின், இந்த இரண்டு தடைகளையும் தாண்டினார். அறிவியலிலும் தொழில் நுட்பத்திலும் அளவு கடந்த நம்பிக்கை வைத்திருந்த அவர், அறிவியல் தொழில் நுட்ப வல்லுநர்களைக் கலந்து பேசிய பொழுது, அவர்களும் ஒரு மித்த கருத்தைத் தெரிவித்து, அதற்கு உறுதுணையாக முதலில் நிற்கவில்லை. கிட்டத்தட்ட மூன்று வகையான கருத்துகள் நிலவின. இருப்பினும், இளம் தலைமுறையினர் அவரோடு இணைந்து நின்றனர். ஓரளவு வேளாண்மைத் துறை நிர்வாகத்தையும் செம்மைப்படுத்த வேண்டியிருந்தது. வேளாண்மை, நீர்ப்பாசனம் ஆகியவற்றினிடையே ஒருங்கி ணைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டியிருந்தது. வேளாண்மைத் துறை ஆய்வாளர்கட்கு மற்ற துறையினரோடு ஒத்த அளவிலாவது ஊதியம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. 'வேளாண்மை ஆய்வுப் பணி' (Agricultural Research Service) என்ற புதுத் துறையையும் உருவாக்கினார். உணவுப் பொருள்களில் தன்னிறைவு பெறும் அவரது யாத்திரை இதனோடு முடிந்து விட வில்லை. விவசாயிகளுக்கு உதவ, இந்திய உணவு வாரியம் (Food Corporation of India) ஒன்றையும் அமைத்தார். பின்னர், உணவுப் பொருள் உபரியாக இருந்த காலத்து அதைச் சேமித்து வைத்து, தேவைப்

படும் பொழுது விநியோகிப்பதற்காக உணவுப் பொருள் கிடங்கு வாரியம் (Warehousing Corporation) ஒன்றினையும் உருவாக்கி னார். எந்த ஒரு புது முயற்சியிலும், புதிய நிறுவனங்களை உருவாக்கும் தேவை ஏற்படும். இனங்கண்டு அதை நிறைவேற்றுவது புது முயற்சிகளில் முழு வெற்றிக்கு முக்கியம்.

எந்த ஒரு புதிய முறையையும் எல்லா இடங்களிலும் செயல்படுத்துவது ஆபத்தாக முடிந்து விடக் கூடும். முதலில் சோதனைத் தளங்களை (Pilot Studies) அமைத்து, அவற்றில் காணும் விளைவுகளை ஆய்ந்து, தவறுகளைத் திருத்தி, அதன் பின்னர்தான் பரவலாகச் செயல் படுத்த வேண்டும். ஆயிரம் பண்ணைகளில் சோதனைக்காகப் புது ரகம் பயிரிடப்பட்டது. அதன் விளைவுகள் ஊக்கம் ஊட்டுவதாக அமைந்த பின்னரே, அதிக விளைச்சல் தரும் கோதுமை ரகம், அதிக விளைச்சல் தரும் நெல் ரகம் போன்றவை பரந்த அளவில் பயிரிடப்பட்டன.

பசுமைப் புரட்சி என்பது புது ரக விதைகளை, செயற்கை உரங்களை, பூச்சி கொல்லி மருந்தை நேற்று இறக்குமதி செய்து, இன்று பயன்படுத்தி, நாளை பயன் கண்ட ஒன்று அல்ல. இறுதி காணாத சங்கிலித் தொடர் போன்ற எண்ணற்ற பிரச்சினைகளின் இணைப்பில், ஒவ்வொன்றாக எடுத்து, அலசி, ஆய்ந்து, உறுதிப்படுத்தி, இறுதியில் உரம் பெற்ற வடத்தை உருவாக்கி, அதைப் பயன்படுத்தி, இலக்கு நோக்கி இழுத்து நிறுத்தப்பட்ட தேர்தான் பசுமைப் புரட்சி. பசுமைப் புரட்சியின் வரலாறு:

- I. பின் தங்கிய நாட்டில் உணவுத் துறை மேம்பாட்டுக்காக, அறிவியல் - தொழில் நுட்பத்தைப் பெரிய அளவில் வெற்றிகரமாகப் பயன்படுத்திய ஒரு மகத்தான் சோதனையின் ஆவணம்.
- II. நிர்வாகம், திட்டமிடுதல், மேம்பாடு இவற்றில் பொது நிர்வாக அனுபவம் கொண்டவர்களே சர்வ வல்லமை பெற்றருந்த நிலையை மாற்றி, அவர்கள் மட்டுமன்றி, ஒவ்வொரு துறையிலும் அந்தத் துறையின் வல்லுநர்கள் பெற வேண்டிய இடத்தைப் பெற்ற சூழ்நிலையில்தான்

இன்றைய அறிவியல் உலகில் எதையும் சாதிக்க இயலும் என்ற பாடத்தைக் கற்பித்த முதல் அனுபவம்.

- III. நமது அறிவியல் - தொழில் நுட்ப வல்லுநர்களின் ஆற்றலுக்குச் சான்று காட்டிப் பண்ணைகளில் பொறித்த பட்டயம்.
- IV. ஒரு நாட்டின் அன்றாடத் தேவைகளின் ஆத்மா போன்று அமைந்த உணவுத் துறையில் இந்தியா தொடர்ந்து சந்தித்து வந்த ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் உதவிய பல்துறை வல்லுநர்கட்கு, குறிப்பாக வேளாண்மைத் துறை ஆய்வினர்கட்கு இந்திய நாட்டின் மக்கள் சார்பில் எழுத்தில் வடித்துத் தந்திருக்கும் பாராட்டுரை; நன்றி யுரை.

பசுமைப் புரட்சி ஏதோ அன்று ஏற்பட்ட உணவுப் பற்றாக்குறையைத் தவிர்க்க மட்டும் பயன் படுத்திய திட்டம் அன்று. பெரிய அளவில் நாடு தழுவி, அறிவியல் - தொழில் நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி ஒரு சதுர மீட்டர் நிலத்தின் ஒரு கன மீட்டர் நீரின் உற்பத்தித் திறனைப் பன்மடங்கு பெருக்குவதற்காகச் செய்த சோதனை. அந்தச் சோதனையில் நாம் கண்ட வெற்றி; நாம் பெற்ற அனுபவம். நாம் பயன்படுத்திய விதைகளின் ரகங்கள் மாறலாம்; மாறும்; மாறியிருக்கின்றன. நாம் பயன்படுத்தும் வேதியல் பொருள்களான உரம், பூச்சி கொல்லி போன்றவை மாறலாம். ஆனால் அறிவியல், தொழில் நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி உற்பத்தியை, உற்பத்தி செய்யும் விளைபாருட்களின் தரத்தை, குணத்தை மாற்றும் வழி முறைகளை அறிந்திருக்கிறோம்; நிபுணத்துவத்தைப் பெற்றிருக்கிறோம்; அவற்றில் நமக்கிருக்கும் நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தி இருக்கிறோம்; வளர்த்திருக்கிறோம். பசுமைப் புரட்சி, அறிவியல் - தொழில்நுட்பம் தந்த ‘அட்சய பாத்திரம்’.

அறிவியல் தொழில் நுட்ப ஆய்வு

வளர்ந்த நாடுகளின் அறிவுத் துறை வளர்ச்சி, நாம் இதற்கு முன் கண்டிராத, எண்ணியும் பார்த்திராத வேகத்தை அடைந்திருக்கிறது. பல துறைகளில் ஒரு புதிய செய் முறையை, கருவியை, உற்பத்திச் சாதனத்தைச் சோதனைச் சாலையில் கண்டு பிடித்து, அதைத் தொழில் ரீதியில் உற்பத்தி செய்து வணிகப் பொருளாகச் சந்தைக்குக் கொண்டு வருவதற்கு முன்பே, அதனினும் புதியன காணப் பெறுகின்றன.

இரண்டாவது உலகப் போருக்குப் பின்னர், இன்று முன்னேறிய நாடுகளாகக் கருதப்படுபவற்றின் பொருளாதார வளர்ச்சி, புதிய இயற்கை வளங்களைக் கண்டு பிடித்ததால் வந்த தன்று. அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாய் அமைந்தவை பின் வருமாறு:

- ★ அறிவியல் தொழில் நுட்ப ஆய்வு: புதியன புணைதல்: அவற்றைப் பயன் படுத்தியது.

★ மேலாண்மைத் (Management) துறையில் கண்ட அறிவியல் நியான முன்னேற்றம் மூலம் உற்பத்திச் செலவைக் கணிசமாகக் குறைத்தது.

வேளாண்மைப் பொருளாதாரத்தில் இருந்து தொழில் பொருளாதாரத்திற்கும் (Industrial Economy), தொழில் பொருளாதாரத்தில் இருந்து உயர் தொழில் நுட்பப் பொருளாதாரத்திற்கும் (High—technology Economy) படிப்படியாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் நாம், மேலே நாட்டார் நடந்த பாதை பற்றி ஆயிரம் குறைகள் கூறினாலும், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் காட்டிய பாதையைத்தான் - சிறு சிறு மாற்றங்களுடன் - பின் பற்றுகிறோம். எனவே நாம் அறிவியல் - தொழில் நுட்பத் துறையில் வளர்ந்த நாட்டினர் போலவே ஆய்வுகளை மேற்கொள்வதும் அவர்களை யொத்த வல்லமை பெறுவதும் தவிர்க்க இயலாது தேவையாகி விட்டது.

நம்மில் பலர், வளர்ந்த நாட்டினர் புணைந்த தொழில் நுட்பத்தைக் கடனாகப் பெற்றோ, விலை கொடுத்து வாங்கியோ பயன் படுத்த இயலாதா என்ற கேள்வியை எழுப்புகின்றனர். நியாயமான கேள்வி. வளர்ந்த நாட்டினர் தங்களுடைய பொருளாதாரம், தங்களுடைய வணிகம் இவற்றின் தேவைகளைக் கருதித்தான் அறிவியல், தொழில் நுட்ப ஆய்வுகளை மேற்கொள்கிறார்கள். நமது தேவைகளை மனத்தில் வைத்துச் செய்வதில்லை. அவர்களது ஆய்வின் விளைவுகளை நாம் பயன்படுத்துவதானால், நமது தேவைக்கேற்ப அவற்றைப் பண்படுத்திப் பயன்படுத்த வேண்டும். அந்தத் திறனைப் பெறுவதற்கும் நாம் அறிவியல் - தொழில் நுட்பத்தில் அவர்கட்கு அடுத்த நிலை வளர்ச்சியையாவது பெற்றிருக்க வேண்டும். மேலும், எந்த முன்னேறிய நாடும் உயர் தொழில் நுட்பத் துறையில் காணும் புதிய புணைவுகளை (Innovations) நமக்குத் தருவதற்குத் தயாராயில்லை. வேண்டுமானால் அவற்றைப் பயன்படுத்தி நமது நாட்டில் அவர்கள் தொழில் துவங்க முன் வருவார்கள்.

அறிவியல் - தொழில் நுட்பத்தில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும் அவற்றின் முக்கியத்துவம் பற்றிய தெளிவும் பெற்றிருந்த நேரு பெருமகன், நாடு முழுவதும், பல துறைகளில் தேசிய சோதனைச் சாலைகளை (National Laboratories) பெரிய அளவில் உருவாக்கினார். நாடாளுமன்றத்தில் 1958-ல் தேசிய அறிவியல் கொள்கை (National Science Policy) பற்றிய தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார். அதுவே வளரும் நாடுகளில் உருவாக்கப்பட்ட முதல் அறிவியல் கொள்கையாகும். தொடர்ந்து நாம் அறிவியல், தொழில் நுட்ப ஆய்வை ஆதரித்தும், வளர்த்தும் வந்திருக்கி ரோம். 1983இல் தொழில் நுட்பக் கொள்கையை (Technology Policy) அறிவித்தோம். அறிவியல் தொழில் நுட்ப ஆய்வுக்கான முதலீட்டை நாம் தொடர்ந்து, கணிசமான அளவில் அதிகரித்து வந்திருக்கிறோம். முதலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நாம் அறிவியல் தொழில் நுட்ப ஆய்வுக்கு ஒதுக்கிய தொகை ரூ.20 கோடி. எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இது ரூ.11765 கோடியாக உயர்ந்திருக்கிறது. நாம் அறிவியல் தொழில் நுட்ப ஆய்வுக்கு 1992-93இல் செய்த முதலீடு ரூ.5004.60 கோடி. 1994-95இல் இது ரூ.6821 கோடியாக உயர்ந்துள்ளது. நாடு முழுவதும் பல ஆய்வு நிறுவனங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு (1994-95):

i. மைய அரசின் ஆய்வு நிறுவனங்கள்	360
ii. மாநில அரசின் ஆய்வு நிறுவனங்கள்	817
iii. பொதுத் தொழில் துறை ஆய்வு நிறுவனங்கள்	171
iv. தனியார் தொழில் துறை ஆய்வு நிறுவனங்கள்	1187

இவற்றில் 1994-95இல் பணி புரிந்தவர்கள் தொகை 3.14 லட்சம்.

இவையன்றி 220 பல்கலைக்கழகங்கள் 8200 கல்லூரிகள் உள்ளன (1997). பல்கலைக் கழகங்களும், சில கல்லூரிகளும் ஆய்வுப் பணிகளை மேற்கொள்கின்றன.

இந்திய விடுதலையின் ஜம்பதாவது ஆண்டு விழாவேக் கொண்டாடும் இந்தக் கால கட்டத்தில் (1997) நமது முன்னேற் றத்தை, மேம்பாட்டை எண்ணிப் பார்ப்போமானால் நாம் இரண்டு அம்சங்களில் மட்டும் பெருமைப்படத்தக்க நிலையில் இருக்கி ரோம்:

- i. நம்முடைய நாடு ஒரு முழுமையான, நிலையான குடியரசு நாடு.
- ii. அறிவியல்-தொழில் நுட்பத் துறையில் நாம் வளரும் நாடுகள் அனைத்தினும் முன்னேறிய நிலையில் இருக்கி ரோம். ஒரு சில துறைகளில் சில வளர்ந்த நாடுகளையும் விஞ்சி நிற்கிறோம்.

ஆனால் இந்த இரண்டையும் நாம் பெரிய அளவில், முழுமையாக வளர்ச்சிக் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தத் தவறி விட்டோம். இது வேறு செய்தி.

கடந்த சில ஆண்டுகளாக நாம் அறிவியல்-தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிக்கும், அறிவியல் தொழில் நுட்ப ஆய்வு மேம்பாட்டிற்கும் போதுமான நிதி ஒதுக்கவில்லை; போதுமான முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை என்ற குறைபாடு அறிவியல் தொழில் நுட்ப வல்லுநர் வட்டத்தில் இருந்து வருகிறது. இதைப் பற்றிச் சிந்திப்பது ஓர் அவசரத் தேவை.

ஜக்கிய நாடுகள் அறிவியல், கல்வி, பண்பாட்டுக் கழகத்தின் (UNESCO) சார்பில் ஆசிய நாடுகளின் வளர்ச்சிக்கு, அறிவியல் - தொழில் நுட்பத்தைப் பயன்படுத்துவது பற்றி 1964இல் நடந்த மகாநாட்டில், ஆசிய நாடுகள் அறிவியல் தொழில் நுட்ப ஆய்வுக்குக் குறைந்தது மொத்த தேசிய உற்பத்தியில் (மொ.தே.உ: GNP) ஒரு சதவிகிதமாவது செலவிட வேண்டுமென்றும், இந்தக் குறிக்கோளை இயன்ற அளவில் விரைவாகவும், 1980-க்கு மேல் தாமதிக்காமலும் அடைய வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. நாம் 1987-88இல் 1.0% (மொ.தே.உ.) என்ற நிலையை எட்டினோம். ஆனால் அதன் பின் ஆய்வுக்கான நிதி ஒதுக்கீடு உயர்வதற்குப் பதிலாகக் குறைந்து கொண்டே

வந்திருக்கிறது. 1990-91இல் 0.85% (மொ.தே.உ.) ஆகக் குறைந்து 1994-95இல் அது 0.81% (மொ.தே.உ.)-க்குத் தாழ்ந்திருக்கிறது. பொதுவாக வளரும் நாடுகள் அறிவியல் தொழில் நுட்ப ஆய்வுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கக் கூடும் என்றும், அவற்றின் அறிவியல் தொழில் நுட்ப ஆய்வுக்குச் செய்யும் முதலீடு சற்று வேகமாகவே அதிகரிக்கும் எனவும் எதிர்பார்க்கலாம். ஆனால் உலக அளவில் ஒப்பு நோக்கும் பொழுது மொத்த முதலீடில் வளரும் நாடுகளின் பங்கு சதவிகித அளவில் குறைந்து கொண்டே வந்திருக்கிறது (அட்டவணை.1).

அட்டவணை: 1* உலக அளவிலான அறிவியல் - தொழில் நுட்ப ஆய்வுச் செலவில் முன்னேறிய நாடுகளின், வளரும் நாடுகளின் பங்கு (பில்லியன் அமெரிக்க டாலர்)

ஆண்டு	உலக அளவில் மொத்தம்	முன்னேறிய நாடுகள்	வளரும் நாடுகள்
1980	208.4	195.8(94.0%)	12.6(6.0%)
1985	271.9	258.9(95.0%)	13.0(5.0%)
1990	452.6	434.3(96.0%)	18.3(4.0%)

அறிவியல் - தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி, அறிவியல் - தொழில் நுட்ப ஆய்வு பற்றிய நமது அக்கறையில் சற்றுத் தளர்வு ஏற்பட்டிருப்பதாக வல்லுநர்கள் கவலை தெரிவிப்பதில் உண்மை இருக்கிறது.

அடிப்படை அறிவியல் துறைகளில், நமது ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் பங்கு சதவிகித அளவில் குறைந்தே வந்திருக்கிறது (அட்டவணை:2).

* Research and Development Statistics, 1994-95; Department of Science and Technology, GOI, New Delhi.

அட்டவணை: 2. குறிப்பிட சில அறிவியல் துறைகளில் உலக அளவில் வெளியிடப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் சதவிகித அளவில் நமது பங்கு (Current Contents என்ற தாளிகையின் சில இதழ்களிலிருந்து சேகரித்தது)

துறை	1981	1986	1990	1995
1. கணிதம்	1.85	1.63	1.53	1.34
2. இயற்பியல்	4.95	4.03	3.81	3.63
3. கரிம வேதியியல் ¹ Polymer அறிவியல்	6.05	6.19	5.17	5.09
4. இயற்பு வேதியியல் ² & வேதி இயற்பியல் ³	2.94	2.51	2.71	2.78
5. உயிரியல்	4.71	4.36	2.81	2.58
6. விலங்கு அறிவியல் ⁴ & தாவர அறிவியல் ⁵	5.34	4.19	2.80	2.58

1980 முதல் 1995 வரையிலான காலப்பகுதியில் செனா வோடு ஒப்பிடும் பொழுது நமது தளர்வு வெளிப்படுகிறது.

- ★ அறிவியல், தொழில் நுட்ப ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வெளியிடுவதில் 1980இல் உலகில் நாம் எட்டாவது இடத்தில் இருந்தோம். அப்பொழுது செனா 23ஆவது இடத்தில் இருந்தது.
- ★ 1994-95இல் நாம் எட்டாவது இடத்தில் இருந்து 12வது இடத்திற்கு இறங்கி விட்டோம். செனா 23ஆவது இடத்தில் இருந்து 15ஆவது இடத்திற்கு உயர்ந்திருக்கிறது.

நிதி ஒதுக்கீட்டு அளவு ஒரு புறமிருக்க, மற்றும் நிதி ஒதுக்கீட்டிலேயே சில குறைபாடுகள் கவனிக்கப்பட வேண்டிய வையாக உள்ளன. 1994-95இல் நாம் அறிவியல் - தொழில்

1. Organic Chemistry.	2. Physical Chemistry
3. Chemical Physics.	4. Animal Science.
	5. Plant Science

நுட்ப ஆய்வுக்கு ரூ.6821 கோடி செலவு செய்திருக்கிறோம். இந்தச் செலவின் பங்கீடு பின்வருமாறு:

மையஅரசு நிறுவனங்கள்	64.9%
மாநில அரசுகள்	8.6%
பொதுத் துறைத் தொழில் நிறுவனங்கள்	10.1%
தனியார் துறைத் தொழில் நிறுவனங்கள்	16.4%

பெரும் பொறுப்பை மைய அரசே ஏற்கிறது. மாநில அரசுகள் அறிவியல்-தொழில் நுட்ப ஆய்வின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்ததாகவே தெரியவில்லை. ஆய்வின் மூலம் பயன் அடையும் தொழில் துறைகளும் போதிய ஈடுபாடுகாட்ட வில்லை. இது மிகவும் வருந்தத்தக்க 'இளைப்பு நிலை'. மைய அரசின் நிதி ஒதுக்கீட்டிலும் மிகக் கணிசமான பகுதி அனுசக்தி, விண்வெளி, தற்காப்பு தொடர்பான ஆய்வுக்குச் செல்கிறது. மைய, மாநில அரசுகள், தொழில் துறைகள் ஆகியவற்றின் இடையே இப்பொழுது இருக்கும் விகிதாசாரம் கணிசமாக மாற்றப்பட வேண்டும்.

நமது நிதி ஒதுக்கீடு ஒன்பதாவது திட்ட காலத்துக்குள் 2% (GNP) என்ற நிலையை எட்ட வேண்டும். 1992இல் 2.1% என்ற நிலையில் இருந்த கொரியா 4.0% குறிக்கோளை 2000இல் அடைந்து 5.0% நோக்கி நடை போட முயற்சி செய்து வருகிறது. பொதுவாக வளர்ந்த நாடுகளின் ஆய்வுச் செலவு 1990இல் சராசரி 2.9% (GNP) நிலையில் இருந்தது. வளரும் நாடுகள் 0.64% சதவிகிதத்தை எட்டியிருந்தன. உலக அளவின் சராசரி 2.55%.

இன்னொரு முக்கியமான பலவீனத்தையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். பல்கலைக் கழகங்கள்தான் ஆய்வின் பிறப்பிடம். ஐரோப்பாவில் இதற்கு ஜூர்மனி முன்னோடியாக விளங்கியது. பின்னர் இதை அமெரிக்கா பின்பற்றியது. உயர் கல்வி, ஆய்வு

இவற்றில் இன்று உலகில் அமெரிக்கா தலைமைப் பீடத்தில் இருக்கிறது. இந்தியாவில் பல்கலைக் கழகங்களில், கல்லூரிகளில் ஆய்வு மிகவும் குறைவு. மிகப் பெரிய அளவில் வளர்ந்திருக்கும் பல்கலைக் கழகங்கள், கல்லூரிகள் ஆகியவற்றின் ஆய்வுப் பணிக்கு ஒதுக்கப்படும் நிதியின் பங்கு 1.5 சதவிகிதத்திற்கும் குறைவாகவே இருக்கும். இந்த நிலை மாற வேண்டுவது அவசரத் தேவை.

மைய அரசு, மாநில அரசு, தொழில் துறை போன்றவற்றின் ஆய்வு நிறுவனங்கட்கு இல்லாத ஒரு வலிமை உயர் கல்வி நிறுவனங்கட்கு உண்டு. அங்கு இளம் வயதினர் ஆண்டு தோறும் சாரை சாரையாகக் கல்வி பெற, ஆய்வுப் பணிகளை மேற்கொள்ள வருகிறார்கள். அந்த வயதில் அவர்கட்கிருக்கும் படைப்பாற்றல், புதியன காணும் திறன், புதிய கோணங்களில் சிந்திக்கும் இயற்கை ஆகியன விலை மதிப்பற்ற பெரும் செல்வம் ஆகும். முழு நேர ஆய்வு நிறுவனங்கட்கு இந்தப் பேறு இல்லை. மாணவர்களுள் ஒரு சிலர் சிந்தனையில், மின்னல் போன்ற ஒரு ஒளி வீச்சுத் தோன்றினால் கூட அது புரட்சிகரமான கண்டு பிடிப்புகட்குக் காரணமாகலாம். மேலை நாடுகளில் அறிவியல் தொழிலில் நுட்ப வளர்ச்சிக்கு முக்கியமான பங்களிப்பு, பல்கலைக் கழகங்களில் இருந்துதான் வருகிறது. நாம் இந்த வற்றாத உயிர் ஊற்றை இது வரை முழுமையாகப் பயன்படுத்தவில்லை. இது மிகப் பெரும் குறை. சைனாவில் தேசிய ஆய்வு நிறுவனங்கள் அனைத்திலும், முனைவர் பட்டம் போன்று ஆய்வுப் பட்டங்கட்குப் பெரிய அளவில், முறையாக மாணவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இந்த முன் மாதிரியை நாம் பின் பற்ற வேண்டும்.

இதுவரை தேசிய நிலை பற்றிப் பேசினோம். மாநில அளவிற்கு வரும் பொழுது மகாராஷ்டிரம் முன்னிற்கிறது. தென் பகுதியில் ஆந்திரமும், கர்நாடகமும் தமிழகத்தை முந்துகின்ற, அல்லது முந்திவிட்ட நிலையில் இருக்கின்றன. நமது இன்றைய தேவைகள் - உள்ள நிலையை உணர்வது; உணர்ந்ததை

ப்புவது; திறனார்களைத் தேடிச் சேர்த்துச் செயல்படுவது. நமக்கு ஆப்பொழுதிருப்பதை விட இன்னும் சற்றுக் கூர்மையான விழிப்பு ணார்வு தேவை.

மேலே கூறப்பட்டிருப்பவை, அறிவியல், தொழில் நுட்ப பல்லுநர்கள், அத்துறைகளில் ஈடுபாடுள்ள சிந்தனையாளர்கள் பல சமயங்களில், பல இடங்களில் கூறியவை. உண்மைகள் உயர்வுடையன. ஆனால் சில உண்மைகள் சொல்வதற்கும் கசக்கும்; கேட்பதற்கும் கசக்கும். எனினும் அவை சொல்லப் படவும் வேண்டும்; தொடர்புடையவர்களால் கேட்கப்படவும் வேண்டும்.

அறிவியலும் தொழில் நுட்பமும் சர்வ வல்லமை கொண்ட சக்தியாக வளர்ந்திருக்கின்றன. தனிமனிதன் வாழ்வில், சமுதாய வாழ்வில், சர்வதேச அளவில் அவற்றின் தாக்கம் படாத இடமே இல்லை. நமது மூவாயிரம் ஆண்டுப் பண்பாட்டு அடித்தளமும், சிந்தனை வளர்ச்சியும் அறிவியல்-தொழில் நுட்பத் துறைகளில் நாம் தலைமை காணும் கருவைத் தம்முள் கொண்டிருக்கின்றன. அது வாமன உருவத்திலேயே நின்று விடுவதும் வான் தொட உயர்வதும், வள்ளுவர் மொழியில் கூறுவதானால் நம் “உள்ளத் தனையது” ஆகும்.

புதுவன ஏற்காத போதனை மரபு*

உலகம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நின்று கொண்டு இருபத்து ஒன்றாவது நூற்றாண்டின் கதவைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. ஓவ்வொரு துறையிலும் வருகிற நூற்றாண்டு பற்றிய எதிர்பார்ப்புகள், அதன் தேவைகள், அவற்றிற்கு நாம் சமைவாயிருக்க வேண்டியதன் முக்கியத்துவம் பற்றி எழுதப்படுகிறது: பேசப்படுகிறது. கருத்தரங்குகள் நடத்தப் படுகின்றன. கல்வித் துறையிலும், அடுத்த நூற்றாண்டு பற்றிய சிந்தனை பரவலாகவே காணப்படுகிறது. பல கருத்துகள் கூறப்படுகின்றன. இந்தக் கால கட்டத்தில் நாம் ஓர் அம்சத்தை எண்ண வேண்டியிருக்கிறது.

மேலே நாட்டினர், பொதுவாக முன்னேறிய நாட்டினர், கல்வித் துறையின் அமைப்பில் இந்த நூற்றாண்டில் தேவைப்

★ அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்: ஒன்பதாவது பட்டமளிப்பு விழா உரையைத் தழுவியது: 18.3.97.

பட்ட மாறுதல்கள் அனைத்தையும் செயல் படுத்திவிட்டு, அடுத்த நூற்றாண்டில் அடியெடுத்து வைக்கச் சமைவாயிருக்கி நார்கள். ஆனால் நாம் ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டு காலத்திற்கும் மேலாக உயர் கல்வி அமைப்பில் (Structure) உலகில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் எதையும் ஏற்காது, கொள்கையளவில் ஏற்றவற்றையும் செயல் படுத்தாது உயர் கல்வி அமைப்பைப் பொருத்தவரை, இந்த நூற்றாண்டையே நழுவவிட்டவர்களாக நின்று கொண்டிருக்கிறோம். நமது உயர் கல்வி வசதிகள் கணிசமாக வளர்ந்திருக்கின்றன. 1950-51இல், 28 பல்கலைக் கழகங்கள், 695 கல்லூரிகள் இருந்தன. 174000 மாணவர்கள் இருந்தார்கள். ஆனால் இன்று (1997-98) 220-க்கும் அதிகமான பல்கலைக் கழகங்கள், 8200-க்கும் கூடுதலான கல்லூரிகள் உள்ளன. ஏறத்தாழ 60 இலட்சம் மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். நாம் தலை சிறந்த வல்லுநர்களை, அறிஞர்களை உருவாக்கியிருக்கிறோம். அறிவியல், தொழில் நுட்பத் துறையில் வளரும் நாடுகளில் நாம் முதல் இடத்தில் இருக்கிறோம். நமது கல்வி நிலையங்களில் பயின்றவர்கள் உலகு முழுவதும் சிறப்பான பொறுப்புகளில் இருக்கிறார்கள். நிறை, குறை நிறுத்து மதிப்பிடுவதாயின், நம் கல்வி வாய்ப்புகள் விரிவடைந்திருக்கின்றன. ஆனால் கல்வி அமைப்பு மாறவில்லை. மாற்ற முயன்றிருக்கி றோம்; ஆனால் வெற்றியடையவில்லை.

உயர் கல்வி தொடர்பாக நாம் பல உயர் நிலைக் குழுமங்களை அமைத்தோம். அவற்றுள் டாக்டர் இராதா கிருஷ்ணன் தலைமையிலமைந்த பல்கலைக் கல்விக் குழுமம் (1948-49), டாக்டர் கோத்தாரி தலைமையிலான கல்விக் குழுமம் (1964-66), ஆச்சாரிய ராம மூர்த்தி குழு (1990) குறிப்பிடத்தக்க கவை. இன்னும் பல. மேலும் 1968இல் ஒரு கல்விக் கொள்கையை அறிவித்தோம். பின்னர் 1986இல் உருவாக்கிய தேசிய கல்விக் கொள்கை நாம் எல்லோரும் அறிந்தது. கல்விக் கொள்கைகள், கல்வியில் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய அறிக்கைகள், ஆவணங்கள் எண்ணிறந்தன. அவை நமது அலமாரிகளை நிறைத்திருக்கின்றன. அங்கு புது அறிக்கைகட்டு இனி இட

மில்லை. புது அறிக்கைகள் தேவையுமில்லை. ஏன் எனின் இது வரையிலான அறிக்கைகளில் இடம் பெற்றுள்ள முக்கியமான, கொள்கை அளவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பரிந்துரைகள் எவற்றையும் நாம் செயல் படுத்தவில்லை. குழுமங்கள் அல்லது குழுக்கள் அமைத்துப் பரிந்துரைகள் பெறுவதும், கொள்கைகளை அறிவிப்பதும், அவற்றைப் பற்றி விவாதிப்பதும், விவாதித்து ஓய்ந்தபின் மீண்டும் புதிய குழுக்களை அமைப்பதும், கொள்கைகளை அறிவிப்பதும் நம் அன்றாட நடைமுறையாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இங்கு சில சான்றுகள் கூறுவது பொருந்தும்.

இணைப்புக் கல்லூரிகள் (Affiliated Colleges), இணைப்பு வசதி கொண்ட பல்கலைக் கழகங்கள் (Affiliating Universities), இந்தியா, பாக்கிஸ்தான், வங்காள தேசம் தவிர இன்று உலகில் எந்த நாட்டிலும் இல்லை. 1948இல் அமைக்கப்பட்ட டாக்டர் இராதா கிருஷ்ணன் குழும அறிக்கையிலேயே, இந்த இணைப்பு முறை நமது கல்வித் திட்டத்திற்குச் செய்த தீமை பெரிது. எவ்வளவு சீக்கிரம் இந்த முறை நமது கல்வியமைப்பிலிருந்து மறைகிறதோ அந்த அளவிற்கு நல்லது என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது மறைய வில்லை - குறையவும் இல்லை. வளர்ந்திருக்கிறது. விரிவடைந்திருக்கிறது. 1966இல் கோத்தாரி குழுமம் தனது அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்த கால கட்டத்தில், இந்த 'முறை' நாட்டில் பரவலாக இடம் பெற்று விட்டதையும், அது மறைவதற்கோ, அதை மறைப்பதற்கோ வாய்ப்பில்லை என்ற நடைமுறை நிலையையும் மனத்தில் எண்ணி, இணைப்பின் இறுக்கத்தையாவது குறைக்கலாம் என்ற நோக்கில் தன்னாட்சிக் கல்லூரிகள் (Autonomous Colleges) என்ற உத்தியைப் பரிந்துரைத்தது. மைய, மாநில அரசுகள் கொள்கையளவில் ஏற்றுக் கொண்டன. 1986இல் தேசியக் கல்விக் கொள்கையில் அன்றிருந்த கல்லூரிகளில் 500 கல்லூரிகளாவது ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் தன்னாட்சிக் கல்லூரிகளாக மாற வேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சற்றுச் சுயசரிதையில் இறங்குவதானால், பல்கலைக் கழகமானியக் குழுமத்தின் உறுப்பினர் என்ற வகையில், பல்கலைக் கழக மானியக் குழுமம் கல்விக் கொள்கை தொடர்பாக

அரசுக்கு அளிப்பதற்கான அறிக்கை தயாரிக்கும் குழுவில் நானும் இருந்தேன். அக்குழுவில் மூன்று பரிந்துரைகளை முன் வைத்தேன். அதில் மாநில உயர் கல்விக் குழு பற்றியது ஒன்று. குறைந்தது 10 சதவிகிதம் கல்லூரிகளாவது ஏழாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் தன்னாட்சிக் கல்லூரிகளாக வேண்டும் என்ற பரிந்துரை மற்றொன்று. இதை முன்பே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். குழுதனது அறிக்கையில் அவற்றைச் சேர்த்தது. பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமத்தின் பரிந்துரைகள் என்ற அளவில் அவை பின்னர் கல்விக் கொள்கையிலும் இடம் பெற்றன.

தேசியக் கல்விக் கொள்கை (1986), நாடாளுமன்றத்தில் ஏற்கப்பட்டிருக்கிறது. 10 சதவிகிதம் என்பது அன்றைய நிலையில் 500, இன்றைய நிலைக்கு 820. ஆனால் தன்னாட்சிக் கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கை 120-ஐத் தாண்டவில்லை. பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமத்தின் கீழ் இருக்கும் மையப் பல்கலைக் கழகங்கள் கூடச் செயல்படுத்த வில்லை. இன்று உள்ள தன்னாட்சிக் கல்லூரிகளில் பாதிக்குப் பக்கமாகப் தமிழகத்தில் மட்டும் இருக்கின்றன. தமிழகம் இதில் முன்னோடியாக இருப்பதற்கு வித்திட்டவர். டாக்டர் மால்கம் ஆதிசேஷயா. அவர் துணை வேந்தராக இருந்த பொழுது சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் அதன் கீழ் இருந்த நான்கு கல்லூரிகளுக்குத் தன்னாட்சி வழங்கியது. அவை இந்தியாவில் தன்னாட்சி பெற்ற முதல் கல்லூரிகள்.

நாம் இந்த இணைப்பு முறையை இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்திடமிருந்து கடன் வாங்கினோம். அந்தப் பல்கலைக் கழகம் நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பே இதைக் கை விட்டு விட்டது. நாம் கை விடவில்லை. ஆய்வும், பயில்வும் இடம் பெற வேண்டிய பல்கலைக் கழகங்கள், பரிசை நடத்தும் அலுவலகங்களாக இருக்கின்றன. சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் ஏறத்தாழ 12000 பாடங்களில் பரிசை நடத்துகிறது. விரிவுரையும் விவாதமும் இடம் பெற வேண்டிய வகுப்பறைகள் ட்யூஷன் அறைகளாக இருக்கின்றன. கல்வியும் ஆய்வும் கைவரப்பெற்ற தகுதியுள்ள

ஆசிரியப் பெருமக்களைச் சாதாரண ட்யூட்டர்களாக (Tutors) மாற்றி வைத்திருக்கிறோம். முன்னேறிய நாடுகளில் ஆசிரியர் ஒவ்வொருவரும், மாணவர் சேர்க்கைக்குத் தகுதியை வரைப் படுத்துதல், பாடத் திட்டங்களை வகுத்தல், பயிற்றுவித்தல், தாங்கள் பயிற்றுவித்த மாணவர்களுக்குப் பரீட்சை நடத்துதல், விடைத் தாள்களைத் திருத்தி விளைவை அறிவித்தல் முழுவதையும் அவர்களே செய்கிறார்கள். இந்த உரிமைகள் ஆசிரியர்கள் கோரிப் பெற வேண்டியவை. ஆசிரியர் இனத்தின் தகுதியை உயர்த்துபவை. தன்னாட்சி முறை ஆசிரியர்களுக்கு இத்தகுதியை அளிக்கிறது. தன்னாட்சிக் கல்லூரிகளை ஆசிரியர்கள் எதிர்ப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆசிரியர்களுக்கும் ஜயத்தையும், அச்சத்தையும் கேட்டறிவதும் போக்குவதும் கொள்கை வகுப்போர் கடமை. இணைப்பு முறை (Affiliating System) கல்வியுலகில் காலாவதியாகிவிட்ட ஒரு நடைமுறை. அது அகல வேண்டிய ஒன்று; அகன்றே தீரும். விரைவு படுத்தும் விவேகம் நமக்கு வேண்டும்.

இரண்டாவதாகக் கருத வேண்டுவது கல்வியாண்டு (Academic Year) முறையும், ஆண்டு இறுதித் தேர்வு (Year End Examination) முறையுமாகும். உலகு முழுவதும் செமஸ்ட்டர் (Semester) முறையும், மாணவர் பயிற்சி நிலையைத் தொடர்ந்து மதிப்பிடுவதும் (Continuous Evaluation) வழக்கில் வந்து விட்டன. நாம் 1960 - களிலிருந்து தேர்வு முறையில் சீர்திருத்தம் பற்றிப் பேசி வருகிறோம். இதற்காக நடத்தாத கருத்தரங்களுக்கள் இல்லை; எடுக்காத மாநாடுகள் இல்லை. ஆனால் பெரிய திருத்தம் எதையும் இதுவரை செய்து விடவில்லை. தேர்வுக்குப் பின் விளைவுகள் தெரிய இரண்டு மூன்று மாதங்கள் ஆகின்றன. தேர்வில் தவறியவர்களுக்கு அடுத்த தேர்வு வருகின்ற கால கட்டத்தில் கூட, சில சமயங்களில் விளைவுகள் தெரிவதில்லை. தேர்வுச் சீர்திருத்தத்தில் அடிப்படையாக இடம் பெற வேண்டிய ஒன்று 'தொடர்ந்து மதிப்பீடு செய்தல்' (Continuous Evaluation). அதை நாம் செய்யவில்லை. சில பல்கலைக் கழகங்கள் 1970களில் சில மாற்றங்களை ஆரவாரத்தோடு நடை முறைப்படுத்தின.

அவற்றை 1980களில் அமைதியாகக் கைவிட்டு விட்டன. இப்பொழுதிருக்கும் கல்வியாண்டு (Academic Year) முறையில் வருடம் முழுவதும் மாணவர் சேர்க்கை நடை பெறுகிறது. வகுப்புகள் சாவகாசமாகத் தொடங்கப்படுகின்றன. ஆண்டின் முதல் பாதியில் பாடங்கள் ஆமை வேகத்தில் நகர்கின்றன. கடைசிப் பகுதியில் முயல் வேகத்தில் முடிக்கப் பெறுகின்றன. தேர்வு வரும் வரை மாணவர்கள் ஊன்றிப் படிப்பதில்லை. கல்லூரி வளாகங்கள் வேடிக்கைக்களமாக இருக்கின்றனவே யன்றி விணை செய்யும் இடமாகக் காட்சி தருவதில்லை. இளைய தலைமுறையினர் தங்களது வாழ்க்கைக்குத் தங்களைத் தயார் செய்து கொள்ள வேண்டிய முக்கியமான பருவத்தில் சோம்பல் வாழ்வுக்குச் சூழ்நிலையமைத்துக் கொடுப்பது கண்ணோ விடத்தக்க கொடுமையாகும். உயர் கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்திலும் செமஸ்டர் முறையும், தொடர்ந்த மதிப்பீடும் இடம் பெற வேண்டும். ஆசிரியர், மாணவர் - இரு சாராரும் உழைக்க அது வழிவகுக்கும்.

மூன்றாவதாகக் 'கிரெடிட் முறை' (Credit System). பொது வாக முன்னேறிய நாடுகளில் பத்தாவது வகுப்புவரைதான் குறிப்பிட்ட பாடங்களின் தொகுப்பு முழுமையாகக் கட்டாயம் என இருக்கிறது. அதற்குப் பின்னர் ஒரு சான்றிதழ், அல்லது பட்டயம் (Diploma) அல்லது பட்டம் வாங்குவதற்கு எத்தனை பாடங்கள் அல்லது மொத்தம் எத்தனை மதிப்பெண்கள் என்பது மட்டும்தான் வரையறுக்கப் படுகிறது. பாடத் தேர்வுகள் மாணவர் விருப்பத்திற்கு விடப்படுகின்றன. நாம் அறிவியல் இளநிலை (இயற்பியல்) அதாவது B.Sc. Physics என்றால் அதற்கான பாடங்கள் அனைத்தையும் வரையறுத்து இவற்றைத்தான் படிக்க வேண்டும் என முடிவு செய்து விடுகிறோம். நமது கல்வி முறையில் இறுக்கம் (Regidity) அதிகம். இளக்கம் (Flexibility) அவ்வளவாக இல்லை. ஒரு பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியில் இரண்டாண்டுகள் ஒரு துறையில் படித்தவர் இன்னொரு பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியில் மூன்றாவது ஆண்டில் சேரவோ அல்லது படித்து முடித்த பாடங்கள் தவிர மீதியிருக்கும்

பாடங்களை மட்டும் படித்துப் பட்டம் பெறவோ வாய்ப்புகள் மிக மிகக் குறைவு. பட்டப் படிப்பு என்றால் அதன் முதல் ஆண்டிலிருந்து தான் தொடங்க வேண்டும். வேறு பல்கலைக் கழகங்களில் ஒரு நிலை வரை பயிற்சி பெற்று வந்தவர்கள்கு அந்த நிலைக்குச் சமமான இடத்தில் பட்டப் படிப்பில் இடையில் சேர்ந்து மேலே படிப்பது எளிதாக இல்லை. முன்னேறிய நாடுகளில் பரவலாகக் காணப்படும் இளக்கம் (Flexibility) நமது கல்வித் திட்டத்தில் இல்லை.

நாம் இதுவரை குறிப்பிட்ட மாற்றங்கள் எவ்வும் புதியன் வல்ல. உலகம் முழுவதும் நடை முறையில் இருப்பவை. நமது நாட்டில் கூடச் சில கல்வி நிறுவனங்களில் நடை முறையில் இருப்பவை. இந்தச் சீர்திருத்தங்களால், நம்மால் தாங்க இயலாத, புதிய, நிதிச் சுமை எதுவும் வரப் போவது இல்லை. நடைமுறைப் படுத்த இயலாத சிக்கல்கள் எதுவும் இல்லை. மாற்றம் என்று வரும் பொழுது சிறு சிறு பிரச்சினைகள் எங்கும் எழும். இங்கும் எழுக்கூடும். நாம் கணிக்கத்தக்க அளவில் மலை போன்ற தடை எதுவும் இல்லை.

இருபதாம் நூற்றாண்டு கல்வியுகத்தின் (Knowledge Era) ஆரம்ப காலம். இதன் வளர்ச்சி 21ஆம் நூற்றாண்டில் தொடரும். அந்த நெடிய யாத்திரைக்குச் சமைவாக இருக்க வேண்டிய நாம் கழிக்க வேண்டிய பழையனவற்றைக் கழிக்காது, பயனிழந்து விட்ட பழைய மரபுகளின் சுமையைத் தாங்கிக் கொண்டு அதன் கணத்தின் அழுத்தத்தில் கால்கள் தள்ளாடும் பயணியாக இருபத்தோராவது நூற்றாண்டின் நுழை வாயிலில் நிற்கிறோம். இந்தப் பாரத்தை இறக்காத வரை நாம் அடுத்த நூற்றாண்டிற்குள் பார்வையாளராக வேண்டுமானால் நுழைய வாம்; பங்கு பெறுபவர்களாகச் செயல்பட இயலாது.

கதவைத் தட்டும் கல்வி வாய்ப்புகள்*

நாம் இருபத்தோராவது ஆண்டிற்குள் நுழையும் முன் இருபதாவது நூற்றாண்டு கண்ட சீர்திருத்தங்களைச் செய்து முடிக்க வேண்டும். ஒரு சமுதாயம் தேவைக்கேற்பச் சிறு, சிறு மாற்றங்களை அவ்வப்பொழுது செய்து வருமாயின், பெரிய மாற்றம் தேவைப்படாது. உரிய காலத்தில் உரிய மாற்றங்களைச் செய்யத் தவறிய சமுதாயம், பெரிய மாற்றத்திற்கு, சில சமயம் புரட்சிக்கு ஆளாகிறது. நாம் குறிப்பிட்டுள்ள மாற்றங்கள் எவையும் புரட்சிகரமானவை அல்ல; புதியவையுமல்ல. எனினும், பரவலாக வளர்ந்து விட்ட அமைப்பில், 2.9 இலட்சம் ஆசிரியர்கள், ஏறத்தாழ 60 இலட்சம் மாணவர்களைக் கொண்ட ஒரு அமைப்பில் (1997), அடிப்படை மாற்றங்களைச் செய்வதற்குக் கொள்கைப் பிடிப்பு வேண்டும்; உறுதி வேண்டும்; எப்படியே னும் எப்படியேனும் இந்த மாற்றங்களை நாம் செய்தாக வேண்டும் என்ற முடிவு வேண்டும்.

* அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்: ஒன்பதாவது பட்டமளிப்புவிழா உரையைத் தமிழியது. 18.3.97.

வருகிற நூற்றாண்டின் கல்வி அமைப்பு (Education System) எவ்வாறு இருக்கக் கூடும் என்பது பற்றிச் சிந்திக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். பண்டைக் காலத்தில் மாற்றங்கள் எல்லாத் துறையிலும் மெதுவாக இடம் பெற்றன. ஒரு தலைமுறை முழுவதுமாக ஏற்படும் மாற்றங்களின் அடையாளம் கூட அவ்வளவாகத் தெரிவதில்லை. அதனால்தான் முன்பு 'தலைமுறை இடைவெளி' (Generation Gap) போன்ற பிரச்சினைகள் எழவில்லை. இப்பொழுது மாற்றங்கள் மிக விரைவில் நிகழ்கின்றன. அறிவியல், தொழில் நுட்பத் துறைகளில் ஏற்படும் காண்புகளின் (Inventions), புனைவுகளின் (Innovations) தாக்கம் மகத்தான மாற்றங்களை உருவாக்குகிறது. எனவே நீண்ட கால அளவிற்கு ஆருடம் கூற முயற்சிப்பது பொருந்தாது. வருகிற இருபது ஆண்டுகள் பற்றி எண்ணிப் பார்க்கலாம்.

வேளாண்மையுக்தத்தில் அணியாக, ஆபரணமாக இருந்த கல்வி இன்று வளர்ச்சிவாயிலாக மாறிவிட்டது. அந்த வாய்ப்பு இனி அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டும். கை வினைஞர் ஆயினும், கல்வி நிபுணர் ஆயினும், காலத்துக்கேற்ற மாற்றங்களைச் சமாளிக்கத் தொடர்ந்து கற்க வேண்டும். எனவே, நான்கு முக்கியக் கூறுபாடுகளில் கல்வி அமைப்பு, வளர்ச்சிக்கு மாற்றத் திற்குச் சமைவாக வேண்டும்.

- i. உற்பத்தித்திறன் (Productivity)
- ii. இளக்கம் (Flexibility)
- iii. சமுதாய நீதி (Social Justice/Equity)
- iv. தொடர் கல்வி (Continuing Education)

இவற்றில் முதல் மூன்றை மட்டும் இங்கு கருதுவோம். கல்வித் துறையிடமிருந்து சமுதாயம் எதிர்பார்க்கும் சாதனைகள் இனி, மேலும் மேலும் வளரும்; பெருகும். எந்த ஒரு நிறுவனமும் தனியாக நின்று, வருங்காலச் சமுதாயத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்ற இயலாது. எனவே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நிறுவனங்கள் இணைந்து (Network) செயல்பட வேண்டும். அதன் மூலம் ஒவ்வொரு நிறுவனமும் தனது ஆற்றலுக்கு மின்சீய

சில பணிகளை எடுத்துச் செய்ய இயலும். அதன் வழி ஒவ்வொன்றின் ஆற்றல், தளவாடங்கள், வகுப்பறைகள், சோதனைச் சாலைகள், நூல் நிலையம் போன்றவற்றையும் முழுமையாகப் பயன்படுத்த இயலும்.

எதிர்காலத்தில் கல்வி நிலையம் அதன் வகுப்பறைகளோடு, வளாகத்தோடு நின்றுவிட இயலாது. வளாக எல்லைகளைத் தாண்டி, அது அமைந்திருக்கும் பகுதியின் வளர்ச்சி மையமாக, மேம்பாட்டு மையமாகச் (Centre for Development) செயல்பட வேண்டும். படிப்படியாக மாநில எல்லைகளை, தேசிய எல்லைகளைத் தாண்டிச் செயல்படும் நிறுவனங்கள் இனிப் பரவலாக உருவாகும். இப்பொழுது பன்னாட்டுத் தொழில் நிறுவனங்கள் (Multinational Corporations) இருக்கின்றன. அடுத்து, பன்னாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள் (Multinational Universities) தோன்றுவதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. மலேசியா அரசு, இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்தையும், ஆஸ்திரேலியாவின் மொனஷ் (Monash) பல்கலைக் கழகத்தையும், தனது நாட்டில் வளாகங்கள் அமைத்துச் செயல்பட அனுமதித்துள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. முன்பு வளரும் நாடுகளில் இருந்து மாணவர்கள் வளர்ந்த நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள்க்குச் சென்றனர். இன்று வளர்ந்த நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள் வளரும் நாட்டு மாணவர்களிடம் செல்லத் தொடங்கியிருக்கின்றன. கல்வி நிலையம் இருக்கும் இடத்திற்குக் கற்பவர்கள் செல்வதை விட, கற்பவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்குக் ‘கல்வி நிலையம்’ செல்வது எளிதாக மாறிக் கொண்டு வருகிறது. நாம் இனிக் கல்வித் துறையிலும் பன்னாட்டுப் போட்டியைச் சமாளிக்க வேண்டும். அதற்கு நமது கல்வியாளர்கள் சமைவாக வேண்டும்.

இதுவரை உயர் கல்வி, சமூதாய சேவையாகக் (Social Service) கருதப்பட்டது. இப்பொழுது உயர் கல்வியின் பல துறைகள் முதலீடாக எண்ணப்படுகின்றன. ஒளிப்பேழைகள், ஒளிப்பேழைகள், நூல்கள் இன்று சந்தையில் விலை போகும்

பொருள்களாகப் பெரிய அளவில் வரத் தொடங்கி விட்டன கல்வி, வணிகரித்தியில் அளிக்கப்படும் பொருளாக (Commercial Good) மாறி வருகிறது. கல்விக்கும், பயிற்சிக்கும் உரிய தொகையைக் கொடுத்துப் பட்டம் பெற, திறன் பெற, உலக முழுவதும் மக்கள் சமைவாகி வருகிறார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையில் கல்வியில் தனியார் துறையின் வளர்ச்சி பெருகுவதை நாம் எதிர் நோக்க வேண்டும். அதைச் சட்டத்தின் மூலம் நெறிப்படுத்த அரசுகள் தயாராக வேண்டும். மறுப்பது பயன்படாது; தடுப்பது நிற்காது. ஆற்றுப்படுத்துவதுதான் ஆக்கவழி. தனியார் பல்கலைக் கழகங்களை அனுமதிக்கும் சட்டம் இப்பொழுது நாடாளுமன்றத்தின் முன் இருக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட மாற்றத்தை நாம் 10 ஆண்டுகட்கு முன்பு கூட எதிர் பார்க்கவில்லை. கல்வி அமைப்பில் உலக அளவில் மாற்றங்கள் வெள்ளம் போல வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அனை போடுவது அறிவுடைமையாகாது. கரைகளை வலுப்படுத்த வேண்டும். கால்வாய்களை விரிவாக்க வேண்டும்.

நமது கல்வி அமைப்பில் இறுக்கம் (Rigidity) அதிகம். இளக்கம் (Flexibility) மிக மிகக் குறைவு என முன்பே குறிப்பிட டோம். அமெரிக்காவில் நடைமுறையிலிருக்கும் உயர் கல்வி பற்றிய கீழ்க் கண்ட தகவல் பயனுடையதாகும். அமெரிக்காவின் மக்கள் தொகை நமது மக்கள் தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு. ஆனால் அங்கு உயர் கல்வி பயில்பவர்கள் தொகை 125 இலட்சம். நம்மினும் இரு மடங்கிற்கும் அதிகம். அவர்களைப் பற்றிய விபரம் பின் வருமாறு.

“12.5 மில்லியன் மாணவர்களில் மரபு வழியான 18 முதல் 22 வயது வரையுள்ள மாணவர்கள் 20 இலட்சத்திற்கும் குறைவு. பாதிக்கு மேல் உள்ள மாணவர்கள் 22 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள். நாற்பது சதவிதத் திற்கு மேல் 25 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்கள். 18 வயதுள்ள மாணவர்களை விட 35 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்கள் அதிகம். ஐந்தில் இரண்டு பங்கினர் பகுதி நேர மாணவர்

கள். மூன்றில் ஒரு பங்கினர் வெளியிலிருந்து வந்து கற்பவர்கள்.”

இப்படிப்பட்ட மாற்றங்கள் நமது மாணவரினத்திலும் வர வேண்டும்; அதற்கான கதிர்களைக் காலை வானில் காண இயலவில்லை. நாளை தோன்றலாம்; தோன்ற வேண்டும். அஞ்சல் வழிக் கல்வியில் நெளிவு, சுழிவுக்கான வித்து இருக்கி ரது. ஆனால் மேலே கூறப்பட்ட நிலைமையை ஒத்ததாகாது. கான்டா போன்ற மேலை நாடுகளில் மாணவர்கள், முதல் இரண்டு, மூன்று செமஸ்டர், பல்கலைக் கழக வளாகத்தில் தங்கிப் படிக்கிறார்கள். பிறகு ஏதாவது ஒரு வேலையில் சேர்ந்து, அங்கிருந்து கொண்டே புற வளாக (Off Campus) மாணவர்களாகக் கல்வியைத் தொடர்கிறார்கள். பின்னர் மீண்டும் வந்து, மீதமிருக்கும் பகுதியை முடித்துப் பட்டம் பெறுகிறார்கள். பல்கலைக் கழகத்தினுள், நுழைவதும், வெளிச் செல்வதும், அங்கிருந்தே படிப்பதும், அல்லது மற்றொரு பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து படிப்பதும், மீண்டும் வருவதும் சாதாரண நிகழ்ச்சியாக நடைபெறுகிறது. நம்மைப் பொருத்தவரை ஒவ்வொன்றும் மலையை நகர்த்துவது போன்றது. நமது வளர்ச்சியைத் தடுக்கும் தடைகள் யாரோ உருவாக்கியவை அல்ல. அவை நாம் உருவாக்கியவை; நாம் பாதுகாப்பவை.

பொதுவாக நாம் வாய்ப்புகளைப் பெருக்குவதில் கவனம் செலுத்தி வந்தோம். அது முதல் தேவை. ஆனால் வாய்ப்பே, ‘வசதி’யாகி விடாது. இருக்கின்ற வாய்ப்பு, சமுதாயத்தில் தகுதியுள்ள அனைவருக்கும் ‘எட்ட’ வேண்டும். இருப்பது (Availability) - வேறு; எட்டுவது (Accessibility) வேறு. ஏழை, எளியர், பெண்கள் போன்றவர்களுக்கு ‘இருப்பது’ அவ்வளவாக ‘எட்டுவது’ இல்லை. அதனால்தான் இன்று கல்வியில் சமநீதி (Equity) பெரிய பிரச்சினையாக உருவாகியிருக்கிறது. ஒதுக்கீடுகள் வாய்ப்பை அதிகரிப்பவை. எட்டுவதற்கு உதவு பவை அல்ல. இருப்பதைப் பங்கு போடுபவை. இல்லாததை உருவாக்குபவை அல்ல. சமநீதிப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் வழி,

சட்டத்தின் வழி தீர்வு காண்பது ஒருபுறம் இருப்பினும், அதற்குத் தொழில் நுட்பத்தின் துணை பயன் தரும். அதன் வழியிலமைந்த தீர்வு சிக்கல்களைக் குறைக்கும். கசப்புகளை அகற்றும். இன்றைய கல்வி பயிற்றுவிக்கும் முறை கைத்தொழில் (Craft) நிலையிலிருந்து, தொழில்நுட்ப நிலைக்கு (Technology) மாறுமானால், நாம் முன்பு கூறியவாறு, மாணவர்கள் இருக்கும் இடத்திற்குக் கல்வி செல்லக் கூடும். வீடு, அலுவலகம், தொழிற் சாலை, அனைத்திலும் வகுப்பறைகள் உருவாகக் கூடும். இருநூறு ஆண்டு காலமாகக் கல்வித் துறையில் உற்பத்தி (Production) வளர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் உற்பத்தித்திறன் (Productivity) வளர்வில்லை. பாடம் மாறியிருக்கிறது. பயிற்றுவிக்கும் முறை மாற வில்லை. கல்வி 'கைத் தொழில்' (Craft) நிலையிலிருந்து 'தொழில் நுட்ப' (Technology) நிலைக்கு மாறும் பொழுதுதான் கல்வி உலகில் உற்பத்தித் திறன் வளரும். உற்பத்தித் திறனை வளர்க்காது எந்தச் சமுதாயமும் எதிர்காலக் கல்வித் தேவையை, பயிற்சித் தேவையை, பொதுவாக மனிதவள மேம்பாட்டுத் தேவையை நிறைவேற்ற இயலாது.

உயர்கல்வி: சில அவசரத் தேவைகள்*

மிகப்பெரிய உயர் கல்வி அமைப்பைக் கொண்ட நாடு இந்தியா! அமெரிக்காவுக்கு அடுத்த இடத்தை வகிக்கிறது. நாம் முன்பே கூறியுள்ளது போல இப்பொழுது 220 பல்கலைக் கழகங்கள், 8200 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. ஏற்தாழ 2.9 இலட்சம் ஆசிரியர்கள் பணியாற்றுகின்றனர். 60 இலட்சம் மாணவர்கள் போல பயில்கிறார்கள் (1997). நமது கல்வி நிறுவனங்களில் பயின்ற, ஆற்றல் மிக்க பட்டதாரிகள் இன்று இந்தியாவிலும், உலகில் பரவலாகப் பல நாடுகளிலும் பெயர், புகழுடன் பணி புரிகிறார்கள். இருப்பினும் இன்று உயர் கல்வித் துறை கடுமையான விமர்சனத்திற்கு - கண்டனத்துக்கு என்றாலும் பொருந்தும் - உள்ளாகியிருக்கிறது. நிர்வாகத் துறையினர்,

* பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகம்: ஒன்பதாவது பட்டமளிப்பு விழா உரையைத் தழுவியது. 10.9.97

அரசியல் தலைவர்கள், பெற்றோர்கள் அனைவராலும் குறை கூறப்படுகிறது. ஆசிரியர்களும் இன்றைய நிலையை ஆதரித்து வாதாட முன்வருவதாகத் தெரியவில்லை. எனவே ஆல் போல் வளர்ந்து விரிந்து பரவியிருக்கும் இந்தப் பெரிய அமைப்புக்கு, யார் பொறுப்பு என்பதே ஒரு கேள்விக் குறியாக இருக்கிறது.

திறந்த மனத்தோடு பார்க்கும் பொழுது, உயர் கல்வித் துறை உடல் நலம் குன்றியதாகத்தான் இருக்கிறது. அதற்குப் பலர், நமது கல்வி முறை மக்காலே (Macaulay) திட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது; அன்னியர் விட்டுச் சென்றது என இன்றும் சிலர் சமாதானம் கூறுகிறார்கள். நாம் விடுதலை பெற்றுச் சில ஆண்டுகள் வரை இப்படிப்பட்ட சாக்குகள் ஏற்கப்படலாம். ஆனால் 50 ஆண்டுக்குப் பின் யாரையும் இதற்குப் பொறுப்பாக்க இயலாது. அப்படிப் பொறுப்பாக்கினால் அது நம் கையாலாகாத தன்மைக்கு ஒப்புதல் வாக்குமூலமாகி விடும். எனவே, நாம்தான் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

கல்வித் துறையில் காணப்படும் குறைகள் பல எனினும் அவற்றுள் சிலவற்றை மட்டுமே இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறோம். அவை தாமதமின்றிக் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை. முதலாவதாகக் கல்வித் துறையின் இன்றைய நிர்வாக அமைப்பு மாற்றப்பட வேண்டும். ஆங்கிலேயர் காலத்தில் கல்வியின் குறிக்கோள் வேறு. இன்று நமது குறிக்கோள் வேறு.

**இயற்றலும், ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்லது அரசு**

என்பார் வள்ளுவர். ஆங்கிலேயர் ஈட்டல் (Collection), காத்தல் (Maintenance of Law and Order) என்ற இரண்டு பணிகட்குத் தேவையான அலுவலர்களை உருவாக்குவதற்கான கல்வித் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தினார்கள். விடுதலை பெற்ற இந்தியாவில் ஈட்டல், காத்தல் மட்டுமன்றிச் செல்வத்தை இயற்றல் (Creation of Wealth), அதை வளர்ச்சிப் பணிகட்குப் பயன்படுத்த வகுத்தல் (Allocation for Development) ஆகிய பணிகட்கும் தேவையானவர்களை, அவற்றிற்கான திறன் படைத்தவர்களை

நாம் உருவாக்க வேண்டும். எந்த ஒரு துறையாயினும் குறிக் கோள் மாறும் பொழுது. அதை அடையப் பயன்படுத்தும் கருவியும் மாற வேண்டும். நிலப் பயணத்திற்கு வண்டி போதும். கடல் செலவுக்குக் கப்பல் தேவை. விண்ணிற் பறக்க விமானம் தேவை.

நாம் விடுதலை பெற்று ஐம்பது ஆண்டுக்கட்குப் பின்னரும் பல்கலைக் கழக அமைப்பின் கூறுபாடுகளில் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்ய வில்லை. ஆட்சிக் குழு (Syndicate), கல்விப் பேரவை (Academic Council), ஆட்சிப் பேரவை (Senate) போன்றவற்றின் விவாதங்களில் கல்விப் பிரச்சினைகள் பெறும் இடம் காண்பதற்காகிதாகி விட்டது. அவற்றின் நடவடிக்கைகள் படித்தவர்க்கட்கு விருந்தன்று; பத்திரிகை நிருபர்க்கட்கு விருந்து. அவை கல்வி உலகிற்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாக இல்லை. இவற்றின் உறுப்பினர்கள், அவர்களுடைய பொறுப்பு, அதிகாரம் ஆகியன கணிசமாக மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். இந்தத் தேவையை நாம் முன்பே உணர்ந்திருக்கிறோம். மாற்றியமைப்ப தற்கான யோசனைகள், பரிந்துரைகள் கூறப் பல குழுக்களை 1960களில் இருந்து நியமித்திருக்கிறோம். பரிந்துரைகள் பல யோசனைகள் பல. அவை இன்று அறிக்கை வடிவில் அலமாரிகளை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நாம் 'விவாதங்கள் என்பவை முடிவு எடுக்க; முடிவுகள் என்பவை செயல்படுத்த' என்பதில்லாமல், 'விவாதம் முடிந்தவுடன் வேலையும் முடிந்தது' என்ற தத்துவத்தில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இந்தப் பழைய சாதனங்களை, காலத்துக் கொவ்வாத கருவிகளை வைத்துக் கொண்டு, புதிய சாதனங்கள் படைக்கும் அசாதாரணப் பொறுப்பில் இருப்பவர் துணைவேந்தர். பல்கலைக் கழக மசோதாப்படி, அதன் செயல் முறைக்கட்குப் பொறுப்பு மேலே கூறப்பட்ட அமைப்புகள் அனைத்தும்தான். ஆனால் பல்கலைக் கழகத்தின் ஒரே பிரதிநிதியாகத் தோற்றம் எப்பவர் துணை வேந்தர் மட்டும்தான். கல்வித் தரம்,

தேர்வுகள், மாணவர் சேர்க்கை, பொது நிர்வாகம் என இவற்றில் எது இடிந்தாலும் அது விழுவது துணைவேந்தர் தலை மீதுதான். இந்தப் பதவியின் மதிப்பும், அதற்கிருந்த மரியாதையும் நாளுக்கு நாள், படிப்படியாகக் குறைக்கப்பட்டே வந்திருக்கிறது. குறைக்கப்பட்டும் வருகிறது. ஒரு நிறுவனத்தின் தலைவரின் 'தகவு' தாழும் பொழுது அதன் தரமும் தாழ்வது தவிர்க்க இயலாத்து.

நிலமும், நீரும் நிறைந்து காணினும்
வளமென வையகம் வகுத்த யாவையும்
நிரம்பி வழிந்து நிற்பினும், இயற்கை
வரம்பும் இகந்து வழங்குவ தாயினும்
பயனுள அனைத்தும் படைத்து) அளிக்கினும்
நயனிலை: இந்த ஞாலத்து) உயர்வுகள்
தலைமையின் தரத்தின் தகவால் அமைவன:
தலைமை தாழுமேல் தரணியே தாழும்.

என்பது கவிஞர்கள்* கூற்று. நாடாயினும், நிறுவனமாயினும் அதன் வளர்ச்சியும், மேம்பாடும் அதற்கமைந்த தலைமையின் தரத்தைப் பெரிதும் சார்ந்திருக்கின்றன. புதுமைக்கும் புரட்சிக்கும் வித்திடுபவன் தனி மனிதன்தான். பொதுமக்கள் அதன் வளர்ச்சிக்கு நிலமாக, நீராக அமைகிறார்கள். படைவ லிமை பற்றிப் பேச வந்த வள்ளுவர், தலைமையின் முக்கியத்து வத்தை அறுதியிட்டுச் சொல்கிறார்.

நிலைமைக்கள் சால உடைத்தெணினும், தானை
தலைமைக்கள் இல்வழி இல்.

இந்த உண்மையை ஏனோ நம் அரசியல் தலைவர்கள் உணரவில்லை; உணர்ந்தாலும் மதிக்கவில்லை. நாம் விடு தலை பெற்ற நாளில் இருந்து, 'நிபுணர்கள் தேய்வும், பொது நிர்வாகிகள் உயர்வும்' தொய்வின்றித் தொடர்கிறது. இதற்குத்

* விதியே, விதியே தமிழ்ச் சாதியை...?, குலோத்துங்கன், பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1996.

துணைவேந்தரும் விதி விலக்கன்று. ஒருபுறம் ஆளுநர், இன்னொரு புறம் அரசு, இன்னொருபுறம் பல்கலைக் கழக ஆட்சிக் குழு, பேரவைகள் - இவை அனைத்தின் இழுப்புக்கும் அவர் எடு கொடுத்து நிற்க வேண்டும். நடைமுறையில் நாணயமும், பொதுநலனில் அக்கறையும் உடைய துணை வேந்தர் உண்மையிலேயே இதய முள்ளவர்கள் இரக்கம் காட்ட வேண்டிய நபர் ஆவார். நமது நாட்டின் ஒரு சில பல்கலைக் கழகங்கள் அல்லது பல்கலைக் கழகத் தகுதி பெற்ற நிறுவனங்கள் தவிர, மற்றவற்றின் நிர்வாக அமைப்புகள் இன்றைய தேவைகட்கேற்ப இல்லை. அவை கணிசமாக மாற்றப்பட வேண்டும். இது நாம் இன்று கூறுவதன்று. முப்பது ஆண்டுகட்கு மேலாக, உணரப்பட்ட, ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட, ஆனால் செயல் படுத்தப்படாத ஓர் அம்சம். மாற்றம் பற்றிய விபரங்களைப் பட்டியலிட இக்கருத்துரை இடம் தராது.

அடுத்துக் கவனிக்க வேண்டியவை மைய அரசு அளவில், மாநில அரசு அளவிலான நிறுவனங்கள். உயர்கல்வி, அறிவியல், தொழில் நுட்பம் ஆகியவற்றில் மைய அரசுக்குக் கணிசமான அதிகாரம் அரசியலமைப்புப்படி இருக்கிறது. எனினும், பல்கலைக் கழகங்களை, கல்லூரிகளை நிறுவுதல், நிதியளித்தல், பராமரித்தல், நிர்வகித்தல் ஆகிய பொறுப்பு, ஏறத்தாழ முழுமையாக மாநில அரசிடமே உள்ளது. மைய அரசுக்குத் திட்டம் தீட்டுவதிலும், கொள்கை வகுப்பதிலும் உதவ, பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமம் (U.G.C.), அகில இந்திய தொழில் நுட்பக் கல்விக் கழகம் (A.I.C.T.E.), இந்திய வேளாண்மை ஆய்வுக் கழகம் (I.C.A.R.), இந்திய மருத்துவக் கழகம் (I.M.C.), தேசிய ஆசிரியர் கல்விக் கழகம் (N.C.T.E.), திட்டக் குழுவின் கல்விப் பிரிவு எனப் பல நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன. இவை தேசிய அளவில் கொள்கை வகுப்பவை; திட்டம் தீட்டுபவை. மாணியம் தருபவை சில. ஆனால் மாநில அளவிலான உயர் கல்வித் தேவைகளை ஆய்வுதோ, திட்டம் வகுப்பதோ இவற்றின் பணி அன்று. இவற்றால் செய்யவும் இயலாது. மாநில அளவில்

முறையாகத் திட்டமிடும் சாதனங்கள் இல்லை. இதை மனத்திற் கொண்டுதான் 1986இல் வெளியிடப்பட்ட தேசியக் கல்விக் கொள்கையில், மாநில உயர் கல்விக் கழகம் ஒன்று நிறுவப்பட வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. பல மாநிலங்களில் இது நிறுவப்பட வில்லை. நிறுவப்பட்டவையும் - ஆந்திரம் தவிர பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமத்தின் 'மசோதா வரைவு'ப்படி (Draft Act) அமைய வில்லை. முறையான நிறுவனங்களின் (Institutions) துணையின்றி எந்த வளர்ச்சிப் பணியும், மேம் பாட்டு முயற்சியும் வெற்றி பெறாது. மேம்பாட்டுக்கான திட்டத்தில், தேவைக்கேற்பப் புதிய நிறுவனங்களை உருவாக்குவதும் இடம் பெற வேண்டும் என்பது இன்று பொருளாதார வல்லுநர்கள் ஒப்புக் கொண்ட ஒன்று. மாநிலத்தின் உயர் கல்வி வாய்ப்புகள், ஆய்வு வசதிகள் ஆகியவற்றை அளவிடவும், அதன் அடிப்படையில் இருப்பதை விரிவாக்குவது, இல்லாததை உருவாக்குவது போன்ற முயற்சிகள் ஆலோசனை கூறுவது, திட்டம் தீட்டுவது போன்ற பணிகளை மேற்கொள்ள வும் திறன் கொண்ட அமைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். நிறுவனங்கள்தான் தலைவர்கள் உருவாவதற்கான வாய்ப்புகளைத் தருகின்றன. எனவே மாநிலங்களின் நிறுவனத் தேவைகள் ஆழமாக ஆராயப்பட வேண்டும். ஆய்வின் முடிவில் தேர்வு பெறும் தேவைகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும்.

உயர் கல்வியில் அறிவியல், கலை, சட்டம், தொழில் நுட்பம், வேளாண்மை, மருத்துவம், கால்நடை மருத்துவம், ஆசிரியர் கல்வி ஆகியன மேலே குறிப்பிட்டுள்ள தனி நிறுவனங்களின் பொறுப்பில் உள்ளன. அவை தனி அமைச்சகங் களின் பொறுப்பிலும் உள்ளன. இவற்றை ஒருங்கிணைக்கும் (Co-ordination) நிறுவனம் எதுவும் இல்லை. தேசியக் கல்விக் கொள்கையில் தேசிய உயர் கல்விக் கழகம் (National Council for Higher Education) ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டுமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதுவும் இதுவரை நடைபெற வில்லை. உயர்கல்வி தொடர்பான நிறுவனங்கள் அனைத்திற்கும் ஒரு பொது மேடை அவசியம் தேவை.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் தேசிய அளவிலான உயர் கல்வி வளர்ச்சியைப் பார்ப்போமானால் திட்டமிடப்பட்ட வளர்ச்சியின் சின்னங்களைக் காண இயலவில்லை. 1950 - 51இல் இருந்த நிலைமையொடு ஒப்பிடுவோமானால், மொத்த மாணவர்கள் எண்ணிக்கையில் இளநிலை மாணவர் சதவிகிதம் 83.7இல் இருந்து 88.1 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. முதுகலை மாணவர் சதவிகிதம் 11.5இல் இருந்து 9.5 ஆகக் குறைந்திருக்கிறது. ஆய்வும், புதியன புனைதலும் தேவைப்படும் ஒரு வளரும் நாட்டில், முதுகலை மாணவர் சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்க வேண்டும். மேலும் அறிவியல் பயிலும் மாணவர் சதவிகிதம் 30.0இல் இருந்து 19.6 ஆகவும், வேளாண்மையில் 1.3இல் இருந்து 1.1 ஆகவும், கால்நடை மருத்துவத்தில் 0.5இல் இருந்து 0.3 ஆகவும் குறைந்திருக்கிறது. தொழில் வளர்ச்சியும், வேளாண்மைத் துறையில் உற்பத்தித் திறன் உயர்வும் தேவைப்படும் நாட்டில் அறிவியல், வேளாண்மை, கால்நடை மருத்துவம் ஆகிய துறைகளில், மாணவர் சதவிகிதம் குறைந்திருப்பது தேசிய அளவில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட திட்டத்தின் அடிப்படையில் இடம் பெற்றதாகக் கருத இடம் இல்லை.

(இதை இந்நாலில் முன்பும் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இந்த அத்தியாயத்தின் முழுமைக்காக இங்கு மீண்டும் கூறப்படுகிறது)

பொதுவாகப் புதிய பல்கலைக் கழகங்கள் அல்லது புதிய கல்லூரிகள் துவக்குவதில் அரசியல் தலைவர்களும், நிர்வாகிகளுமே முடிவு எடுக்கின்றனர். கல்வியாளர்கள் இதில் ஈடுபடுத் தப்படுவதில்லை. அவர்கள் கருத்து அறியப்படுவதில்லை. கல்வித் துறையின் இன்னொரு குறைபாடு, நாம் தேசிய அளவில் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட பிரபலமான கல்வியாளர்களை (Academic Leaders) உருவாக்க வில்லை. அப்படிப்பட்ட தலைமைக்குக் கல்வியாளர்களைப் பண்படுத்தும் தகுதிவாய்ந்த நிறுவனங்களும் இல்லை. பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமம் பரிந்துரைத்திருப்பது போல, மாநில உயர் கல்விக் கழகம் ஒரு கல்வியாளரின் தலைமையில் அமையுமேல், அது கல்வித்

தலைமை வளர்க்கும் பண்ணையாக உருவெடுக்கும். அதன் குறிக்கோள்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். அதுவும் இதுவரை நடைபெறவில்லை.

உயர் கல்விக்கு நிதி ஒதுக்கும் அனுகுமுறையில் மாற்றம் தேவை. இப்பொழுது மாநில அரசுகள் பராமரிப்புச் செலவை ஏற்கின்றன. மேம்பாட்டுக்கான, வளர்ச்சிக்கான திட்ட ஒதுக்கீடு பல்கலைக் கழக மானியக் குழுமத்திலிருந்து கிடைப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. இது தவறான நம்பிக்கை. மானியக் குழுமம் பல்கலைக் கழகங்களையும், கல்லூரிகளையும் கருத்தில் கொண்டு ஒரே சீரான முறையில் மேம்பாட்டிற்கான உதவித் தொகை வழங்குகிறது. அதுவும் மிகக் குறைந்த தொகையேயாகும். தனிப்பட்ட அளவில் ஒவ்வொரு மாநிலத்தின் தேவை பற்றி மானியக் குழுமம் கவலைப்படுவதில்லை. எனவே ஒவ்வொரு மாநிலமும் தனது உயர் கல்வித் தேவையைக் கணக்கிட வேண்டும். எதிர்காலம் பற்றி எண்ண வேண்டும். இந்தப் பணியில் மாநில அரசு, பல்கலைக் கழகத்துணை வேந்துர்கள், கல்வியாளர்கள் ஆகியோர் உதவியைப் பெற வேண்டும். மாநில உயர் கல்விக் கழகம் இருப்பின் இப்பொறுப்பை அக்கழகம் ஏற்கலாம். விரிவான கருத்துப் பரிமாற்றத்தின் அடிப்படையில் ஒரு திட்ட வரைவு தயாரிக்கப் பட வேண்டும். மாநிலத் திட்டக் குழுமம், அல்லது அது இல்லாத மாநிலத்தில் அரசின் கல்வித் துறை, கல்வி அமைச்சர் தலைமையில் இந்த வரைவை ஆய்வு செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு பல்கலைக் கழகத்தின் தேவைகளைத் துணை வேந்துரோடும், கல்லூரிகளின் தேவைகளை ஒட்டு மொத்தமாகக் கல்லூரிக் கல்வி இயக்குநரோடும், தொடர்புள்ள மற்ற இயக்குநர்களுடனும் விவாதித்து அதன் பின் ஜந்தாண்டுத் திட்டம் உருவாக்கப்பட வேண்டும். ஒரு விரிவான கருத்துப் பரிமாற்றம் இப்பொழுது இல்லை. பல்கலைக் கழகங்கள், கல்லூரிகள் மாநில அரசிடமிருந்தும் பல்கலைக் கழக மானியக் குழுமத்திடம் இருந்தும் பெறும் நிதியுதவி மூன்று வகையாக அமையும்.

- I. மாநில அரசு பராமரிப்புக்குத் தரும் நிதியுதவி.
- II. பல்கலைக்கழக மாணியக் குழுமம் மேம்பாட்டுக்கு அளிக்கும் நிதி உதவி. (ஆய்வுத் திட்டங்கட்குக் கொடுக்கும் நிதியுதவி தனியானது.)
- III. மாநில அரசு உயர் கல்வி, ஆய்வு இவற்றின் மேம்பாட்டுத் திட்டங்கட்குத் தரும் நிதியுதவி.

நிதிப் பற்றாக்குறை காரணமாக, பல்கலைக் கழகங்கட்கும், கல்லூரிகட்கும் தேவையான வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க இயலவில்லை என்பது உண்மை. ஆனால் இருக்கின்ற வசதிகளும் முழுமையாகப் படியன் படுத்தப் படுவதில்லை. பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமம், ஒரு கல்வி ஆண்டில் மாணவர்கள் குறைந்தது 180 நாட்கள் வகுப்பில், சோதனைச் சாலைகளில், தொழிற் கூடங்களில் பயிற்சி பெற வேண்டும் எனக் கூறியிருக்கிறது. 365 நாட்கள் கொண்ட ஓராண்டில் 180 நாட்கள், பாதிக்கும் சற்றுக் குறைவேயாகும். எனவே இது அதிகமன்று. ஆனால் நடைமுறையில் நமது நாட்டில் எத்தனை நாட்கள் தேறுகின்றன என்று பார்த்தால் நிலைமை கண்ணரீ வடிக்கத் தக்கதாக இருக்கிறது.

- ★ அண்மையில் பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமம் நாடு தமுவி 76 பல்கலைக் கழகங்களில், 1095 கல்லூரிகளில் நடத்திய புள்ளி விபரச் சேகரிப்புப்படி 22.1 சதவிகிதம் பல்கலைக்கழகங்கள், 5.6 சதவிகிதம் கல்லூரிகள் வருடத்தில் 100 நாட்களுக்கும் குறைவாகவே பயிற்றுவிக்கின்றன.
- ★ இராஜஸ்தான் மாநிலத்தின் உயர்கல்வித் துறையானது கோடை விடுமுறை, சனி, ஞாயிறு, மற்றும் அறிவிக்கப்பட்ட விடுமுறை நாட்கள் இவற்றைக் கணக்கில் கொண்டு, வருடத்திற்கு 153 நாட்களாவது வகுப்புகள் நடத்தப்பட வேண்டுமென அதிகாரபூர்வமாக உத்தரவு இட்டுள்ளது. ஆனால் அங்குள்ள துணை வேந்தர்களும், கல்லூரி முதல்வர்களும் நடைமுறையில் 130 - 140 நாட்கள் மட்டுமே தேறும் எனக் கூறினார்கள்.

★ ஒன்பதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் உயர் கல்விக்கு அறிக்கை தயாரிக்குத் திட்டக் குழுமம் அமைத்த குழுவும், பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமமும் சேர்ந்து தயாரித்த அறிக்கை கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறது.

'சில கல்வி நிறுவனங்கள் 100 முதல் 140 நாட்கள் வகுப்பு நடத்துவது கூட அரிதாக இருக்கிறது.'

மேலும் வகுப்புகள் நடக்கும் நாட்களில் எத்தனை வகுப்புகள் தவறாது நடத்தப்படுகின்றன; நடக்கும் வகுப்புக்கு எத்தனை மாணவர்கள் வருகிறார்கள் என்பது வேறு கேள்வி. இரண்டு முடிவுகள் தவிர்க்க முடியாதவையாகின்றன.

★ நமது கல்வி நிலையங்கள் பெரும்பாலானவற்றில் ஏழை மக்களின் வரிப்பணத்தில் உருவாக்கப்பட்ட வசதிகள் வருடத்தில் 200 நாட்களுக்கும் மேலாகப் பயன்படுத்தப் படுவதில்லை. பயன் படுத்தப்படும் நாட்களிலும் வேலை நேரம் 6 முதல் 8 மணி நேரம் மட்டுமே.

★ மாணவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையின் மிகவும் முக்கிய மான பருவத்தில், வாழ்க்கைக்குத் தங்களைப் பண்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய காலத்தில், பெரிய ஆசைகளும், கனவுகளும் உருவாக, உந்துதலில்லாத, ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டோடும், கவலையோடும் பயிற்றுவிக்கப்படாத சூழ்நிலையில் கல்வி பெறுகிறார்கள்.

★ இந்த நிலை, நமது எதிர்கால மனித வளம் பற்றி என்னுபவர்க்கு ஆழ்ந்த கவலை தருவதாக உள்ளது.

பெரும்பாலான நாட்கள் மாணவர்கள் வகுப்பில் இல்லாத இந்தச் சூழ்நிலையில் நாம் கல்வி நிலையங்களின் வசதிகள் பற்றிப் பேசுவதும், நூல் நிலையங்கள், நூல்கள், ஆராய்ச்சித் தாளிகைகள், ஆசிரியரின் தகுதிகள் பற்றிப் பேசுவதும் பொருளாற்றாகிறது. இந்த நிலையை மாற்றுவது அவசரத்திலும் அவசரம். பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமம், பல்கலைக்

கழகங்கள், நிதி உதவி செய்யும் அரசுகள் கூட, கண்டும் காணாது போவது போலவும், அல்லது இயலாமையை ஏற்பது போலவும் தோன்றுகிறது. இதனால் யாருடைய தூக்கமும் பாதிக்கப் படுவதாகத் தெரியவில்லை. இதில் இயலாத் தொன் றில்லை. இருக்கின்ற நிலை பற்றிய கவலையும், மாற்ற வேண்டும் எனும் மனமும் தேவை. முறையான கண்காணிப்பு முன்னேற்றத் துக்கு வழி செய்யும்.

இந்த அம்சத்தில் மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபாடு இருக்கக் கூடும் என்பதை நாம் உணர்கிறோம். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெறும் கல்வி நிறுவனங்கள் உள்ளன என்பதையும் ஒப்புகிறோம். இவை விதி விலக்குகள். நமது சமுதாயத்தின் மேல்மட்டத்தில், அரசியல்வாதிகளில் இருந்து, சந்தியாசிகள் வரை, விதி விலக்குகள்தான், சோம்பஸ், சுயநலம், குழப்பங்கள் அனைத்திற்கிடையிலும் இந்த நாடு தலை நிமிர்ந்து நிற்க உதவுகின்றன. விதிவிலக்குகளாக இருப்பவை பிரிவடைந்து, நடைமுறையாக மாறும் நாளை நோக்கி நாம் நடைபோட வேண்டும்.

பல்கலைக்கழக வளர்ச்சி: தமிழகத்தின் தாழ்நிலை

அரசியல், சமுதாயம், பொருளாதாரம் போன்ற துறைகளில் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரலாறு கண்டிராத, மகத்தான பல மாற்றங்கள் இடம் பெற்ற காலப் பகுதி. அவை அனைத்தினும் சிகரமாகக் கருத்தக்கது கல்வித் துறையில் ஏற்பட்ட புரட்சிதான். கல்வி தன்னோடு ஒப்பிடத் தக்கது வேறொன்றில்லை எனும் தலைமைப் பீடத்தை அடைந்திருக்கிறது. கல்வியறிவின் திறன் கொண்டு இருப்பதன் பயனைப் பெருக்கலாம்; இல்லாததை உருவாக்கலாம் என்பது இன்றைய நிலை. இதை நாம் முன்பே வலியுறுத்தி இருக்கிறோம்.

இருபத்தேராவது நூற்றாண்டு பற்றி எழுதுபவர்கள், பேசுபவர்கள் வருங்கால நாடகத்தில் முக்கிய கதாபாத்திரங்களாகக் கருதுவன மூன்று. அவை:

- ★ அரசு, அரசு சார்ந்த அமைப்புகள்
- ★ தனியார் துறைகள்
- ★ பல்கலைக் கழகங்கள்

மாணிட வாழ்வெனும் மேடையில் மைய இடத்தை இதுவரை கல்வி நிலையங்கள் பெற்றதில்லை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பு 'அறிவுடையார் எல்லா முடையார்' என வள்ளுவர் கூறியது அன்றைய நிலையில் ஓர் ஞானியின் கணிப்பு (Prophecy) மட்டுமே. ஆனால் இன்று அது உண்மை.

இரு சமூதாயத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரி வன இரண்டு துறைகள் அவை:

- i. வேளாண்மை
- ii. தொழில் (Industry)

இந்த இரண்டிலும், வளம் பொங்கும் நிலைக்கு வளர்ந்த நாடுக்கும், வறுமையில் வாடும் வளரும் நாடுக்கும் (Developing Countries) இருக்கும் வேறுபாடு, இவற்றின் உற்பத்தித் திறனில் (Productivity) தான். வளர்ந்த நாடுகளின் நிலத்தின், நீரின், மற்ற இயற்கை வளங்களின், தனிமனிதார்களின் உற்பத்தித் திறன், வளரும் நாடுகளின் உற்பத்தித் திறனை விடப் பன் மடங்கு அதிகம். உற்பத்தித் திறன் மிகுவதற்கு ஊற்றாக அமைந்திருப்பன கல்வியும் பயிற்சியும். இவற்றின் உயர் நிலைக் கழனிகளாக இருப்பவை பல்கலைக் கழகங்கள்.

தமிழர்கள், இந்தத் துணைக் கண்டத்தின் அறிவுத் துறைகளின் தலைமை தங்கள் பக்கம் இருப்பதாக எண்ணியும், பேசியும் வந்திருக்கிறார்கள். இன்றும் பரவலாக அவ்வாறு கருதுகிறார்கள். இதற்கு எது உரைகல்; எது அளவுகோல் என்ற கேள்வியும், இந்த நம்பிக்கை சரியானதுதானா என்ற ஜயமும் எழுகின்றன. இது உண்மை என்று நாம் வைத்துக் கொண்டால் கூட, நமது தலைமை தொடர்ந்து சரிந்து வருகிறது என்பதை நாம் எண்ண வேண்டும். இன்று, உலக அளவில், தேசிய அளவில், புகழ் வாய்ந்த தமிழர்கள் பலர் இருக்கலாம்; இருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழக எல்லைக்குள் அத்தகையோர் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய நிலையில் கூட இல்லை. கடந்த ஜம்பது ஆண்டுகளில் பொருளாதாரம், வரலாறு, இலக்கியம், அரசியல், சமூக இயல், அறிவியல் போன்ற துறைகளில், தமிழகத்திலுள்ள

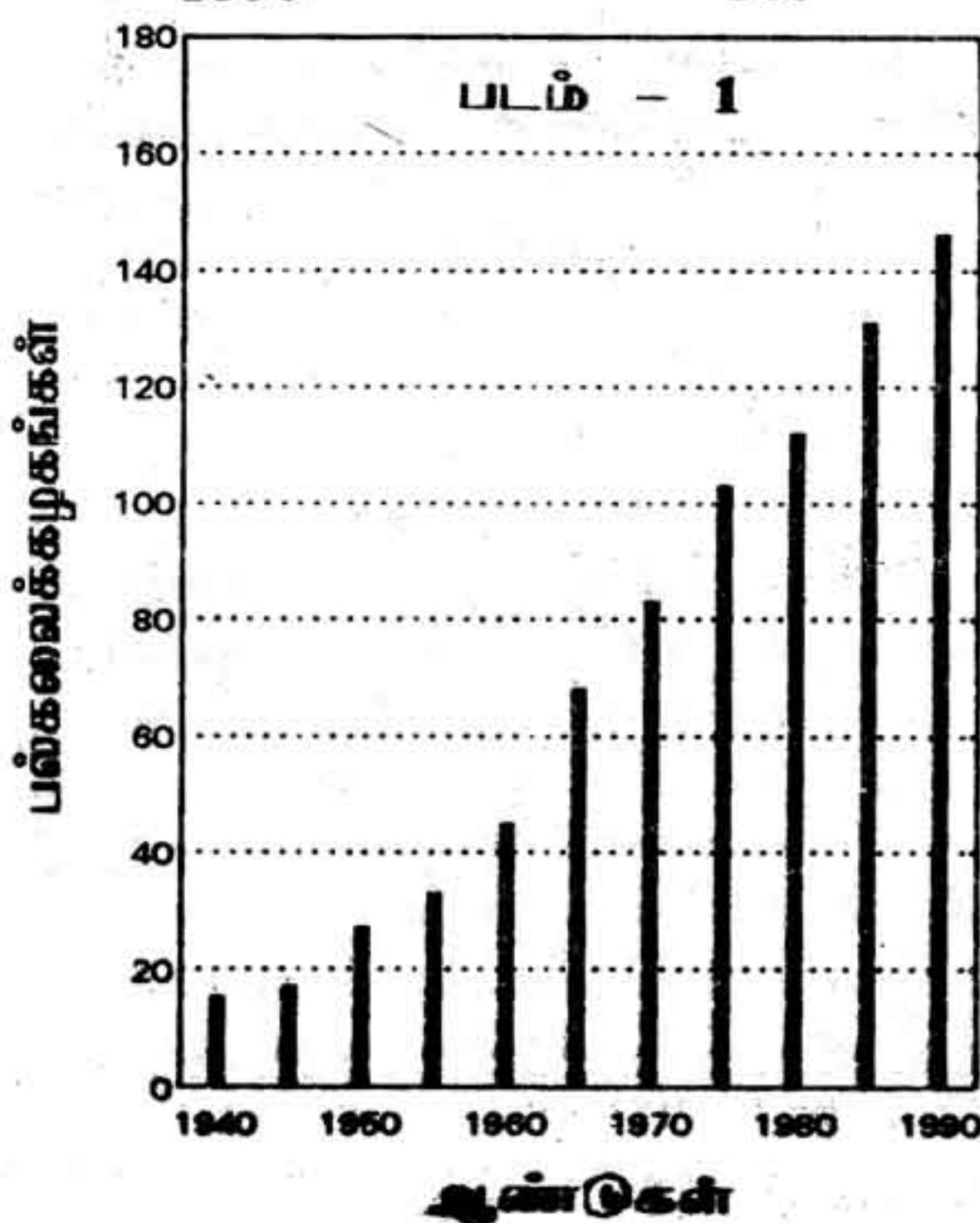
நிறுவனங்களில் இருந்து, தேசிய அளவில், உலக அளவில் அங்கீகாரம் பெற்ற அறிவுத் துறைத் தலைவர்கள் நாளுக்கு நாள் எண்ணிக்கையில் குறைந்தே வந்திருக்கின்றனர். நமது சரிவு தொடர்கிறது; சற்று வேகமாகவே தொடர்கிறது. இந்தப் போக்கு நமது எதிர்கால முன்னேற்றத்திற்குப் பார தூரமான விளைவுகளைத் தன்னுள் கொண்டது.

எந்தத் துறையிலும் தலைவர்கள் உருவாவதற்கு நிறுவனங்கள் வேண்டும். நிறுவனங்களின் தகுதிக்கேற்பத் தலைவர்கள் உருவாகிறார்கள். மாநிலங்கள் இருந்தால்தான் ஆளுநர், முதல்வர், அமைச்சர்கள் உருவாகிறார்கள். ஒரு நாட்டை முழுவதுமாக மாவட்டங்களாக மட்டுமே பிரித்து மையத்திலிருந்து ஆட்சி நடத்தினால் மாவட்டப் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள்தான் உருவாக முடியும்.

உயர் கல்வி, ஆய்வு இவற்றில் பல்துறைத் தலைவர்கள் உருவாவதற்கான கழனிகள் பல்கலைக் கழகங்கள்தான். 1940இல் இந்தியாவில் இருந்த 16 பல்கலைக் கழகங்களில் இரண்டு இன்றைய தமிழ் நாட்டுப் பகுதியில் இருந்தன. நாடு விடுதலை பெற்றதும், மேம்பாட்டு முயற்சியின் முக்கியப் பகுதிகளில் ஒன்றாக, உயர் கல்வி, ஆய்வு நிறுவனங்களான பல்கலைக் கழகங்கள் நாடு முழுவதும் பரவலாக உருவாக்கப் பட்டன. ஆனால் தமிழகத்தில் மட்டும் புரிந்து கொள்ள இயலாத ஒரு நிலை இருந்து வந்திருக்கிறது. பள்ளிக் கல்வி வளர்ச்சியில் விழிப்போடு இருந்த நாம், மற்ற மாநிலங்களோடு ஒப்பிடும் பொழுது, பல்கலைக் கழக வளர்ச்சியில் ஏனோ கவனம் செலுத்த வில்லை. அக்கறை காட்ட வில்லை. இன்னும் கூறப் போனால் பல்கலைக் கழக வளர்ச்சியை ஒரு முப்பதாண்டு காலம் புறக்கணித்து விட்டோம் என்றாலும் பொருந்தும். தமிழகத்தின் பல்கலைக்கழக வளர்ச்சியையும், இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின், தேசிய அளவில்மெந்த பல்கலைக் கழக வளர்ச்சியையும் அட்டவணை 1 - இல் காணலாம்.

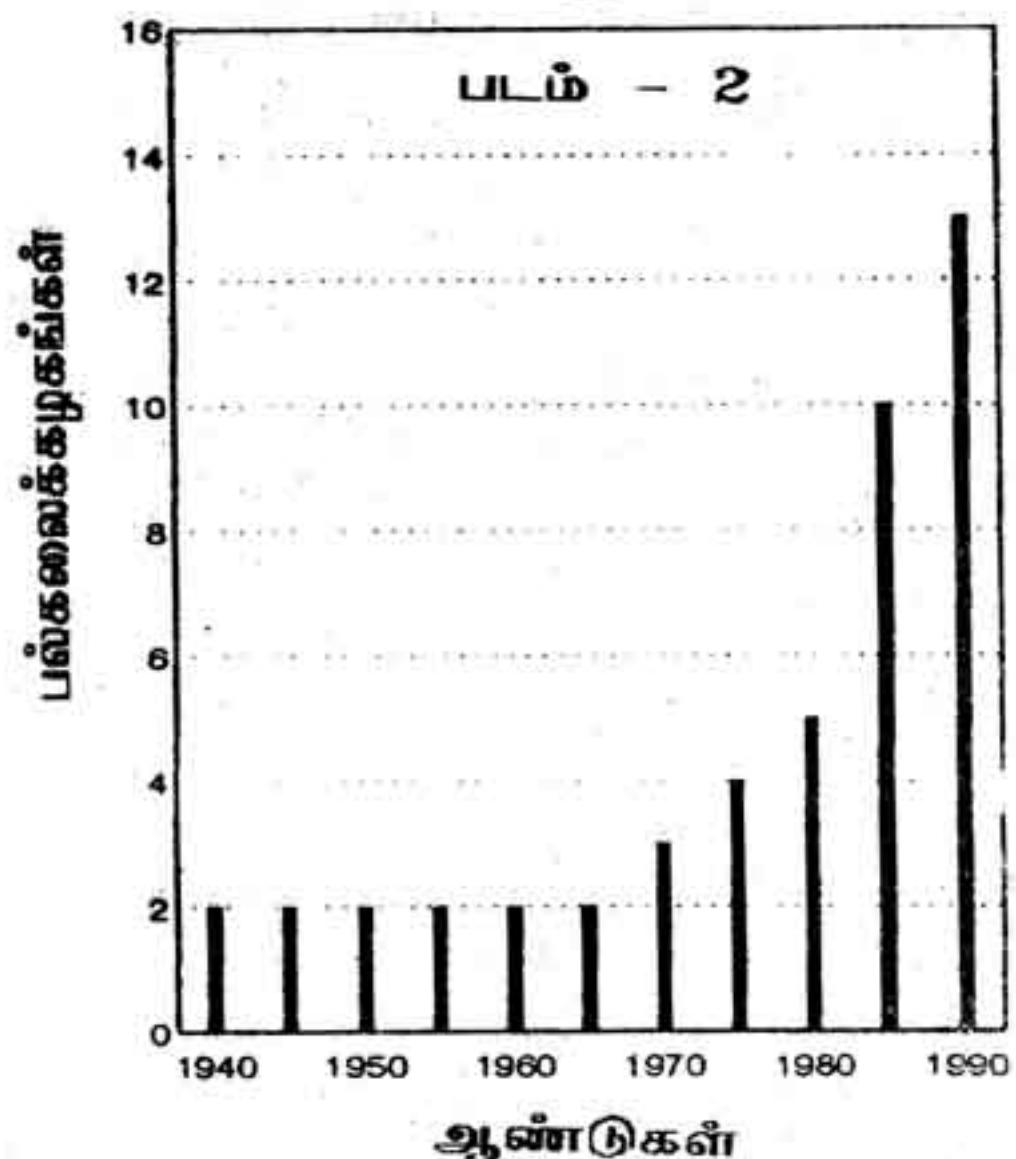
அட்டவணை - 1: பல்கலைக்கழக வளர்ச்சி

ஆண்டு	இந்தியா	தமிழகம்
1940	16	2
1947	20	2
1950	27	2
1955	33	2
1960	45	2
1965	68	3
1970	83	3
1975	102	4
1980	112	5
1985	131	10
1990	146	13

இதில் நிகர் நிலைப் பல்கலைக் கழகங்கள் (Deemed University) சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. தேசிய அளவில், பல்கலைக் கழக வளர்ச்சி, 1940களில், 1950களில் சற்று மெதுவாக அமைந்து, பின்னர் தொடர்ந்து விரைவாக நடை போட்டு வந்திருக்கிறது (படம் - 1). ஆனால் தமிழகத்தில் 1947 முதல் 1980 வரை, முப்பத்து

மூன்று ஆண்டுகளில் மூன்று புதிய பல்கலைக் கழகங்களும், அடுத்த பத்து ஆண்டுகளில், எட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களும் உருவாகி யிருக்கின்றன (படம் - 2). 1948லேயே, டாக்டர் ராதா கிருஷ்ணன் தலைமையிலமைக்கப் பட்ட பல்கலைக் கழக கல்விக் குழுமம் (University Education Commission) அன்றைய சென்னை மாகாணத்தின் தமிழ்ப் பிராந்தியத்தில் இன்னொரு பல்கலைக் கழகம் தேவை என்று கூறியிருந்தது. ஏனோநாம் அதைப் பொருட்படுத்த வில்லை. பின்னர் கஜேந்திரகட்கர் தலைமையில் அமைக்கப் பட்ட குழு ஏற்றதாழ 35 கல்லூரிக்கட்டு ஒரு பல்கலைக்கழகம் தேவை எனப் பரிந்துரைத்தது. அதனடிப்படையிலும் நாம் பல புதிய பல்கலைக் கழகங்களை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால் செய்ய வில்லை.

பொதுவாக இந்தியாவில் விடுதலைக்குப் பின் நாடு முழுவதும் பல்கலைக் கழகங்கள் வளர்ந்த காலங்களில், மைய அரசும், திட்டக் குழுமமும், பல்கலைக் கழக வளர்ச்சிக்குத் தாராளமாக உதவிய காலத்தில், நாம் தமிழகத்தில் பல்கலைக் கழகங்களை உருவாக்கத். தவறிவிட்டோம். இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் புகழ்பெற்ற பொறியியல் கல்லூரிகளாக விளங்கியவை, சென்னையிலுள்ள கிண்டி பொறியியற் கல்லூரியும், உத்தரப் பிரதேசம் ரூர்க்கியிலுள்ள (Roorkee) தொமாசன் (Thomas) பொறியியல் கல்லூரியும்தான். ரூர்க்கியிலுள்ள பொறியியல்

கல்லூரியை 1949இலேயே பல்கலைக்கழகமாக உயர்த்தி விட்டனர். ஆனால் கிண்டி பொறியியல் கல்லூரிக்கு அந்தத் தகுதி 1978இல் அதாவது 29 ஆண்டுகள் பின்னர்தான், அதுவும் எண்ணற்ற தடைகட்குப் பின் கிடைத்தது. இந்தக் காலப் பகுதியில் மைய அரசின், பல்கலைக்கழக மாணியக் குழுமத்தின் உதவி பெற்று ரூர்க்கி பல்கலைக்கழகம் உன்னத நிலைக்கு வளர்ந்தது. பல்கலைக்கழகம் ஆன பின் கிண்டி பொறியியற் கல்லூரி பெற்ற வளர்ச்சி நாம் அறிந்ததே. அந்த வாய்ப்பை அந்நிறுவனம் 29 ஆண்டுகள் இழந்து விட்டது. இருபதாம் நூற்றாண்டின் வளர்ச்சி வேகத்தை எண்ணும் பொழுது இது மிக நீண்ட காலம்.

இந்திய அரசு, வேளாண்மைத் துறையில் உற்பத்தியைப் பெருக்க ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் ஒரு வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழகம் அமைக்க முடிவு செய்தது. இந்தியாவிலேயே பழமைப் பெருமை வாய்ந்ததும், சிறந்த வசதிகள் கொண்டதுமாக விளங்கியது கோவை வேளாண்மைக் கல்லூரி. அதுதான் இந்தியாவின் முதல் வேளாண்மைப் பல்கலைக் கழகமாகியிருக்க வேண்டும். நாம் அதற்கு முயற்சி எடுக்க வில்லை. முதல் வேளாண்மைப் பல்கலைக் கழகம் உத்தரப் பிரதேசத்தில் - பந்த நகரில் 1960இல் அமைந்தது. நாம் 11 ஆண்டுகள் தாமதித்து 1971இல் நாட்டின் 12ஆவது வேளாண்மைப் பல்கலைக் கழகமாகக் கோவையில் தமிழ்நாடு வேளாண்மைப் பல்கலைக் கழகத்தை அமைத்தோம். பதினொரு ஆண்டுக்கான உபரி நிதி வசதியை இழந்தோம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில் பதினொரு ஆண்டுகள் கூட மிக நீண்ட காலம்தான்.

பொதுவாக எழுத்திலும், பேச்சிலும், 'சுயசரிதை அம்சத்தை' தவிர்ப்பது நலம் என நம்புபவன் நான். இருப்பினும், தமிழகத்தின் உயர்கல்வி, ஆய்வு, பல்கலைக் கழக வளர்ச்சி இவற்றில் தணியாத ஆர்வம் கொண்டிருந்தவன் என்ற வகையில் ஒரு செய்தியைக் கூறுவது இந்தக் கட்டத்தில் முறை என்று நம்புகிறேன். 1974இல் 'நமது அவசரத் தேவைகள் - புதிய பல்கலைக் கழகங்கள்' என்ற தலைப்பில் பல சான்றுகளையும், புள்ளி விபரங்களையும், கொடுத்து ஒரு நீண்ட அறிக்கை தயாரித்துக் கல்விச் செயலாளிடம் கொடுத்தேன். பின்னர், சில வாரங்கள்

கழித்து அன்றைய கல்வி அமைச்சரிடமும் அதைக் கொடுத்தேன். எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. எனவே, சில மாதங்கள் கழிந்த பின் 1975இல் விடுதலை ஆசிரியரிடம் கொடுத்தேன். அவர் விடுதலையில் 6.3.75இல் ஒரு தலையங்கம் எழுதினார். அத்தலையங்கம் எழுதப்பட்ட சில நாட்களில் அன்றைய முதல்வர் அவர்களின் கவனத்திற்கு அது வந்தது. அவர் 13.3.75இல் திருச்சியில், பெரியார் கல்லூரியில் பேசும்போது திருச்சியிலும், கோவையிலும் இரண்டு புதிய பல்கலைக் கழகங்கள் நிறுவப்படும் என அறிவித்தார். ஆனால் அடுத்த ஆண்டு (1976) துவக்கத்திலேயே ஆட்சி கலைக்கப்பட்டது - அறிவிக்கப்பட்ட பல்கலைக் கழகங்கள் உருவாக வில்லை.

நான் 1974இல் தயாரித்த அறிக்கை, தமிழ்நாடு அறிவியல் கழகத்தின் ஆண்டு மலரில் (1978 ஜூன் வரி) நீண்ட கட்டுரையாக வெளிவந்தது. 1978இல் நான் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தராக இருந்தபொழுது, அப்பொழுது அமைச்சரவையில் இடம் பெற்றிருந்த திரு. ஆர்.எம். வீரப்பன் அவர்களிடம் அக்கட்டுரையின்படி (Reprint) ஒன்றைக் கொடுத்தேன். மதுரையிலிருந்து திருநெல்வேலி சென்ற அவர், அங்கு பத்திரிகை நிருபர்களிடம் பேசும்பொழுது, கட்டுரையில் இடம் பெற்றிருந்த புள்ளி விபரங்களை விரிவாக எடுத்துக் கூறியிருந்தார். அன்றைய தமிழக முதல்வரிடம் தாம் நேரிலும், கல்வி பற்றிய பேச்சு வந்த பொழுது அமைச்சரவையிலும் இப்பொருள் பற்றிக் குறிப்பிட்டதாகவும், பின்னர் பல்கலைக் கழக விரிவாக்கத்திற்கு இக்கருத்துரை பெருந்துணையாக அமைந்தது என்றும் திரு. ஆர்.எம்.வி. அவர்கள் என்னிடமும் கூறினார். சில கூட்டங்களிலும் பேசும் பொழுது வெளிப்படையாகவே குறிப்பிட்டார்.

1980 வரை புதிய பல்கலைக் கழகங்கள் அமைப்பதில் எப்படியோ தவறி விட்ட நாம், அதற்குப் பின் குறுகிய காலத்தில் பல பல்கலைக் கழகங்களை அமைத்தோம். இவை பழைய தேக்கங்களை எடு செய்வதற்கேயாகும். அந்த அளவிற்கு அது பாராட்டத் தக்கதே. ஒரு புதிய பல்கலைக்கழகம்

ஒரு கட்டடம் போலவோ, தொழிற் சாலை போலவோ தொடங்கிய ஒரு சில ஆண்டுகளில் கட்டி முடிக்கப் படுவது அன்று. அது உயிர்ப் பொருள் போல விதையிலிருந்து முளைத்து, கன்றாகி, கொம்பாகி, மரமாக வளர்வது. அதற்குப் பண்பட்ட நிலத்தொடு, நீரும், உரமும் தேவை; காலமும் தேவை. மனத்திட்டமும், வினைத்திட்டமும் இருந்தால் வளர்ச்சியை ஓரளவு விரைவு படுத்தலாம். ஆனால் இன்று நட்டு, நாளை மரமாக்குவது இயல்வதன்று. பல்கலைக் கழகங்களை எண்ணிக்கை அளவில் ஈடு செய்யலாம். பயனாளில் ஈடு செய்வது எனிதன்று. பொறியியல், வேளாண்மை, கால்நடை மருத்துவம் ஆகிய துறைகள் சார்ந்த பல்கலைக் கழகங்கள் தவிர, மற்ற புதியவை அனைத்தும் குழந்தைப் பருவத்தைத் தாண்டிவில்லை. மேலும் அவை சத்துணவு பெறும் குழந்தைகளாகவும் இல்லை.

பல்கலைக் கழகங்களின் தலையாய் பணிகள் மூன்று: வாழையடி வாழையென வரும் அறிவுக் கருவுலங்களைப் பாதுகாத்தல்; கற்பித்தல்; புதியன காணல். இப்பொழுது விரிவாக் கழும் (Extension) சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் நமது பொதுப் பல்கலைக் கழகங்கள், ஒரு பல்கலைக் கழகத்தின் இலக்கணத்தைப் பூர்த்தி செய்வனவாக இல்லை. இணைப்புக் கல்லூரி மாணவர்களுக்குப் பாடத் திட்டம் வகுத்து, பரிட்சை நடத்தித் தேர்வுகளை அறிவிக்கும் அலுவலகங்களாகவே செயல்படுகின்றன. பல பல்கலைக் கழகங்கள், கல்லூரிகளுக்குச் சற்று மூத்தவை என்ற நிலையைத் தாண்டிவில்லை. தமிழகத்தில் உள்ள பொதுப் பல்கலைக் கழகங்கள் மொத்தம் எட்டு. அவற்றில் பணியில் இருக்கும் மொத்த ஆசிரியர் தொகையும், வாரணாசி இந்து பல்கலைக் கழகத்தில் மட்டும் அனுமதிக்கப்பட்டு இருக்கும் ஆசிரியர் தொகையும் அட்டவணை 2இல் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன. தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களில் அனுமதிக்கப்பட்ட பதவிகளின் எண்ணிக்கை அட்டவணையில் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினும் சற்றுக்கூட இருக்கலாம். இந்த அட்டவணையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விபரங்கள், இந்து பல்கலைக் கழகம், எட்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்காகப் பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமத்

திற்கும், (1990 - 91) தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்கள் ஒன்பதாவது திட்டத்திற்காகத் தமிழகத் திட்டக் குழுமத்திற்கும் (1995 - 96) கொடுத்த புள்ளி விபரங்களில் இருந்தும், கடிதம் மூலம் பெற்ற தகவல்களில் இருந்தும் எடுக்கப்பட்டவை. இவற்றுள் இன்று சில மாறுதல்கள் இருக்கலாம்.

ஆனால் மொத்த நிலைமையில் பெரிய மாற்றம் எதுவும் இராது. உத்தரப் பிரதேசத்தில் உள்ள இந்து பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் மட்டும் தமிழகத்தின் பொதுப் பல்கலைக் கழகங்கள் அனைத்திற்கும் சமமாக மொத்த ஆசிரியர்கள் உள்ளனர்.

அட்டவணை - 2: பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள்

பொதுப் பல்கலைக் கழகம்: தமிழ்நாடு	பேரா சிரியர்	உதவிப் பேரா சிரியர்	விரிவுரை யாளர்	மொத்தம்
நிரப்பப்பட்டுள்ள இடங்கள் (1995 - 96)				
சென்னை	113	126	132	371 *
அண்ணாமலை	140	240	297	677 *
மதுரை காமராசர்	61	101	92	254 *
பாரதியார்	29	39	44	112
பாரதிதாசன்	26	30	52	108
அண்ணை தெரசா	4	5	23	32
அழகப்பா	14	20	66	100
மனோன்மணியம் சுந்தரனார்	12	23	44	79
மொத்தம்	399	584	750	1733
வாரணாசி இந்து பல்கலைக் கழகம் அனுமதிக்கப்பட்ட இடங்கள் (1990-91)	250	515	950	1715

* அஞ்சல்வழிக் கல்வி ஆசிரியர்களும் இதில் அடங்குவர்.

ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை ஒருபறமிருக்க ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என்று வரும் பொழுது, நிலைமை இதனினும் மோசமாகவே இருப்பது போல் தோன்றுகிறது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தர் பேரா. பா.க. பொன்னுசாமி பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்தில் நடந்த ஒரு கருத்தரங்கில் சமர்ப்பித்த கட்டுரையில் “பிலடெல் பியாவில் இருந்து வெளிவரும் வார இதழான Current Contents என்ற பத்திரிகையில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட, சற்றுத் தோராயமான விபரப்படி, தமிழகத்திலுள்ள பல்கலைக் கழகங்களில், வேளாண்மைப் பல்கலைக் கழகம் தவிர்த்து மற்ற அனைத்துப் பல்கலைக் கழகங்களில் இருந்து 1983இல் கணிதம், இயற்பியல், வேதியியல், உயிரியல் ஆகிய அடிப்படை அறிவியல் துறைகளில் வெளிவந்த, சர்வதேசப் பார்வைபெற்ற ஆய்வுக் கட்டுரைகள் 104. அதே ஆண்டில் வாரணாசி இந்து பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்து வெளிவந்த சர்வதேசப் பார்வை பெற்ற ஆய்வுக் கட்டுரைகள் 143. தில்லி பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்து 95. இது பதினான்கு ஆண்டுக்கு முன். தற்போதைய நிலைமை ஆராயப்பட வேண்டும். பெரிய மாற்றத்தை எதிர்பார்ப்பதற்கு ஆதாரங்கள் இல்லை.

அன்னை தெரசா பல்கலைக் கழகத்தின் அளவைப் பார்க்கும் பொழுது, இந்த அளவிலும் பல்கலைக் கழகம் என்ற பெயரில், அதற்கான அமைப்பில் ஒரு நிறுவனம், அதற்கும் துணை வேந்தர், பதிவாளர், ஆட்சிக்குழு, கல்விக்குழுக்கள், கல்விப் பேரவை, அலுவலகம் போன்ற பரிவாரங்கள் தேவைதானா என்ற கேள்வி எழுவது இயற்கை. இந்நிறுவனம் வளர்வதற்கேற்ற சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட வாய்ப்பைப் பெற்று விரிவடையாவிட்டால், பொருள் விரயத்திற்குக் காரணமாகவும் உயர்கல்வித் துறையில் ஒரு பொறுப்பற்ற நிலைமைக்குச் சான்றாகவும் அமையும்.

மேற்கு வங்காளம், மகாராஷ்டிரம் போன்ற மாநிலங்களில் கலை, அறிவியல் பாடங்களில் M.A., M.Sc. போன்ற

முதுநிலைப் பட்டக் கல்வி பல்கலைக் கழகத்திலுள்ள துறைகளில் தான் இருக்கின்றன. இணைப்புக் கல்லூரிகளில் முதுநிலைக் கல்வி அனுமதிக்கப் படுவதில்லை. இந்தியா முழுமையும் சேர்ந்து 45 சதவிகிதம் மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகத்துறைகளில்தான் முதுநிலைக் கல்வி பயில்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் நாட்டின் நிலைமை வேறு. ஏறத்தாழ 15 சதவிகிதம் மாணவர்கள் மட்டுமே கலை, அறிவியல் பாடங்களில் பல்கலைக் கழகத்துறைகளில் படிக்கிறார்கள். 85 சதவிகிதம் மாணவர்கள் இணைப்புக் கல்லூரிகளில்தான் முதுநிலைக் கல்வி பெறுகிறார்கள். கல்லூரிகளில் மூன்று நிலைகளில் விரிவுரையாளர் பதவி மட்டுமே உள்ளது. பேராசிரியர் பதவி இல்லை; ரீடர் பதவி இல்லை. ஆராய்ச்சித் தாளிகைகள், புதிய நூல்கள் உட்பட நூல் நிலைய வசதிகள் மிக மிகக் குறைவு. எனவே, தமிழ்நாட்டின் முதுநிலைக் கல்வியின் தரத்தை நாம் ஓரளவு புரிந்து கொள்ளலாம். நிலைமை பரிதாபகரமானது என்று கூறினால் மிகையன்று. இவர்கள்தான் அகில இந்திய அளவில் போட்டித் தேர்வுக்குச் செல்பவர்கள். இந்த அம்சம் தனியாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்று. இந்தக் கூறுபாடு இந்நூலில் தனியாக ஒரு அத்தியாயத்தில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. பல்கலைக் கழகத்திலும், முழு நேர முதுகலை மாணவர்கள், ஒரு புறமிருக்க, அஞ்சல் வழிக் கல்வி மூலம் முதுநிலைக் கல்வி பெறுபவர்கள் ஒருபறம் உளர். அவர்களை நாம் இங்கு கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

பல்வகை அறிவுத் துறைத் தலைவர்கள், பல்கலைக் கழகச் சூழ்நிலையில்தான் உருவாக முடியும். நமது பல்கலைக் கழகக் கழனி பரவலாகவும் இல்லை. வளம் மிக்கதாகவும் இல்லை. விடுதலைக்குப் பின் நீண்ட காலம் நாம் பல்கலைக் கழகங்கள் துவங்குவதில் அக்கறை காட்டத் தவறிவிட்டதால் நமது பல்கலைக் கழகங்களில் பெரும்பாலானவை வளர்ச்சியற வில்லை. இன்னும் சிறிய நிறுவனங்களாக, பரிசீச நடத்தும் அலுவலகங்களாக இருந்து வருகின்றன. பொதுவாக நாம் உயர்கல்விக்குச் செலவழிக்கும் தொகை குறைவு என்று கூற இயலாது. ஆனால் நாம் பல்கலைக் கழகங்கட்குச் செலவழிக்கும் தொகை

குறைவு; மிக மிகக் குறைவு. நம்மோடு ஒப்பிடத்தக்க மக்கட் தொகையுள்ள வேறு எந்த மாநிலத்தையும் விடக் குறைவு. இவை அஞ்சல் வழிக் கல்வி மூலம் ‘அறம் பிழைத்து’ எட்டும் இலாபத்தின் மூலம் பற்றாக் குறையைச் சரிக்கட்டி வாழ்ந்து வருகின்றன. நமது நிதி ஒதுக்கீட்டு ‘அலகு’ அவசரமாக மறுபரிசுவனை செய்யப்பட வேண்டும். இந்த அம்சமும் கால தாமதமின்றித் தனியாக, விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டும். தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களின் நிதி நிலை பற்றித் தனியாக ஒரு அத்தியாயம் இந்நாலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

பல்கலைக் கழகங்கள் ‘தலைமை’ (Leadership) வளர்ச்சி யின் கழனிகள்; புதியன சுரக்கும் ஊற்றுகள்; சமுதாய மாற்றங்கட்கும், மேம்பாட்டிற்கும் தடம் காணும் ஆய்வு மேடைகள். அவற்றை வளர்ப்பதில் பல காரணங்களால் நாம் தவறிவிட டோம். இருப்பனவும் அவற்றிற்குத் தேவையான ஊட்டம் பெறவில்லை. வளரும் சமுதாயத்தில் உயர் கல்விப் பீடங்கள் பெற வேண்டிய முக்கியத்துவத்தையும் அவை பெறவில்லை. வருங்காலத்தில் நமது வளர்ச்சிக்கும், மேம்பாட்டிற்கும், ‘வல்லுநர் பஞ்சம்’ பெரிய தடையாக உருவெடுக்கலாம். நாம் I.A.S. அதிகாரிகளை மற்ற மாநிலங்களில் இருந்து, ஏற்றுமதிக்கும் அதிகமாக இன்று இறக்குமதி செய்கிறோம். அத்தோடு நில்லாது, கலை, அறிவியல், பொருளாதாரம் சமுதாய இயல் போன்ற துறை வல்லுநர்களையும் இறக்குமதி செய்ய வேண்டிய தேவையின் நிழல் விழுகிறது. மைய அரசின் பல துறைகளிலும் இப்போதைய மூத்த அலுவலர்கள் ஓய்வு பெற்ற பின், அடுத்த தலைமுறையில் தமிழகத்து நிர்வாகிகளையும், நிபுணர்களையும் காண்பது அரிதாகிவிடுமோ என்ற கேள்விக்குறி பூதாகரமாக நம் கண் முன் நிற்கிறது.

வசைஇலா வண்பயன் குன்றும்; இசைஇலா யாக்கை பொறுத்த நிலம்

என்பது குறள். அதாவது புகழில்லாத மக்கள் தம் உடம்பின் பாரத்தைச் சுமக்கும் மண்ணில் பழித்தற் கிடமில்லாத வளங்கள்

குறையும் என்பார் வள்ளுவர். வாழ்வின் துறைகள் அனைத்திலும் புகழ் பொங்க வாழும் திறனர்களை உருவாக்குவது ஒரு சமுதாயத்தின் கடமை. அக்கடமையில் இருந்து தவறிவிட டோமோ என்ற ஐயம். அதன் விளைவுகள் பற்றிய அச்சம் நெஞ்சை அரிக்கிறது.

அண்மையில் ஆந்திர மாநிலம், தில்லியிலுள்ள கல்வியாளர் டாக்டர் அம்ரிக் சிங் தலைமையில் ஆந்திரப் பிரதேசத்தின் உயர் கல்விபற்றி ஆய்வதற்கு ஒரு குழு அமைத்து அதன் அறிக்கையைப் பெற்றது. அதற்கும் முன்னதாகக் கர்நாடக மாநிலம் இதையொத்த பணிக்கு வைத்தாபாத்தில் உள்ள உஸ்மானியா பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னாள் துணை வேந்தர் டாக்டர் நவநீத ராவ் தலைமையில் ஒரு குழு அமைத்து அறிக்கை பெற்றது. தமிழகத்தின் பல்கலைக் கழகக் கல்வியின் நிறைகுறை பற்றி ஆய்வதும், அதன் அடிப்படையில் முன்னுரிமை கொண்ட திட்டங்கள் வகுத்துச் செயல்படுத்துவதும் இன்றைய அவசரத் தேவைகளில் ஒன்று.

16

தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களின் வறுமை

தமிழகத்தின் கடந்த ஐம்பதாண்டுக் கல்வி வளர்ச்சியை மதிப்பிடுவோமாயின், ஐம்பதுகளிலும், அறுபதுகளிலும் பள்ளிக் கல்வியில் கவனம் செலுத்தினோம். எழுபதுகளிலும் அதன் பின்னரும் புதிய கல்லூரிகள் பல நிறுவினோம். எண்பதுகளிலும், அதற்குப் பின்னும் பல்கலைக் கழகங்களை உருவாக்குவதில் ஈடுபாடு காட்டினோம். இவை மூன்றும், அதனதன் அளவில் முக்கியம் வாய்ந்தனவே. எனவே ஆரம்பத்திலிருந்தே பள்ளிக் கல்விக்கு அடுத்தபடி பல்கலைக் கழக வளர்ச்சியும் முக்கியத் துவம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.* பல்கலைக் கழக வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட தேக்கத்தை எடு செய்ய நாம் எடுக்க வேண்டிய முயற்சிகள் பல. அவற்றுள் முதலாவது நிதி நிலையைச் சீர்ப்படுத்துவதாகும்.

* Basic education for all and the highest of education for a few are equally important.

பல்கலைக் கழகத்திற்கு நிதி வரும் வழிகள் பின் வருமாறு:

- i. மாநில அரசின் திட்டம் சாரா நிதி ஒதுக்கீடு (Block Grant)
- ii. மாநில அரசின் திட்ட நிதி ஒதுக்கீடு.
- iii. பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமத்தின் (ப.மா.கு.) திட்ட நிதி ஒதுக்கீடு.
- iv. மாணவர்கள் பயிற்சிக் கட்டணம்; பரிசைக் கட்டணம்.
- v. பல்வகை நிறுவனங்கள், ஆய்வுத் திட்டங்கட்காக வழங்கும் நிதி
- vi. அயல்நாட்டு அரசு மற்றும் அயலக நிதி நிறுவனங்களிட மிருந்து மைய அரசு வழி பெறும் நிதி உதவி.

மேலே கூறப்பட்டுள்ளவற்றுள் கடைசி இரண்டும் குறிப்பிட்ட திட்டங்கட்காகத் தரப்படுபவை. அயலக உதவி அத்தி பூத்தாற் போல் வருவது. இவை இரண்டும் வருவாயில் சேர்வன அல்ல. மேலும் இவை வளர்ந்த பல்கலைக் கழகங்கட்கே வருபவை. வளரும் நிலையிலுள்ளவற்றிற்குக் கிடைக்கும் வசதிகள் அன்று. மாணவர் பயிற்சிக்கான வருமானம் மிகச் சொற்பமானது. பரிசைக் கட்டணம் அப்பணிக்குப் போதுமானதாக இருந்தாலே பெரிய காரியம். எனவே பெருவாரியாகப் பல்கலைக் கழகங்கள் மாநில அரசின் நிதி உதவி, ப.மா.கு. நிதி உதவி இவற்றின் துணை கொண்டுதான் செயல்படுகின்றன.

பல்கலைக்கழக மாணியக் குழுமம் (ப.மா.கு) ஒரு புதிய பல்கலைக் கழகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கோ, ஆரம்பித்த பல்கலைக்கழகத்தின் தொடக்க கால வளர்ச்சிக்கோ நிதியுதவி அளிப்பதில்லை. பல்கலைக்கழகச் சட்டத்தின் 12.B பிரிவின் கீழ் நிதி உதவிக்குத் தகுதியுளது என அங்கீகாரம் பெறுவதற்கே ஒரு பல்கலைக் கழகம் ஓரளவு வளர்ந்திருக்க வேண்டும்.

மேலும் பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமம் பராமரிப்புச் செலவை ஏற்பதில்லை. அதற்கு நிதி அளிப்பதில்லை. பல்கலைக்

கழக மேம்பாட்டிற்காக மட்டுமே ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் மேம்பாட்டுக்கான நிதி ஒதுக்கீடு (Plan Grant for Development) செய்கிறது. திட்ட கால மேம்பாட்டின் அடிப்படையில் வரும் தொடர் செலவைத் திட்ட காலத்திற்குப் பின் மாநில அரசு ஏற்க வேண்டும். ப.மா.கு. உயர் நிலை ஆய்வு மையம் (Centre of Advanced Studies), விசேட ஆய்வுத் துறை (Department of Special Assistance) மற்றும் சில வகைகளில் நிதியுதவி வழங்குகிறது. இவை ஒரு சில பல்கலைக் கழகங்களில் ஹள்ள அகில இந்திய அளவில் தகுதி பெற்ற துறைகள் மட்டுமே பெறுத்தக்கன. தேசிய அளவில் அங்கீகாரம் பெறும் அளவிற்கு வளர்ந்த துறைகளே இவ்வாய்ப்புகளைப் பெறுகின்றன.

பல்கலைக் கழகத்தின் பராமரிப்பு, ஆசிரியர் ஊதியம், நிர்வாகச் செலவு, நூல் நிலையச் செலவு, சோதனைச் சாலைகட்கான நடைமுறைச் செலவு, ஆய்வு மாணவர்களைப் பெரிய எண்ணிக்கையில் ஊக்குவிப்பதற்கான புலமைத் தொகை, புதிய துறைகளை உருவாக்குதல், மற்றும் மாணவ, மாணவியர் விடுதி, ஆசிரியர் குடியிருப்பு போன்றவற்றில் பெரும் பகுதி, போன்றவற்றிற்கான நிதி உதவி மாநில அரசின் திட்டம் சாரா நிதி ஒதுக்கீடு (Block Grant), திட்டம் சார்ந்த நிதி ஒதுக்கீடு இவற்றின் மூலம்தான் வரவேண்டும். இதற்கான நிதியை மற்ற மாநிலங்களில் மாநில அரசுகள் கணிசமான அளவில் ஒதுக்குகின்றன. ஆனால் என்ன காரணத்தாலோ ஆளும் கட்சி எதுவாக இருந்த போதிலும், வேறுபாடினரிப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு நிதி ஒதுக்குவது மாநில அரசின் பொறுப்பு அல்ல என்பது போன்ற மனதிலையிலேயே தமிழக அரசு நடந்து வந்திருக்கிறது. நாம் கூறுவது பொறியியல், வேளாண்மை, கால்நடை மருத்துவம் போன்ற தொழில் சார்ந்த பல்கலைக் கழகங்கள் தவிர்த்து, மற்ற பொதுப் பல்கலைக் கழகங்கள் அனைத்திற்கும் பொருந்தும். தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களின் நிலைமையை விளக்க, ஒரு சில மைய அரசுப் பல்கலைக் கழகங்களுக்குப் பல்கலைக்கழக மாணியக் குழுமமும், கர்நாடகம், ஆந்திரப் பிரதேசம் ஆகியவற்றில் உள்ள சில மாநிலப் பல்கலைக் கழகங்களுக்கு அந்தந்த மாநில அரசுகளும்

கொடுக்கும் நிதியுதவியை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதற்காக அட்டவணைகளில் கொடுத்துள்ளோம். கர்நாடகத்திலும், ஆந்திரத்திலும் பல பொதுப் பல்கலைக் கழகங்கள் இருக்கின்றன. இங்கு கொடுக்கப்பட்டிருப்பவை சில எடுத்துக் காட்டுகளேயாகும். அதே போன்று 13 மையப் பல்கலைக் கழகங்களில் ஐந்து மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பெரியன், சிறியன் இருவகையினவும் உள்ளன. வாரணாசி, அலிகர் பல்கலைக் கழகங்கள் மிகப் பெரியவை. பெரிய அளவிலமைந்த பல துறைகளைத் தம்முள்ள கொண்டவை.

அட்டவணை - 1: மையப் பல்கலைக் கழகங்கள்: பல்கலைக் கழக மானியக் குழுமம் வழங்கும் நிதியுதவி: இலட்சங்களில் (1996 - 97).

பல்கலைக் கழகம்	திட்டம் சாராத நிதி (Non-Plan Grant)	திட்ட நிதி (Plan Grant)
i. வாரணாசி இந்து பல்கலைக் கழகம், உ.பி.	8033.26	210.96
ii. அலிகர் முஸ்லிம் பல்கலைக் கழகம், உ.பி.	7505.84	31.00
iii. ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக் கழகம், புது தில்லி	2347.11	129.00
iv. ஜதராபாத் பல்கலைக் கழகம்	1224.00	27.43
v. பாண்டிச்சேரி பல்கலைக் கழகம்	480.00	120.63

அட்டவணை 2: சில அயல் மாநிலப் பல்கலைக்கழகங்கள்:
மாநில அரசு வழங்கும் நிதியுதவி: இலட்சங்களில் (1995-96)

பல்கலைக்கழகம்	பராமரிப்பு ஒதுக்கீடு (Block Grant)	திட்ட ஒதுக்கீடும் மற்றவையும்
i. பெங்களூர் பல்கலைக்கழகம்	1437.6	80.00
ii. உஸ்மானியா பல்கலைக்கழகம் ஐதராபாத்	3405.7	143.20
iii. ஆந்திரா பல்கலைக்கழகம் வால்ட்டோர்	2534.7	518.70
iv. வெங்கடேசவரா பல்கலைக்கழகம், திருப்பதி	1508.6.	1.85

அட்டவணை 3: தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்கள்:
மாநில அரசின் நிதி உதவி: இலட்சங்களில் (1996 - 97).

பல்கலைக்கழகம்	மொத்த நிதிஉதவி
i. சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்	201.18
ii. அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம்	10.00
iii. மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்	189.00
iv. பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்	111.00
v. பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்	93.70
vi. அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்	67.05
vii. மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்	100.04
viii. அன்னை தெரசா பல்கலைக்கழகம்	68.24

1980-க்குப் பின் அமைக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகங்கள் சிறியவை; வளரும் பருவத்தவை. ஆனால் அவற்றின் சிறிய அளவு நிதித் தேவைக்கும் அரசின் நிதியுதவி போதுமானதன்று. அஞ்சல் வழிக் கல்வி மூலம் பெறும் வருவாய், இணைப்புக் கல்லூரிகள் புதிய துறைகளைத் துவக்கச் செலுத்தும் கட்டணம் போன்ற வகைகளில் பெறும் வருவாய், இவற்றை வைத்துத் தேரை ஓட்டி வருகின்றன. சென்னை, அண்ணாமலை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகங்கள் மூத்தவை; பெரியவை. அவற்றின் நிலையிலும் மேலே கூறியதிலிருந்து மாற்றம் இல்லை. கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக இவை புதிய பதவிகளை உருவாக்க வில்லை. பல்கலைக்கழக மாணியக் குழுமம் அனுமதித்த பதவிகளைக் கூட நிரப்பியதாகத் தெரியவில்லை. ஓய்வு பெற்றவர் இடத்திற்குக் கூட உள்ளிருந்து ஏதாவது பதவி உயர்வு பெற்றவர் தவிர, காலியாக இருக்கும் இடங்களை நிரப்பக் கூட நேர்முகத் தேர்வு மூலம் நியமனங்கள் செய்யப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அடிப்படையில் நிதியின்மை, அத்துடன் ஒதுக்கீட்டைச் செயல்படுத்துவதில் தெளிவின்மை, நீதி மன்றத் தடை உத்தரவுகள் போன்ற நிலையில் நமது பல்கலைக்கழகங்கள் ஏற்றதாழ பத்தாண்டுகளாக ஸ்தம்பித்து நிற்கின்றன.

இன்று இந்தியாவில், திறந்த நிலைப்பல்கலைக்கழகங்களைச் சேர்க்காது 51 பல்கலைக்கழகங்கள் அஞ்சல் வழியாகக் கல்வி பயிற்றுவிக்கின்றன. அவற்றில் மேலே கூறப்பட்ட தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்கள் அனைத்தும் உள்ளன. இந்தியா முழுமையிலுமாகச் சேர்ந்து அஞ்சல் வழிக் கல்வி பெறும் மாணவர்களில் 50 சதவிகிதம் மாணவர்கள் தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களில் படிக்கின்றனர். ஆரம்பத்தில் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி வாய்ப்பை விரிவாக்குவதற்காக அஞ்சல் வழிக் கல்வி தொடங்கப்பட்டது. ஆனால் பின்னர் நமது பல்கலைக்கழகங்கள் ஒவ்வொன்றாகத் தமது வறுமை நிலையைச் சமாளிக்கவும், நிதிப் பற்றாக் குறையை ஈடுகட்டவும், ஒரு வருவாய் வாயிலாக அஞ்சல் வழிக் கல்வி தொடங்கின. அவ்வாறே பயன்படுத்தி வருகின்றன.

அஞ்சல் வழிக் கல்வியைப் பொருத்தவரை நமது பல்கலைக்கழகங்கள் மாணவர்களுக்கு நீதி செய்வதில்லை. நாம் அறிந்த அளவில் மாணவரிடம் பயிற்சிக் கட்டணமாக ரூ.100/- பெற்றால், அவர்களுக்கு ஏறத்தாழ ரூ.30 அல்லது ரூ.35 மட்டுமே செலவிடப்படுகிறது. மீதத்தைப் பல்கலைக்கழகத்தின் நிதிப் பற்றாக்குறையைச் சரிக்கட்டப் பயன்படுத்துகிறார்கள். தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்கள், குறிப்பாகப் பெரிய பல்கலைக்கழகங்கள் மூன்றும் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கைப் போராட்டத்திற்கு இந்த அஞ்சல் வழிக் கல்வி வருமானத்தை நம்பியே இருக்கின்றன. பயிலும் பருவத்தில் முழுநேரக் கல்வி பெற வாய்ப்பில்லாதவர்களிடம் வசூல் செய்து, முழு நேரக் கல்வி பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர்களுக்குச் செலவு செய்கின்றன. ஒரு வகையில் இது சமூக நீதியின் எதிர்மறை. இங்கு இன்னொரு தகவலையும் குறிப்பிட வேண்டும். அஞ்சல் வழிக் கல்வி மூலம் வருகிற மொத்த வருவாயில் - நிகர இலாபத்தில் அன்று - இருபது சதவீகிதத்தைத் தமிழக அரசு தனது பங்காகப் பெறுகிறது. அந்த அளவிற்கு அரசு கொடுக்க வேண்டிய வருடாந்திர மானியத்தைக் (Block Grant) குறைத்துக் கொண்டு மீதத்தைக் கொடுக்கிறது. இது இந்தியாவில் எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத அதிசயம். மாநில அரசுக்கு இது மாபெரும் களங்கம். பெரிய பல்கலைக்கழகங்கள் மூன்றிற்குள் அஞ்சல் வழிக் கல்வி மூலம் சென்னை பெறும் வரவு ஏறத்தாழ ரூ.16 கோடியை மிஞ்சலாம். அண்ணாமலை இதற்குச் சமமாகவும், மதுரை காமராசர் ரூ.14.0 கோடி போலவும் இருக்கலாம். அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம் அஞ்சல் வழிக் கல்வி மூலம் பெரும் வருவாயின் இருபது சதவீகிதம் அரசு மானியத்திற்குச் சமமாக அல்லது கூடுதலாக இருப்பதால் 1996-97இல் அரசு மானியம் எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை. கணிப்பொறிகள் வாங்குவதற்காக ரூ.10 இலட்சம் மட்டுமே நிதி உதவி பெற்றிருக்கிறது. தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்கள் புது வகையான சுய நிதிப் பல்கலைக்கழகங்களாக மாறி வருகின்றன. மாறும் நிலைமைக்குத் தள்ளப்படுகின்றன. இது உயர் கல்வி, ஆய்வு வளர்ச்சிக்கு நல்லதன்று. உலகில் எந்த நாட்டிலும், அமெரிக்கா உட்பட இந்த நிலைமை இல்லை.

இந்த நிதி நிலையில் நமது பல்கலைக்கழகங்கள் எந்த அளவிற்கு முது நிலைக் கல்விக்கு, ஆராய்ச்சிக்கு, உச்ச நிலை மையங்களை (Centres of Excellence) உருவாக்க முடியும்; முதுநிலைக் கல்வியை விரிவாக்க முடியும்; எப்படி முதுநிலை மாணவர் தொகையை அதிகப் படுத்த முடியும். நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக விலையேறிக் கொண்டிருக்கும் அயல் நாட்டு ஆய்வுத் தாளிகைகளை எந்த அளவிற்கு வாங்க முடியும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

உணவு விடுதி வசதிகள், நூலகச் சேவைகள் (Library Service), உயர்மட்ட ஆய்வுக்கான வாய்ப்புகள், ஆசிரியர் எண்ணிக்கை, புலமைத் தொகை (Scholarships; Stipends), கருத்தரங்குகள், விவாத மேடைகள், பரவலாக நிலவும் கல்விச் சூழல் (Academic Atmosphere) இவற்றில் புது தில்லியிலுள்ள ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், தில்லி பல்கலைக்கழகம், பெங்களூரில் உள்ள இந்திய அறிவியல் கல்வி நிறுவனம் இவற்றோடு ஒப்பிடும் பொழுது நமது பொதுப் பல்கலைக்கழகங்கள் (General Universities) - ஆங்காங்கு சில துறைகள் நீங்கலாக - கிராமக் கல்வி நிலையங்கள் போன்று தோற்றமளிக்கின்றன. அகில இந்திய அளவில், சிறப்பிடம் பெற்றிருந்த, சென்னை, மதுரை - காமராசர், அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகங்களின் சில துறைகளும் நானுக்கு நாள் நலிந்து வருகின்றன. பல்கலைக்கழகங்களைப் பொருத்தவரை தமிழகத்தில் ‘பாலை’ நிலை படர்கிறது. இதன் எதிர்கால விளைவுகள் பார தூரமானதை.

பல்கலைக்கழக வளர்ச்சியில் நமது பின் தங்கிய நிலை, அரசியல் கடந்த ஒன்று. பல காரணங்களால் ஏற்பட்ட நீண்ட காலக் கவனக் குறைவின் அல்லது கொள்கைத் தவறின் விளைவு. நிலைமையைச் சீர் செய்யும் முதல் கட்டமாக பல்கலைக்கழகங்கட்கு அரசு வழங்கும் நிதியை நிர்ணயம் செய்யும் அலகுகளை, அலகின் அடிப்படைகளை மாற்ற வேண்டும். நிதியைக் கணிசமாக உயர்த்த வேண்டும். இது அவசரத் தேவை.

மையத் தேர்வுகள்: தமிழகத்தின் சரிவு

கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாக I.A.S., I.F.S., I.P.S. போன்ற குடிமைப் பணித் துறைகட்கு (Civil Services) மையப் பொதுப் பணித் தேர்வுக் குழுமம் (UPSC) நடத்தும் தேர்வுகளில் தமிழகத்தினர் உரிய இடத்தைப் பெறுவதில்லை என்ற கவலை தெரிவிக்கப் பட்டு வருகிறது. இது அரசின் கவனத்தையும் முன்பே ஈர்த்திருக்கிறது. 1976இல் அரசின் ஆணைப்படி திரு. எஸ். குருமூர்த்தி அவர்கள் இப்பிரச்சினையை ஆய்ந்து ஓர் அறிக்கை அளித்தார். பின்னர் 1988இல் ஓய்வு பெற்ற தலைமைச் செயலர் திரு. வி. கார்த்திகேயன் அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட குழு 1989இல் தனது அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தது. எனினும் நமது சரிவின் பரிமாணங்கள், அவற்றின் நீண்ட கால விளைவுகள் இதுவரை முழுமையாக அளவிடப்படவில்லை. சரிவு சரிசெய்யப்படவில்லை. இப்பிரச்சினையின் சில கூறுபாடுகளை நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

i. முதலாவதாக, மையப் பொதுப் பணித் தேர்வுக் குழுமத்தின் தேர்வுகளில் நமது சரிவு, அறுபதுகளிலேயே தொடங்கிவிட்டது.

அட்வணை - 1: I.A.S. தேர்வுகளில் வெற்றி பெற்ற தமிழ் நாட்டினர்

ஆண்டு	மொத்தம் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர்கள்	தேர்ந்து எடுக்கப்பட்ட தமிழ் நாட்டினர்	தமிழ் நாட்டினர் %
1950-54	169	41	24.3
1955-59	287	89	31.0
1960-64	422	79	18.7
1965-69	534	43	7.4
1970-74	592	40	6.8

ii. இரண்டாவதாக, தமிழகம் கல்வியில் முன்னேறிய மாநிலம். எனவே தேர்வு எழுதும் மாணவர்களில் நமது சதவிகிதம் மக்கட தொகையில் நமது பங்கான 6.6 சதவிகிதத்திற்கும் (1991) அதிகமாகவே இருக்க வேண்டும். ஆனால் நமது விகிதம் தேர்ச்சி பெற்றவர்களில்தான் குறைவு என்பதில்லை. முதன்மைத் தேர்வு (Main Examination) எழுதும் நிலையை எட்டுபவர்களே மிகவும் குறைவு (அட்வணை - 2). களத்தில் இறங்கும் கட்டத்தி லேயே நமது சரிவு தொடங்குகிறது.

அட்டவணை -2: தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களில் இருந்து முதன்மைத் தேர்வு எழுதியவர்கள்: தேர்வு பெற்றவர்கள் (சுதாங்கிதம்).

ஆண்டு	மொத்தம் எழுதியவர்களில் மொத்தம் தேர்வு பெற்றவர் தமிழகத்தினர் %	களில் தமிழகத்தினர் %
1987	3.65	5.02
1988	3.72	4.46
1989	2.70	3.76
1990	3.91	6.70
1991	3.26	4.25

iii. மூன்றாவதாக, தேர்வு பெறுபவர்களின் பட்டியலில் இப்பரந்த நாட்டில் உள்ள பல மாநிலத்தினர் ஓரளவேனும் மக்கட தொகைக் கேற்பப் பங்கு பெறவில்லை. நாட்டின் ஒரு சில பகுதிகளில் இருந்து மட்டும் வந்து குவிந்திருக்கிறார்கள். இதைப் பின் வரும் புள்ளி விபரங்கள் தெளிவுபடுத்தும் (அட்டவணை - 3).

அட்டவணை - 3: தேர்வு பெற்றவர்கள்: இந்தியா, சில மாநிலங்கள்

ஆண்டு	இந்தியா தில்லி நகரப் பல்கலைக் கழகங்கள்	உ.பி. பல்கலைக் கழகங்கள்	தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்கள்
1987	817	210	143
1988	897	241	150
1989	850	248	148
1990	840	255	152
1991	871	201	153

மொத்தம் 25 மாநிலங்களும், 6 மைய ஆட்சிப் பிராந்தியங்களும் கொண்ட நாட்டில் மைய அரசுத்துறைக்கும், மாநில ஆட்சியில் தலைமைப் பொறுப்புக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர்களில் சராசரி (43.5) சதவிகிதத்தினர் உ.பி. மாநிலம், அதன் எல்லையிலுள்ள தில்லி நகரம் ஆகிய இரண்டில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் மட்டுமிருந்து வருகின்றனர். இது எந்தக் கோணத்தில் பார்த்தாலும் நீதியாகாது. நாட்டுக்கு நன்மை பயவாது.

தில்லியிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் படிப்பவர்களில் மற்ற மாநிலத்தவர்களும் இருக்கக் கூடும் என்பதை நாம் மறந்து விடவில்லை. ஆனால் அவர்களும் மிகப் பெரும்பான்மையாக இந்தி மாநிலத்தவர்கள்தான். இது பரவலான, பிராந்திய நீதிக்கு (Regional Justice) முற்றும் எதிரானது. ஏதோ ஒரு முறை, இருமுறை இடம் பெறுவது அன்று. தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. இதன் எதிர்கால அரசியல் விளைவுகள் பாரதூரமானவை.

உறவினர்க்கு உதவியும், தம்மைச் சார்ந்தார்க்குச் சலுகையும், மொழி வழிப் பாசமும், பாசத்தினர்பால் பரிவும் நடைமுறையாகிவிட்ட இந்த நாட்டில், எவ்வகையான ஏகபோகமும் (Monopoly) தீங்கு செய்யும். சமன் செய்து சீர் தூக்கும் கோல் போன்ற ஆட்சி சாத்தியப்படாது. பிராந்திய ஆதிக்கம் மொழி ஆதிக்கம் போன்றன கரந்து வாழ்ந்து, உரம் குலைக்கும் கறையான் போன்று, நாட்டின் ஒற்றுமை உணர்வுகளை அரித்துச் சிதைத்து விடும். பொதுவாகக் கூறுவதாயின் ஒரு தலை ஏகபோகம் எங்கு இடம் பெறினும், எவ்வடிவில் உருவாயினும் அது புற்று நோய் போன்றது. தான் சார்ந்ததை உறிஞ்சி அது தன்னை வளர்க்கும். இறுதியில், தான் சார்ந்ததையே அழித்துத் தானும் முடிவுறும்.

நமது அரசியல் அமைப்பில் மைய அரசு வலியது. அது நாடு முழுவதும் உடம்பில் நரம்பு போல வியாபித்திருப்பது. அஞ்சல், தகவல், ஒலிபரப்பு, ஒளிபரப்பு, தொடர் வண்டி, துறை முகங்கள், அறிவியல்-தொழில் நுட்பம் சார்ந்த பெரும் துறைகள்,

வருமானவரி, இறக்குமதி, ஏற்றுமதி, அயல் நாட்டுறவு, பாதுகாப்பு, அறிவியல் - தொழில் நுட்பக் கல்வி, அறிவியல் - தொழில் நுட்ப ஆய்வு, சுங்கம், விமானப் போக்குவரத்து, இரும்பு, நிலக்கரி, உலோகங்கள் போன்ற இயற்கை வளங்கள் போன்ற முக்கியமான துறைகள் முழுவதையும் தன்னுள் கொண்டது. இத்துறைகள் அனைத்திலும், கன்னியாகுமரி முதல் காஷ்மீர் வரை, பெருவாரியான இடங்களில் நாட்டின் ஒரு சில பகுதியினர், அதுவும் ஆட்சி மொழியாக ஏற்கப்பட்டுள்ள இந்தி மொழிப் பிராந்தியத்தினர், அதிகப் பெரும்பான்மையினராக அதிகாரம் செலுத்தும், ஆட்சி நடத்தும் சூழ்நிலை நீண்டகாலமாகவே தொடர்ந்து வளர்ந்து வருகிறது. மைய அரசின் கீழ் நேரடியாக வரும் மேலே கூறப்பட்ட துறைகள் ஒருபறம் இருக்க, மாநில அரசை எடுத்துக் கொண்டாலும், அதன் கீழ்வரும் வட்ட, மாவட்ட ஆட்சி; தலைமைச் செயலக நிர்வாகம்; கொள்கை வகுக்கும், முடிவு எடுக்கும் முக்கியப் பொறுப்பு; காவல் ஆகியனவும் முழுமையாக I.A.S., I.P.S. அதிகாரிகளின் கீழ் வருகின்றன. இவர்களும் மேலே கூறப்பட்ட மையத் தேர்வு வழி வருபவர்கள்தான். இந்தியாவின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 6.6 (1991) சதவிகிதம் உள்ள நாம், இத்தேர்வுகளில் நீண்ட நாட்களாக நமது மக்கட் தொகைக் கேற்ற, குறைந்த பட்ச விகிதமான 6.6 சதவிகித இடத்தைக் கூடப் பெறவில்லை. 4.0 முதல் 4.5 என்ற நிலையிலேயே இருக்கிறோம். இவற்றுள்ளும் I.A.S., I.P.S. பதவிகட்குத் தகுதி பெறுவோர் சதவிகிதம் இதனினும் குறைவாக இருக்கலாம். இதன் விளைவு, தமிழகத்தில் இருக்கும் அனைத்து மைய அரசு அலுவலகங்களிலும், தமிழகத்தின் நிர்வாகம், பொருளாதார மேம்பாடு, காவல் ஆகியவற்றின் உயர் பதவிகள் அனைத்திலும் கணிசமாக மற்ற மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் பொறுப்பேற்பார்கள்.

மைய அரசின் நிர்வாகத்தில் நமது பங்கு, கொள்கைகள் வகுக்கும் மட்டத்தின் அதிகாரவர்க்கத்தில் நமக்குரிய பிரதிநிதித் துவம், முடிவுகள் எடுக்கும் பொறுப்பில் நமது பங்களிப்பு, மொத்தத்தில் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் நிர்வாகத்தில் நமது ஆளுமை தொடர்ந்து சரிந்து வருகின்றது. ஆனால் கட்சி

எதுவாயினும், கொள்கைகள் வகுக்கவும், திட்டங்கள் தீட்டவும் தேவையான, அடிப்படை ஆவணங்களைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பும், தகவல் திரட்டும் கடமையும், எடுக்க வேண்டிய முடிவுகட்கு நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ கோடு காட்டும், ஆற்றுப்படுத்தும் வாய்ப்பும், எடுத்த முடிவுகளை செயல் படுத்தும் அதிகாரமும் உயர்மட்ட அதிகாரிகள் கையில்தான் இருக்கின்றன. அங்கு நமது இடம் பாலையாகி விடுமாயின் இந்த நாட்டின் ஆட்சியில் பங்கேற்கும் வாய்ப்பில் நாம் பின் தங்கிய மாநிலமாகி, ஒதுக்கீடு கேட்கும் இரங்கத்தக்க நிலைக்கு இறங்குவதைத் தவிர்க்க இயலாது. இந்தப் போக்கைத் தடுத்து நிறுத்தி, ஏற்றப் பாதையில் பயணத்தைத் தொடங்கும் சக்தியற்ற வர்களாக, ஆண்டு தோறும் தேர்வு முடிவுகள் வரும் பொழுது வருத்தம் தெரிவித்து, வந்ததை ஏற்றுத் திருப்தியடையும் கையறு நிலைக்குத் தாழ்ந்து விட்டோமோ என்ற கேள்வி பூதாகாரமாக - நம் கண் முன் நிற்கிறது.

1974இல் நான் எழுதியதாக இந்நாலில் முன்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அறிக்கையில் (Report: பின்னர் இது தமிழ்நாடு அறிவியல் கழக முதல் ஆண்டு மலரில் 1978 ஜெவரி யில் கட்டுரையாக வெளிவந்துள்ளது.) இடம் பெற்றுள்ள கீழ்க்கண்ட வரிகள் குறிப்பிடத்தக்கன:

"... கடந்த பத்தாண்டுகட்கு மேலாக ஐ.ஏ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். போன்ற தேர்வுகளில் தமிழர்கள் பெறும் வெற்றி கவலைப் படத்தக்க அளவிற்குக் குறைந்து விட்டது... இந்த ஐ.ஏ.எஸ். ஐ.பி.எஸ். தேர்வுகளில் தமிழகம் பெறும் இடங்கள் குறைந்து விட்டன; குறைந்து வருகின்றன என்பது 10 ஆண்டுகட்கு மேலாக, தமிழகத்தின் பல மேடைகளில், அவைகளில், அரசியல்வாதிகளாலும், அரசு அதிகாரிகளாலும் கூறப்பட்டு வரும் ஒன்று. இன்றுவரை அதை மாற்ற என்ன நடவடிக்கை எடுத்தோம்? அது கூட வேண்டாம். இந்த நிலை ஏன் என்பதையாவது ஆய்ந்து ஒரு முடிவு கண்டோமா என்றால் 'இல்லை' என்பதுதான் பதில்.

**“நெட்டை மரங்களென நின்று புலம்பினார்
பெட்டைப் புலம்பல் பிறர்க்குத் துணையாமோ”**

என்ற பாரதியின் வரிகள் நமக்குப் பல வழிகளில் பொருந்தும்..

எனது அறிக்கை 1974இல் எழுதப்பட்டது. 1998இலும் நிலைமையில் மாற்றமில்லை. சரிவு முன்னிலும் மோசமாகி இருக்கிறது. இந்தக் கட்டுரையில் இடம் பெற்றுள்ள இன்னொரு பகுதியையும் இங்கு குறிப்பிடுவது பொருந்தும்.

முதுகலைப் பட்டப்படிப்பு, டாக்டர் பட்டம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு ஆகியவற்றில் நாம் மிகவும் பின்தங்கி விட்டோம். கடந்த 1974இல் பல்கலைக்கழக மாணியக் குழுமத்தின் (U.G.C.) உறுப்புக்குமு ஒன்று தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களை ஆராய் வந்தது. அக்குழுவினர் தலைமைச் செயலகத்தில் கல்வி அமைச்சரைச் சந்தித்தனர். ஆராய்ச்சி பற்றிய பேச்சு வந்தபொ முது குழுவின் ஓர் உறுப்பினர் கூறியது பின்வருமாறு:

“தமிழகம், கேரளம் ஆகிய மாநிலங்கள் கல்வியில் முன்னேறிய மாநிலங்கள். ஆனால் ஆராய்ச்சித் துறைகள் என்று வரும்பொழுது இம்மாநிலங்கள் கல்வியில் பின்தங்கிய பீகார், மத்திய பிரதேசம் போன்ற மாநிலங்களை விடப் பின்தங்கியுள்ளன. இது வியப்புக்குரிய நிலை.”

ஏறத்தாழ 1965இலேயே தன்னை அடையாளம் காட்டிக் கொண்ட இச்சரிவு, முப்பது ஆண்டுகட்கும் மேலாக மாற்ற மின்றித் தொடரும் இந்த அவலநிலைக்கு என்ன காரணம்? யார் பொறுப்பு?

முப்பது ஆண்டுகாலப் பகுதியில் மாற்ற இயலாத சரிவா இது? அந்த அளவிற்கு நாம் கையாலாகாதவர்களா? நமது மாணவர்கள் தரம் குறைந்தவர்களா? செய்ய வேண்டுவது பற்றிய தெளிவும், செய்தே தீர வேண்டும் என்ற உறுதியும், தக்கார் வழிநாடும் பணிவும், தகுந்தார்பால் பொறுப்பை அளிக்கும் கொள்கையும் இருக்குமாயின் பத்து ஆண்டுகட்குள் நிலைமையை முழுமையாகச் சீர் செய்திருக்கக் கூடும். நமது மாணவர்கள்

தரத்தில், தகுதி பெறும் விழையில் குறைந்தவர்கள்லர். நமது கல்விச் சூழ்நிலையின் தரம் தாழ்ந்து நிற்பதே அடிப்படைக் காரணம். இங்கு அரசியலுக்கு இடமில்லை. அனைவரும் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

நீண்ட நாளாகவே, தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கட்குப் பயிற்சி மையம் இருந்து வருகிறது. 1971இலேயே பிரச்சினையை அடையாளம் கண்டு, பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பு மாணவர்கட்குப் பயிற்சி நிலையம் துவங்கப்பட்டது. என்ன காரணத்தாலோ இவற்றால் அண்மைக் காலம் வரை பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்த இயலவில்லை. மண்டல் குழுமப் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப் படுத்தத் தொடங்கிய பின், பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்கட்கான பயிற்சி மையத்தின் முயற்சிகள் ஓரளவு பயன் தரத் தொடங்கி இருப்பதாகத் தெரிகிறது. வரவேற்கத் தக்க செய்தி. எனினும் பிரச்சினையின் பரிமாணம் பெரிது. புரையோடிய புண்ணுக்குக் களிம்பு தடவுவது பூரணமான தீர்வு ஆகாது. பரவலான செயல்முறை தேவை. பெரிய அளவில் முயற்சிகள் தேவை.

உத்திரப் பிரதேச மாநிலம், குறிப்பாகத் தில்லி நகரம் போன்றவற்றிலிருந்து அதிகமான எண்ணிக்கையினர் மையத் தேர்வுகளில் வெற்றி பெறுகிறார்கள் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். தில்லியிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்கள், மையப் பல்கலைக்கழகங்கள் தான். உத்திரப் பிரதேசத்திலும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மையப் பல்கலைக்கழகங்கள் உள்ளன. இவை எல்லோருக்கும் பொது. அதனால் “அங்கு தமிழக மாணவர்களும் படிப்பார்கள்; பயன் பெறுபவர்களில் அவர்களும் இடம் பெறுவார்கள் அல்லவா?” என்ற கேள்வி எழலாம். நியாயமான கேள்விதான். என்ன காரணத்தாலோ தமிழக மாணவர்கள் கணிசமாக மையப் பல்கலைக்கழகங்கட்குச் செல்வதாகத் தெரியவில்லை. I.I.M., I.I.T. போன்றவை விதிவிலக்கு. உதாரணத்திற்கு, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் 1994-95இல் சில மாநிலங்களில் இருந்து சேர்ந்த மாணவர்களின் சதவிகிதம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது (அட்டவணை - 4).

அட்டவணை-4: ஐவூர்லால் நேரு பல்கலையில், சில மாநிலங்களில் இருந்து 1994-95இல் சேர்ந்த மாணவர்கள்.

மாநிலம்	சேர்ந்த மாணவர்கள்	மொத்தத்தில் சதவிகிதம்
இந்தியா	1230	100.0
பீகார்	319	25.9
உ.பி.	173	14.1
தில்லி	202	16.4
ஓரிசா	89	7.2
தமிழ்நாடு	29	2.5

1994-95இல் சேர்ந்த 1230 மாணவர்களில் பீகாரில் இருந்து மட்டும் 25.9 சதவிகிதம்; ஓரிசாவிலிருந்து கூட 7.2 சதவிகிதம்; ஆனால் தமிழகத்தில் இருந்து 2.5 சதவிகிதம் மட்டுமே. எனவே மையப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் நமக்கு உரிய பங்கை நாம் முயன்று பெறவில்லை. மைய அரசின் ஓர் அங்கம் என்ற அளவில் நாம் செலுத்த வேண்டியவற்றைச் செலுத்துகிறோம். ஆனால் பெற வேண்டியவற்றைப் பெற முயவில்லை.

பீகார் மாநிலத்தில் உயர் கல்வியின் நிலை திருப்திகரமாக இல்லை. ஆனால் அந்த மாநிலத்திலிருந்து பல I.A.S., I.P.S. அதிகாரிகள் மற்ற மாநிலங்கள்க்கு நமது மாநிலம் உட்படவந்திருக்கிறார்கள். இதற்கு என்ன காரணம் என்பது நேரு பல்கலைக்கழகத்தின் மாணவர் சேர்க்கையைப் பார்த்தாலே தெரி யும். பீகாரிலிருந்து மையத் தேர்வுகளில் வெற்றி பெற்று வருபவர்கள் பீகாரில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் இருந்து மட்டும் வருவதில்லை. அவர்கள் தில்லி பல்கலைக்கழகம், நேரு

பல்கலைக்கழகம் போன்ற மையப் பல்கலைக்கழகங்களில் படித்து, பின்னர் போட்டித் தேர்வுகள் எழுதியும் வருகிறார்கள். இது ஒரளவு ஓரிசா மாநிலத்திற்கும் பொருந்தும்.

தில்லியிலுள்ள பல்கலைக்கழக நிறுவனங்களில் இருந்து மட்டும் ஏராளமான மாணவர்கள் (அட்டவணை - 3) எவ்வாறு வெற்றி பெறுகிறார்கள் என்ற கேள்வி எழுவது இயல்பு. இதற்குப் பதில் காண ஐவூர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தைச் சான்றாக எடுத்துக் கொள்வோம். 1994-95இல் புதிதாகச் சேர்ந்த 1230 மாணவர்களில் 507 பேர் M.Phil., M.C.H., M.Tech., Ph.D., வகுப்புகளிலும், 507 பேர், M.A., M.Sc., M.C.A., வகுப்புகளிலும் 216 பேர் சில விசேடமான இளநிலை வகுப்புகளிலும் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இதில் முதல் வகையில் கூறப்பட்ட 507 பேரும் ஆய்வு மாணவர்கள்; ஏதாவது ஒரு திட்டத்தின் கீழ் நிதி உதவி (Fellowship/ Stipend) பெறுபவர்கள். இவர்களில் மிகப் பலர், ஆரம்பகாலத்தில் தங்கள் நேரத்தில் பெரும் பகுதியை மையத் தேர்வுகள் எழுதுவதற்கே செலவழிக்கிறார்கள். மாணவர்களுக்குத் தனிஅறை கொண்ட உணவு விடுதி இருக்கிறது. பல வசதிகளும் கொண்ட நூல் நிலையம் இருக்கிறது. ஏறத்தாழ 1250 ஆராய்ச்சித் தாளிகைகள் (Research Journals) வருகின்றன. நூல் நிலையத்தில் இல்லாத எந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாயினும், நூலாயினும் மாணவர் வேண்டினால், மற்ற நூல் நிலையங்களில் இருந்தோ, வெளி நாட்டில் இருந்தோ வாங்கித் தரும் வசதி இருக்கிறது.

நூல்கள், ஆய்வுத் தாளிகைகள் ஒரு புறம் இருக்க, மையத் தேர்வுகளின் பல ஆண்டு கேள்வித்தாள்கள் இருக்கின்றன. மேலும் இரண்டாவது, மூன்றாவது ஆண்டு ஆய்வுப் பணியில் இருக்கும் மாணவர்களில் ஒருமுறை, இருமுறை தேர்வு எழுதிய அனுபவம் உள்ளவர்கள் இதுவரை வெற்றி பெறாததால் மேலும் தேர்வுக்குப் படிப்பவர்கள் இருக்கிறார்கள். எனவே, ஒருவருக் கொருவர் கலந்து உரையாடவும், அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும், அறிவுரை பெறவும் வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. போட்டித் தேர்வுக்குப் பரவலாகப் பலபேர் தயார் செய்து

கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலை இருக்கிறது. பல்கலைக்கழக வளாகமே, மையத் தேர்வுக்குப் பயிற்சிக் களம் போன்று விளங்குகிறது. மற்ற சில நிறுவனங்களிலும் இவற்றுடன் ஒப்பிடத்தக்க சூழ்நிலை நிலவுகிறது. மேலும் தில்லியில் தனியார் நடத்தும் பயிற்சி மையங்கள் பல இருக்கின்றன.

மையத் தேர்வுகட்கு அதிகமான மாணவர்களை அனுப்பும் முதல் பத்துப் பல்கலைக்கழகங்களின் பெயரை, மையப் பொதுப் பணித் தேர்வாணையம் கொடுத்து வந்தது. 1987இல் முதன் மைத் தேர்வுக்கு அதிகமான மாணவர்களை அனுப்பிய 10 பல்கலைக்கழகங்கள் பின் வருமாறு:

	எழுதியவர்கள்	தேர்வு பெற்றவர்கள்
1. அலகாபாத்	714	42
2. ஆந்திரா	228	25
3. தில்லி	1089	154
4. ஜவஹர்லால் நேரு	227	46
5. லக்னோ	232	20
6. உஸ்மானியா	226	20
7. பஞ்சாப்	279	28
8. பாட்னா	365	21
9. ராஜஸ்தான்	708	52
10. உட்கல்	271	14

1987இல் முதன்மைத் தேர்வு எழுதிய 9103 பேரில் 4339 பேர் இந்தப் பத்துப் பல்கலைக்கழகங்களில் மட்டும் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். தேர்வு பெற்ற 817 பேரில் 422 பேர் இந்தப் பத்துப் பல்கலைக்கழகங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். 1987இல் தமிழகத்தின் எல்லாப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் இருந்து மொத்தமாகத் தேர்வு எழுதியவர்கள் 332 பேர்தான். தேர்வு பெற்றவர்கள் 41 பேர். மேலும் 1988, 1989, 1990 தேர்வுகளைப் பார்க்கும்

பொழுது முதல் 10 வரிசையில் உட்கல் தவிர மற்ற ஒன்பதும் ஆண்டு தோறும், முதல் பத்தில் இடம் பெறுகின்றன. அதிகமான மாணவர்களை அனுப்பும் பட்டியலில் முதல் ஒன்பது இடங்களைத் தொடர்ந்து சில பல்கலைக்கழகங்கள் பெறுவதெனின், அங்கு இம்முயற்சிக்குத் தேவையானதான், ஏற்றதான் ஊக்கம் தருவதான் சூழ்நிலை அமைந்திருக்கிறது என்பதுதான் பொருள். மைய அரசின் குடிமைப் பணித் தேர்வுக்கு இவை வாடிக்கை நிறுவனங்கள்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட சூழ்நிலை, வாய்ப்புகள் கொண்ட பல்கலைக்கழக வளாகங்கள் தமிழகத்தில் அறவே இல்லை. இந்த நிலை தொடர்வதை நாம் எக்காரணம் கொண்டும் அனுமதிக்கக் கூடாது. இதைத் தவிர்க்கும் வழிகளில் ஈடுபடத் தவறுவோமாயின் நாம் நமது இளைய தலைமுறையினருக்கும், வருங்காலச் சந்ததியினருக்கும் பெரும் துரோகம் செய்த பழிக்கு ஆளாவோம். எப்படியேனும், நிலைமையை மாற்ற வேண்டும் என்பதில் கருத்து வேற்றுமை இருக்க இடமில்லை. ஆனால் என்ன செய்ய வேண்டும் என்ற கேள்விக்குப் பல பதில்கள் வரக்கூடும். பொதுவாக உடனடித் திட்டம், நீண்ட காலத் திட்டம் என்ற வகையில் நாம் செய்ய வேண்டுவதை வகுத்துக் கொள்வது தேவையாகும். இந்த அடிப்படையில் தாமதமின்றி நாம் செய்ய வேண்டுவன என, என் மனத்திற்குப் பட்ட சில சிந்தனைகளை மட்டும் மிகச் சுருக்கமாக முன் வைக்கிறேன்.

1. நமது பல்கலைக்கழகங்களின் பாடத் திட்டங்கள் முறையாக, முழுமையாக மறு ஆய்வு செய்யப்பட வேண்டும்.
2. பல்வகையான போட்டித் தேர்வுகட்கு மாணவர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் பணியை மேற்கொள்ளும் மையங்களைப் பல்கலைக்கழகங்களில் திறனுடையார் தலைமையில் அமைக்க வேண்டும். அதற்குப் போதுமான நிதி ஒதுக்க வேண்டும்.
3. தமிழகத்தின் முக்கியமான நகரங்கள் அனைத்திலும் பல்கலைக்கழகங்கள் இருக்கின்றன. அந்தந்த நகரங்களில்

உள்ள கல்லூரிகளில் முதுநிலைக் கல்வி பெறும் மாணவர்களுள், நல்ல வரிசை (Rank) பெற்றுள்ளவர்களில் மையத் தேர்வு எழுதும் ஆர்வமுள்ளவர்கட்கு, ஒவ்வொரு பல்கலைக்கழகமும், நல்ல முறையில் சனி, ஞாயிறு, மற்ற விடுமுறை நாட்களில், சிறந்த பேராசிரியர்கள், வல்லுநர்களைக் கொண்டு, விரிவான முறையில் திட்டமிட்டுத் தனிவகுப்புகள் நடத்த வேண்டும். குறிப்பாக ஆங்கிலத்தை எழுதவும், பேசவும் கையாளும் திறன் வலுப்படுத் தப்பட வேண்டும். இதைக் கூறும் பொழுது தமிழும் அனுமதிக்கப்படுகிறது என்பதை நாம் மறந்து விடவில்லை.

4. மையத் தேர்வுகளின் தேவைகளை மனத்திற் கொண்டு பல்கலைக்கழகங்களின் நூல் நிலையங்களைக் கணிசமாக வலுப்படுத்த வேண்டும்.
5. முதன்மைத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றவர்கட்கு, நேர்முகத் தேர்விற்குப் பயிற்சி அளிக்க, சில பல்கலைக்கழகங்களிலாவது சிறப்பான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டும்.
6. இன்றைய சூழ்நிலையில் அகில இந்திய அளவில் போட்டித் தேர்வுகள் எழுதுவது என்பது, ஏதோ வகுப்பில் கற்றதை மட்டும் நம்பி ஈடுபடுவதன்று. உதாரணத்திற்காகக் கூறுவதானால், I.I.T. இல் சேர விரும்பும் மாணவர்கள் 10ஆவது வகுப்பிலிருந்து, அதற்கு முன்பிருந்தும் கூடத் தங்களைத் தயார் செய்யத் தொடங்குகிறார்கள். இதற்காகக் கோவை போன்ற நகரங்களில் இருந்து, சனி, ஞாயிறு மற்ற விடுமுறை நாட்களில் சென்னை வரும் மாணவர்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். எந்தத் துறையிலும் போட்டியில் வெற்றி பெறுவதற்கு, நேரடித் துணையாக வும், தோன்றாத் துணையாகவும் நிற்கும் சூழ்நிலை தேவை. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையை, ஆற்றுப்படுத்தும் சாதனங்களை நமது பல்கலைக்கழக வளாகங்களில் நாம் உருவாக்க வேண்டும்.

7. இங்கு ஒரு சிறுவிளக்கம் கூறுவது பொருந்தும். மேலே கூறப்பட்டுள்ள சில கருத்துகளினிடப்படையில் நாம் ஏதோ மையத் தேர்வுகட்டு மாணவர்களைத் தயார் செய்வதே பல்கலைக்கழகங்களின் பணி எனக் கருதுவதாகச் சிலர் எண்ணக்கூடும். மாநில அளவில், நாம் சந்திக்கும் கல்வி தொடர்பான ஒரு முக்கியமான பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதில் பல்கலைக்கழகங்களின் பங்கு பற்றிய சிந்தனை களேயன்றி இது பல்கலைக்கழகங்களின் பணிகள் பற்றிய பட்டியலன்று.
8. ஆங்காங்கு தனியார் முயற்சியில், பயிற்சி வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன. இவை முறையான வழியில் பரவலாக் கப்பட வழி வகுக்கலாம். இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளை ஊக்குவிக்கலாம்.
9. தாழ்த்தப்பட்டவர்கட்டு, பிற்படுத்தப்பட்டவர்கட்டு அரசு பயிற்சி மையங்கள் நடத்துகிறது. அண்மையில் பல மாணவர்கள் வெற்றி பெற்றதாக அறிகிறோம். இவற்றின் சாதனைகளை ஆய்ந்து, அதனிடப்படையில் இம்மையங்களின் செயல்பாடுகளை நிர்ணயிக்கலாம். அதே சமயத்தில் இவை பிரச்சினைகட்டு முழுத் தீர்வுகள் ஆகா என்பதை நாம் உணர வேண்டும். பிற்பட்ட வகுப்பினர்க்கு நடத்தப்படும் மையம் ஆண்டு தோறும் 50 மாணவர்கட்டுப் பயிற்சி அளிக்கிறது. இது மிகச் சிறிய எண்ணிக்கை. இதை உயர்த்த வேண்டும். தில்லி பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து ஆண்டு தோறும் 1000 பேருக்கு அதிகமாகவும், அலகா பாத், ராஜஸ்தான் பல்கலைக்கழகங்கள் ஒவ்வொன்றிலுமிருந்து 700 பேருக்கு அதிகமாகவும் தேர்வு எழுதுகிறார்கள். நமது முயற்சிகள் பரவலாக்கப்பட வேண்டும். மேலும் இத்துறையில் நமது மாநிலமே பின் தங்கிய மாநிலமாகி விட்டது. உழக்குக்குள் கிழக்கு மேற்குப் பார்ப்பதில் பொருளில்லை. பிற்படுத்தப்பட்டவர்கட்கான நமது பயிற்சி வகுப்புகளில், ஆர்வமும் தகுதியு

முள்ள மற்றவர்கட்கும் இடமனிக்க வேண்டும். இது தமிழகத் தேர்வு அன்று. அகில இந்தியத் தேர்வு. நமக்கு இது ஓலிம்பிக் (Olympic) போட்டி போன்றது. வெற்றி வாய்ப்புள்ளாரைப்

பரவலாகத் தேர்ந்து எடுத்துக் களத்தில் இறக்க வேண்டும். இப்பொழுது தேவைப்படுவது அடி முதல் நுனி வரை ஓலிம்பிக் அணுகுமுறை.

10. அனைத்திற்கும் அடிப்படையாக, நமது பல்கலைக் கழகங்களைப் பெரிய அளவில் வலுப்படுத்த வேண்டும். புதிதாக அமைக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகங்களைச் சர்று விரைவாக விரிவுபடுத்த வேண்டும். ஒவ்வொரு பல்கலைக்கழகத்திலும் சில உச்ச நிலை ஆய்வு மையங்கள் நிறுவப்பட வேண்டும். மாணவர்கட்கு உணவு விடுதி, நூல் நிலையச் சேவை, முதுநிலைக் கல்வி - ஆய்வுக்குப் புலமைத் தொகை போன்ற வசதிகள் பெரிய அளவில் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
11. நமது பல்கலைக்கழக வளாகங்களில் முதுநிலைக் கல்வி பெறும் மாணவர் தொகை மிகக் குறைவு. இந்தியா முழுவதுமாக 45 சதவிகிதத்தினர் பல்கலைக்கழகங்களில் முதுநிலைக் கல்வி பயில்கின்றனர். ஆனால் தமிழகத்தில், 15 சதவிகிதம்தான். மீதமுள்ள 85 சதவிகிதத்தினர் பல்கலைக்கழகத் துறைகளுடன் ஒப்பிடுவதற்கியலாத, பல்வகையிலும் வசதிகள் குறைந்த இணைப்புக் கல்லூரிகளில் படிக்கிறார்கள். சில கல்லூரிகள் இதற்கு விதிவிலக்கு. நமது பல்கலைக்கழகக் கல்வியின் பலவீனத்தில் இது முதலாவதாகச் சரி செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்பட்ட அதே ஆண்டில் (1857) நிறுவப்பட்ட கல்கத்தா பல்கலைக்கழக மும், மும்பை பல்கலைக்கழகமும், இணைப்புக் கல்லூரிகளில் முதுநிலைப் பட்டப்படிப்பை அனுமதிப்பதில்லை.

முதுநிலைக் கல்வி பெறும் மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத் துறைகளில் மட்டுமே பயில்கிறார்கள். நாம் அந்த அளவிற் குச் செல்லாவிட்டாலும், முதுநிலைப் பட்டத்திற்குப் பயிலும் மாணவர்களில் 50 சதவீகிதமாவது பல்கலைக்கழகத் துறைகளில் இருக்க வேண்டும். இது இருப்பதை விரிவு படுத்தும் பணியேயாயினும், கணிசமான முதலீடு தேவைப்படும். பல்கலைக்கழகங்களின் துறைகள், வகுப்பு றைகள், உணவு விடுதி வசதிகள், புலமைத்தொகை போன்றன விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும். வல்லுநர் துணை கொண்டு முறையான திட்டத்தின் கீழ் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும். இது முன்னிடம் பெற வேண்டிய அம்சம்.

12. குறுகிய காலத் திட்டமாக வருகிற ஐந்து அல்லது பத்தாண்டுக்கட்கு தில்லி பல்கலைக்கழகம், ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம் போன்றவற்றின் நுழைவுத் தேர் வில் வெற்றி பெற்று M.A., M.Sc. வகுப்பில் சேரும் மாணவர்களில், ஆய்வுக்காக M.Phil. வகுப்பில் சேரும் மாணவர்களில், சிலருக்குப் பொருளாதார அடிப்படையில் புலமைத் தொகை (Scholarship) அளிப்பது பற்றியும் சிந்திக்கலாம். அவர்கள் அனைவருமே மையத் தேர்வு எழுதுவார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. பலர் எழுதக் கூடும். மற்றவர்களும் ஏதாவது ஒரு வகையில் மாநிலத்திற்குப் பயன் சேர்ப்பர்.
13. இன்று தேசிய அளவில் உயர் நிலைக் கல்விக்குப் பின், மேல்நிலைக் கல்விக்குப் பின், பட்டப்படிப்பிற்குப் பின் பல கட்டங்களில் பல போட்டித் தேர்வுகள் நடக்கின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் ஆண்டுதோறும் தமிழக மாணவர்களின் தேர்வு நிலையை நாம் ஆய்வு செய்வதும், தேவைக்கேற்பத் திருத்த நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்வதும் இன்றியமையாதது. நமது பள்ளிக் கல்வி, கல்லூரிக் கல்வி இயக்கக்கங்களில் இதற்கான ஒரு தனிப்பிரிவை ஏற்படுத்துவதும்

பெரும் பயன் தரும். பொதுவாகக் கல்வித் துறை நிர்வாகத்தில் விழிப்புணர்வு தேவை; பார்வையில் கூர்மை தேவை; விரிவு தேவை.

அகில இந்திய நிர்வாகத்தின் எல்லாத் துறைகளிலும், எல்லா மட்டத்திலும், நாம் கணிசமான இடத்தைப் பெற வேண்டும் என்ற குறிக்கோளை உயர்த்திப் பிடித்து, போர்க்கால அடிப்படையில் நடைமுறைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். ஆசிரியர்கள் மத்தியில், மாணவர் மத்தியில், பெற்றோர் மத்தியில் ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டும். முயல்பவர்கட்கு வாய்ப்புகளை உருவாக்க வேண்டும். நமது ஆசைகள் பெரியவையாக இருக்க வேண்டும். கனவுகள் உயர்ந்தவையாக இருக்க வேண்டும்.

டாக்டர் வா.ஸ. குழந்தைசாமி [குலோத்துங்கன்]

களூர் மாவட்டம் வாங்கலாம் பாளையம் என்ற சிற்றூரில் பிறந்தவர். இந்தியா, ஜூர்மனி, அமெரிக்காவில் கல்வி பயின்றவர். நீர்வளத் துறையில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர்.

நீர்வளத் துறைப் பேராசிரியர், தமிழகத் தொழில்நுட்பக் கல்வி இயக்குநர், UNESCO ஆலோசகர் மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்; அண்ணா பல்கலைக் கழகம், இந்திராகாந்தி தேசியத் திறந்த நிலைப் பல்கலைக் கழகம் ஆகியவற்றின் துணைவேந்தர் போன்ற பொறுப்புகளை வகித்தவர்.

நீர்வளத் துறையில் இவரது பங்களிப்பு Kulandaiswamy Model என்ற பெயரில் அத்துறை இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது. உலக அளவில் நீர்வளத் துறை அறிஞர்களால் மதிக்கப்படுபவர்.

பல்கலைக் கழக மாணியக் குழுமம் (U.G.C.), அனைத்திந்தியத் தொழில் நுட்பக் கல்விக் கழகம் (AICTE); அனைத்திந்தியத் தொழில் பயிற்சிக் கல்விக் குழு. தமிழகத் திட்டக் குழுமம் போன்ற பல நிறுவனங்களில் உறுப்பினராக இருந்தவர். சர்வ தேசியத் தொலை நிலைக் கல்விக் கழகத்தில் ஆசியா வின் துணைத் தலைவராகவும், காமன் வெல்த் நாடுகளின் பல்கலைக் கழகக் குழுவின் (Association of Commonwealth Universities, London) தலைவராகவும், இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்கள் குழுவின் (Association of Indian Universities) தலைவராகவும் பணியாற்றியவர்.

ஆர்வம் காட்டும் மற்ற துறைகள்: தமிழ் வளர்ச்சி, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் எழுத்துச் சீரமைப்பு, 'பொன்னி' இதழ் 1948-இல் பாரதிதாசன் பரம்பரையில்.அறிமுகப்படுத்தியது. 'குலோத்துங்கன்' என்ற புனை பெயரில் கவிதைகள் ஆறு தொகுதி களாக வெளிவந்துள்ளன. இவருடைய உரைநடை நூல்கள் பல பல்கலைக் கழகங்களில் பாட நூல்களாக இடம் பெற்றன. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் 1980-இல் D.Litt. பட்டம் கொடுத்துச் சிறப்பித்தது. கெளரவ டாக்டர் பட்டம் வழங்கியுள்ள மற்ற பல்கலைக் கழகங்கள்: அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், D.Sc., (1997); பாண்டிச்சேரி பல்கலைக்கழகம், D.Litt., (1997); ஐவகர்லால் நேரு தொழில் நுட்பப் பல்கலைக் கழகம், Ph.D., (1999); இந்திராகாந்தி தேசியத் திறந்த நிலைப் பல்கலைக் கழகம், D.Litt., (2000). பெற்றுள்ள விருதுகளில் சில: 'வாழும் வள்ளுவம்' என்ற நாலுக்கு 'சாகித்ய அகாதெமி' விருது (1988); இந்திராகாந்தி தேசிய ஒருமைப்பாடு விருது (1988); கல்விக்காக U.G.C. விருது (1990), மைய வேளாண்மை வாரியத்தின் வெர்ஷினாச் சிறப்பு விருது (1991); குடியரசுத் தலைவரின் 'பத்மபூநீ' விருது (1992); தமிழக அரசின் திருவள்ளுவர் விருது (1999); இந்தியப் பொறியியலாளர் நிறுவனம், இந்தியாவின் சிறந்த பொறியியல் வல்லுநர்களில் ஒருவராக அறிவித்தது (1991). வான்கூவர் (கனடா) காமன் வெல்த் கல்வி நிறுவனம் (COL) அதன் கெளரவ உறுப்பினராக ஆக்கிப் பெருமைப்படுத்தியது (1999).

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத் தலைவர், ஆசிய இயல் நிறுவனத்தின் (Institute of Asian Studies) துணைத் தலைவர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் (I.A.T.R.) துணைத் தலைவர், அகில இந்தியத் தொழில் நுட்பக் கல்விக் கழகத்தின் (AICTE) நிர்வாகக் குழு உறுப்பினர் போன்ற பல பொறுப்புகளை வகித்து வருகிறார்.

— பாரதி பதிப்பகம்.